Dublă căsătorie

NANCY HOLDER

tocmai.ro

DUBLĂ CĂSĂTORIE

NANCY HOLDER

CAPITOLUL 1

Inima lui Derek Morgan bătea cu putere. I se părea că la fiecare pas, scârţâitul uşor al adidaşilor putea să declanşeze alarma şi că va fi pierdut. Se opri o clipă ezitând, pe puntea vasului „Prințesa Margareta”, aşteptându-se să audă vuietul sirenelor, dangătul clopotelor şi țipetele ascuţite de văduva isterică: „Opriți-l pe omul ăsta!” În timp ce se târa cu palmele umede şi cu fruntea şiroind de transpirație, simțea tot mai mult cum e cuprins de spaima copleşitoare de a nu fi descoperit. Rânji. Se afla într-o situație minunată! Pentru prima oară în viața lui, îşi dădu seama că, uneori, înălțimea poate fi un dezavantaj. Deşi se ghemuise, simțea că putea fi descoperit de orice trecător. Totuşi, se bucura că avea părul negru, greu de observat printre umbrele întunecate. Buclele i se întâlneau pe ceafă cu puloverul negru, pe gât, camuflându-l. În noaptea aceasta avea să dea lovitura.

„Scârț! Scârț! Scârț! — Se auzeau adidaşii lui, dându-i fiori pe şira spinării.

„încă un metru, încă un pas”, îşi spuse el.” Nu mă dați de gol chiar acum!”

Întinse precaut mâna înmănuşată de parcă ar fi vrut să măsoare distanța până la uşa cabinei întunecate. În cealaltă, ținea şperaclul cu ajutorul căruia avea să intre.

Privi spre cer şi se încruntă: uriaşul vapor de croazieră întrecea curgerea lină a norilor de pe fața lunii care răsărise. Din clipă în clipă, aceasta îşi va

revărsa potopul de raze peste punte, lăsându-l descoperit. Se ruga disperat la sufletele rătăcitoare ale tuturor tâlharilor din lume să îl facă nevăzut De n-ar fi descoperit tocmai acum! În sfârşit, atinse clanța uşii. O strânse între degete şi zâmbi, răsuflând uşurat. Cei din Comitet avuseseră dreptate: furtul devenea viciu, mai ales atunci când îți mergea din plin... şi când erai plătit zdravăn.

Ce cale ciudată de a-ți câştiga existența, gândi el. Dar lui Derek Morgan i se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate, de când îşi părăsise sătucul din ţara Galilor, ca flăcău naiv, şi până ajunsese mare sculă în metropole ca New York, Los Angeles şi alte nume sonore de pe mapamond. Cu toate acestea, dacă i-ar fi spus cineva că într-o bună zi, pe când traversa oceanul de la New York la Southampton, pe un palat plutitor, construit pe vremurile fericite de compania „Art Deco", avea să se pregătească să intre în cabina cuiva pe furiş, Derek i-ar fi râs în nas. Dar asta era situația! Făcea o croazieră de vară, care avea să dureze nouă zile. Plecaseră abia de două, iar el se pregătea cu toată ştiința lui intre prin efracție într-o cabină! Fusese invitat la cină de una din cele mai fermecătoare femei pe care le întâlnise vreodată şi nu voia s-o facă să îl aştepte prea mult.

„Aşa că, gagiule, fă-ți treaba cât mai repede!" -Îşi zise el, parafrazând limbajul pirateresc. Vârî şperaclul şi uşa cedă. Când se strecură înăuntru, se auzi strigătul triumfător al sirenelor de ceață.

Amy van Teiler dansa în bătaia vântului şi poalele de culoarea jadului cu mov se unduiau ca nişte aripi de fluture. Îşi dăduse capul pe spate şi privea jocul norilor pe fața lunii. Astrul nopții părea că se joacă

de-a „v-ați ascunselea” cu vasul „Prințesa Margareta”. Razele se reflectau argintii şi aurii pe oglinda fremătătoare a apei şi îşi opreau strălucirea în părul pe care Amy şi-l desfăcuse din cocul ei de balerină, lăsându-şi-l să-i curgă pe umeri, ca pe nişte şuvițe mătăsoase; de un galben orbitor.

— Pisicuțo, pisicuțo, pe unde-ai umblat? Am fost la Regina, la Londra, în palat! cânta ea, în noaptea feerică, cuprinzându-se cu brațele, şi făcând piruete.

Pentru că ea chiar se ducea la Londra, nu s-o întâlnească pe regină, ci să înceapă o viață nouă. Ceea ce, de fapt, şi începuse pentru ea. Se uită chicotind la rochia ei -o replică fidelă a modelelor „Erte”, din 1924. Cu siguranță, doamna Bordon ar fi fericită s-o vadă acum, gândi Amy, aranjându-şi butonii argintii de la mâneca largă a rochiei de mătase. Materialul se mula frumos pe sânii ei micuți. Umărul stâng îi era gol, iar diagonala mov de pe corsaj se prelungea pe mânecă. Talia fină îi era subliniată de o curea, iar în urechi îi atârnau bobițe argintii, ce străluceau prin părul ei fluturat de briză, subliniindu-i ovalul perfect al obrazului. Voise să se fardeze exotic, pentru o asemenea rochie, dar ştia că nu se va simți bine, aşa că renunță. Cu fața ei fină, cu ochi căprui, de căprioară, machiajul ar fi făcut-o să pară o fetiță care s-a îmbrăcat cu rochiile mamei sale. Deşi ceea ce purta ea era o copie a toaletei de seară a mamei doamnei Bordon.

Patroana ei, doamna Bordon, era o femeie aşa cum îi plăcea ei, cu fantezie nestăpânită şi curaj, care reactualizase teme şi modele din vremuri apuse. Se cunoscuseră printr-unul din profesorii săi de creație vestimentară, din San Diego, dar doamna Bordon o preferase mai ales pentru că Amy

participase la târgul Renaşterii, unde îşi vânduse propriile sale modele, jucând rolul unei adevărate prințese elisabetane. Cufundată în reverie, Amy se încruntă. Pierduse prea mult din viață făcând aceste lucruri, atât ea, cât şi sora ei mai mare, Claire. Ele două se alăturaseră acestui târg al Renaşterii, numai ca să scape de mătuşa Norma, care stătuse pe capul lor, de când părinții le muriseră într-un accident pe mare. Mătuşa Norma nu îşi dorise niciodată copii şi ținuse să le atragă mereu atenția asupra acestui lucru, aşa că, până la urmă, sătule, fugiseră şi se alăturaseră târgului Renaşterii, pe când Amy, la cei şaisprezece ani ai săi, abia terminase liceul.

Claire, cu zece ani mai mare, încercase din răsputeri să joace rolul de mamă, îndulcind răutatea şi severitatea mătuşii. Trăiseră ca țiganii, fără să ia în seamă greutățile vieții, fugind de ele, până când Claire se căsători. Atunci, fantastica lor existență se risipise ca un amurg de vară. Apoi, Claire o trimisese pe Amy la facultate, pentru că, numai cu diploma de bacalaureat, nu se putea angaja. Lucrul acesta îi conveni de minune surorii mai mici. Nu era nevoită să lupte pentru propria-i existență, se simțea bine la cămin, în timpul studiilor, îşi ajutase profesorii la expozițiile lor de design, precum şi la reprezentațiile teatrale. Mai bântuia şi pe la teatrul local, unde i se dădea câte-o slujbă.

Dar aceasta era o existență de azi pe mâine, iar ea ştia că putea face mai mult.

Claire, de asemenea, era cam îngrijorată din pricina ei şi o voia cu mai mult simț al responsabilității. Îi făcea mereu daruri în bani, de Crăciun şi de ziua ei, dar dorea ca sora ei mai mică

să nu se mai creadă o prințesă retrasă din lumea reală şi să facă ceva pentru propria ei viață. Aşa că plecase la Londra să ocupe un loc de asistentă la Universitate. Chiar dacă slujba nu era prea atrăgătoare, avea un oarecare farmec. Se gândea, oftând, la tomurile prăfuite care prezentau pe sute de pagini istoria muselinei şi a altor materiale. Dar era o slujbă sigură şi avea un salariu. Era o şansă să se folosească de cunoştințele dobândite în şcolile atât de scump plătite de Claire. Spre deosebire de mătuşa Amy, Claire crezuse totdeauna în posibilitățile lui Amy şi era mândră de postul de asistentă pe care aceasta avea să îl ocupe. De câte ori nu se certase ea, cu Norma, din cauză că aceasta o numea pe sora ei o povară incapabilă să facă ceva în viață. Din cauza acestei încrederi nestrămutate, Amy acceptase să plece la Londra. Dar nu mai avea timp să se gândească la viitor. Se făcuse târziu şi nu voia să întârzie la masă. Stewarsii trecuseră deja de zece minute pe coridoare, sunând din clopoțeii lor ca nişte jucării, pentru a chema pe toată lumea. Trebuia să îşi aranjeze părul răvăşit de vânt, îşi aminti ea, aşa că şi-l netezi cu mâinile.

Fusta largă i se lipi de coapse, când se îndreptă spre uşile mari de lemn sculptat a sufrageriei. Chiar în momentul în care ajunse în fața lor, auzi o altă uşă deschizându-se la câțiva metri, în dreapta, aşa că întoarse nepăsătoare capul într-acolo. Văzu un bărbat înalt, îmbrăcat într-un pulover negru, cu blugi şi cu mănuşi în mâini, care se furişa afară. Fără să se poată opri, deşi îşi dădea seama că e o prostie, Amy se lipi de perete şi îl urmări. Vântul îi flutura părul de abanos, care avea luciri stranii în lumina lunii. Bărbatul privi în toate direcțiile, chiar

şi în sus, şi, deşi chipul îi era în umbră, îi văzu ochii aceia arzători, îndreptați parcă, spre ea. Îşi ținu respirația. Bărbatul nu păru să observe că ea stătea acolo, lipită de perete, ca o proastă. Amy încercă să-şi recapete suflul, dar imaginea lui o uluia atât de tare, încât nu fu în stare. El se depărtă şi silueta i se contură în văpaia lunii. Era incredibil. Privirile ei încercau să distingă formele şi trăsăturile. Îi observă umerii largi, tăietura bărbătească a taliei şi şoldurile înguste. Blugii se mulau pe nişte coapse solide, iar puloverul, peste bicepşii şi pectoralii puternici.

Pentru un bărbat, avea gâtul cam lung şi prea ieşit dintr-o veche legendă engleză.

Un adevărat Heathcliff sau un Rochester. Gâtul acela părea făcut pentru îmbrăcămintea sofisticată a eroilor din secolele trecute.

El stătea, acum, nemişcat. Ea, la fel. Apoi bărbatul îşi scoase mănuşile, şi le vârî într-un săculeț şi dispăru în întuneric. Amy clipi năucită. Oare, fusese aievea? Nu, arătase prea bine, ca să fie adevărat. Imaginația ei bogată îl crease, ca pe un miraj ivit pe neaşteptate pe puntea vasului acestuia, care o ducea spre Londra.

Dar ce miraj!, oftă ea. Deodată, pe punte zbură ceva, ca o pasăre. Amy alergă şi ridică obiectul de jos. Era un evantai pictat, pe margini, cu dantelă neagră.

Amy privi spre uşa dinspre cabine. Să fi fost o întâlnire secretă între două stafii? — O senorită spaniolă şi un poet irlandez?

Fără să-şi dea seama, îşi făcu vânt cu evantaiul, deşi noaptea era răcoroasă.

— Hei, tu, oricine-ai fi! murmură ea spre umbrele care îl înghițiseră pe misteriosul prinț, ce faci aici?

Şi cine eşti?

După vreo cincisprezece minute, în sala de mese, Geneva Bordon bătu uşor cu linguriţa în paharul de şampanie, ca să-şi cheme oamenii la ordine. Toţi, inclusiv Amy, se opriră din sporovăială şi se uitară la ea, aşteptând.

— Aceasta e cea de-a doua noapte pe care ne-o petrecem împreună. Nu e minunat?

Amy tresări în momentul în care doamna Bordon îşi puse mâinile împreunate pe piept, gata-gata să strivească buchetul de violete de la decolteul rochiei sale elegante de catifea neagră, potrivită pentru cină. Florile acestea nu erau uşor de găsit pe un vas de cursă lungă şi Amy spera să le mai poată păstra pentru încă cel puţin o toaletă. Rochia aceasta era o adaptare a faimosului Travis Banton, pentru Dorothy Lamour, în 1937. Actriţa o purtase la cel de-al doilea dineu oferit de familia Bordon, în anul acela, la San Francisco, împreună cu violetele de rigoare.

— Este, însă, prima noastră seară în care nu ne îmbrăcăm de ocazie, continuă doamna Bordon, şi sper că vă veţi intra cu toţii în rol. Imaginaţi-vă că sunteţi în anii treizeci -zilele de glorie ale vapoarelor de genul acesta. Ştiu că nu va fi greu, având în vedere toaletele create, pentru toată lumea, de draga noastră Amy van Teiler! Amy îşi înclină capul, zâmbind timid. Chelnerul italian Giovanni îi surâse şi el privind-o lacom. De pe partea cealaltă a mesei, nepoata doamnei Bordon, Mara, îl săgetă din ochi. Atunci, el se apropie imediat de ea şi îi aranjă tacâmurile. Mara se încruntă şi oftă, în timp ce Giovanni îi atinse uşor braţul, ca din întâmplare.

— Am să vă fac un anunț, continuă doamna Bordon. În seara aceasta vom fi onorați de prezența unui oaspete de seamă. Nu, nu e vorba de căpitan; el va veni mâine.

Musafirul nostru va întârzia puțin, pentru că mai are de rezolvat nişte treburi. Mi-a spus să începem fără el. Dar veți fi cu toții foarte încântați când va veni.

Cei prezenți începură să murmure curioşi. Soțul doamnei Bordon, Basil, pe care ea îl răsfăța cu apelativul „Bobo", încă de când se cunoscuseră, o bătu uşor pe mână.

— Mă bucur că te simți bine, draga mea, zise el. Semăna leit cu omulețul din cărțile de „Monopoly", cu fața lui rotundă, cu chelia şi mustața deasă şi albă.

— Dar, te rog, nu te avânta aşa! Doamna Bordon se aplecă peste masă, mutind puțin vaza din centru şi îi făcu lui Amy cu cchiul.

— Amy, dragă, ți se pare că aş fi cam exaltată? Fata nu-şi putu reține un surâs.La cei şaptezeci şi unu de ani ai săi, Geneva Bordon era îmbujorată şi nerăbdătoare, ca o fetiță. Dar Amy o văzuse mereu aşa.

— Uită-te la ea, Bobo, spuse doamna Bordon, întinzându-şi mâna să atingă obrazul fetei, nu-i aşa că e adorabilă? Ooo, când eram tânără, mi-aş fi dorit atât de mult să am părul tău blond strălucitor! Şi ochii aceia mari, căprui, ca ai Lorettei Young! Arată ca o păpuşică în rochia de mătase, nu-i aşa? Amy nu îl vedea, din cauza vazei din centrul mesei, dar îl auzi rostind amuzat:

— Da, draga mea. Abia se reținu să nu chicotească.

— Parcă e mama, continuă doamna Bordon, îndreptându-şi privirile spre nepoata ei. Mara, dragă, ştiai că Amy poartă o copie a rochiei cu care s-a îmbrăcat mama mea la dineul oficial de ziua mea, când am împlinit zece ani? Mara părea singura indiferentă la această informație.

— Da, tanti Geneva, ştiam.

— Nu-i aşa că a fost o bomboană că a căutat prin toate revistele şi ne-a făcut toaletele acestea minunate de seară? Mara sorbi o gură de vin.

— Da, tanti Geneva. Foarte drăguț din partea ei. În timp ce vorbea, se juca absent cu danteluța decolteului rochiei de mătase neagră, ca şi cum ar fi vrut să dezvăluie mai mult. Toaleta ei era tot o copie a unui model „Teiler".

Avea şi ce arăta, gândi Amy. Cuvântul care i se potrivea Marei cel mai bine era „voluptate". Nu era grasă, dar rotunjimile ei senzuale o făceau pe Amy să ofteze.

— Eşti obosită, draga mea? întrebă doamna Bordon. Amy protestă:

— Nu, absolut deloc! spuse ea, râzând. N-am făcut nimic obositor.

— Cum să nu! Toată după-amiaza ai finisat şi-ai transformat, spuse ea, acoperindu-i uşor mâna cu a ei. Doar stabilisem că ai muncit destul înainte de călătorie şi că acum nu vei mai avea nimic altceva de făcut decât să te distrezi.

— Am vrut să mă asigur că rochiile vin perfect pe toată lumea, insistă Amy.

Doamna Bordon o bătu uşor pe încheietura mâinii, dând admirativ din cap.

— Câtă hărnicie! Nu-i aşa, Mara? Fata aprobă, căscând.

— Doar nu eşti o servitoare, Amy. Eşti egala noastră şi te vom plăti pentru orele suplimentare. Amy păru oripilată.

— Nu, doamnă Bordon! Realmente vreau să…

— Uite, o întrerupse doamna Bordon. A sosit şi oaspetele nostru misterios!

Se izbi din nou cu mâinile în piept, exact peste buchețelul de violete.

— Domnul Derek Morgan! De după glasvandul ce traversa încăperea, apăru un bărbat. Profilul său fu reflectat de mii de ori în oglinzile de pe peretele din dreapta.

— Cine! exclamă domnul Bordon, ridicându-şi privirile din farfuria lui cu pâine prăjită şi caviar. Amy scoase un țipăt uşor de surpriză. Derek Morgan! Cum de nu-şi dăduse seama? Era bărbatul cu evantaiul, eroul pe care îl văzuse mai devreme! Îşi apăsă pieptul cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să-şi liniştească bătăile inimii. Deşi se schimbase într-un smoking, nu se putea să nu îi recunoască părul ondulat, mişcările unduioase şi ochii.

— Bobo, dragul meu, e cel mai cunoscut şi îndrăgit actor britanic, îi explică doamna Bordon, gesticulând agitată.

În sfârşit, Amy îi văzu întreg chipul, pe care i-l cunoştea de pe ecran, încă de când era la San Diego. O, ochii aceia! Cum de nu-l recunoscuse? Jucase rolul principal într-un film retro cu „Taras Bulba” şi personajul se potrivise ca o mănuşă.

Trăsăturile lui întunecate erau colțuroase, dure, barbare aproape. Avea fruntea înaltă, nasul lung şi drept, şi maxilarul pătrat, îmblânzit de buzele senzuale. Părea un corsar, nicidecum un englez civilizat. Îşi aminti de scenele de dragoste din film şi

se simți învăluită de căldură. Cu siguranță, nu putea fi civilizat!

Toată lumea din încăpere se ridică şi aplaudă. El ezită, apoi îi făcu, semn cu mâna doamnei Bordon, care îl salută şi începu să îi dea la o parte pe cei ce îi blocau trecerea.

— Mmmm! Ce trup! rosti Mara ca pentru ea. Giovanni o auzi şi îi aruncă o privire tăioasă.

— Ai zis ceva, puişor? întrebă domnul Bordon, ducându-şi mâna la ureche.

Mara îşi coborî genele nevinovată.

— Nu, unchiule Bobo. Toți îl urmăreau pe Derek Morgan cum se apropia de doamna Bordon, vădit încântat că o vedea.

— Ce trup superb are bărbatul acesta! comentă domnul Bordon, apoi se întoarse la icrele lui negre.

— Domnule Morgan, exclamă Geneva Bordon, strângându-i mâna actorului, sunt atât de fericită că ai putut veni în seara aceasta! Zâmbetul ei plăcut, cu o undă de admirație şi felul în care îi strânsese mâna îl făcură pe Derek să se simtă mai în largul lui.

— Vă mulțumesc, doamnă Bordon. Abia aşteptam să vin. Până acum, am mâncat singur în cabina mea.

— O, cum aşa? Cred că nu e nimeni în încăperea aceasta care să nu fi fost încântat să te aibă în preajmă.

— De fapt, nu prea am ieşit, spuse el, bătând în retragere, gândindu-se la delictul pe care tocmai îl comisese. Îi părea rău că prezența lui la bord devenise de notorietate publică. Îi va fi mai greu, de acum încolo, să-şi continue planul, cu atâția ochi

îndreptați asupra lui. Din acest motiv, le atrăsese atenția celor din Comitet că nu prea era omul potrivit pentru o asemenea treabă. Spera să nu-i dezamăgească.

— Să te ascunzi pe un vapor ca acesta? se minună ea, continuându-i, parcă, gândul. O personalitate ca dumneavoastră?

— Gloria e ceva nou pentru mine, doamnă Bordon. Am luptat vreo doisprezece ani pentru a deveni o aşa-zisă stea apărută peste noapte. Şi avea dreptate.

— Mai eşti şi modest, pe deasupra. Nici nu ştiam că mai există aşa ceva. Şi pe deasupra, mai ai şi accentul acesta superb. Parcă sunt la cinematograf.

El surâse, uitându-se pe deasupra capului ei, în vreme de îşi croiau drum pe lângă coloanele uriaşe, tivite cu auriu, împodobite cu flori de lotus şi pe lângă mesele în jurul cărora zâmbeau chipuri luminoase, ținute la respect de figura protocolară a şefului de sală. Derek simțea bunăvoința celor din jur. Dacă nu avea grijă, doamna Bordon era în stare să-l ia de suflet!

Surâse şi mai larg când văzu toaletele celor de la petrecerea ei. Femeile se îmbrăcaseră în rochii retro, iar bărbații purtau pantaloni sport, cu dungă, aşa cum văzuse el la cinematograful de noapte.Ca britanic, prețuia excentricitatea, ca actor, trăia în mijlocul ei şi, în acest sens, doamna Bordon se încadra perfect acestui stil de viață. Surâsul uşor se transformă în faimosul lui zâmbet, în momentul în care o văzu pe bruneta aceea ce stătea lângă un scaun gol. O, ce-ar fi să se aşeze acolo? Era generos construita, cu un bust plin, pus în valoare de decolteul îndrăzneț, de dantelă. Avea trăsături

puternice, bine conturate o adevărată Joan Crawford a anilor optzeci şi îi trezi pe loc interesul. Se uita la el fără sfială. Tuşi semnificativ, când surprinse privirea iritată a chelnerului care stătea alături de ea. Derek îşi dădu seama imediat că era ceva între ei. Cunoştea stilul chelnerilor de pe vapoarele de croazieră, precum şi brunetele – pe unele chiar la modul intim, aşa că nu mai putea de nerăbdare să înceapă cucerirea.

Ajunseră lângă masă, iar Derek începu să dea mâna cu acele umbre ciudate ale trecutului, însoțit de o doamnă în vârstă – lucru care îl făcea să se simtă de parcă ar fi fost un membru al familiei regale.

—... verişoara mea, Mildred Hopkins, zicea doamna Bordon, iar el e Geronimo Jones, cel ce se ocupă de întreținerea piscinei, de la reşedința noastră din Santa Barbara. E încă un hippie, dacă-ți poți imagina aşa ceva! Derek avea, față de toată lumea, o atitudine cordială, dar abia aştepta să ajungă la brunetă.

— Îmi pare bine, îi spuse el bătrânului Geronimo, care purta barbă colilie şi un papion alb, ca Fred Astair.

— Cred că te voi invita să iei loc în fața nepoatei mele, Mara Northcoate şi lângă... ei, bine, ce-mi eşti tu, dragă Amy?

Nepoata ei, îşi zise Derek zâmbind, în timp ce îi strângea mâna brunetei.La naiba! Asta putea complica lucrurile.

— Păi, m-ai putea numi maestra croitoreasă, se auzi o voce cristalină, în spatele lui.

Puritatea glasului îl ului, aşa că se întoarse. Uluirea lui crescu şi mintea îi fu invadată de cuvinte

ca „frumoasa”,” mignona”, şi „fermecătoare”, la vederea fetei aceleia blonde, delicate. Când se uită la ea, buzele lui Amy se desfăcură, ca pentru a zice ceva, şi ochii mari, căprui i se făcură, parcă şi mai mari. Abia se abținu să nu o îmbrățişeze, ca s-o liniştească.

— Sunt Pleased van Teiler, izbucni ea. Pentru dumneavoastră, Amy.

Îşi strânseră mâinile. Se simțea lovit ca de fulger. Nu se mai putea dezlipi de loc, paralizat de senzațiile care îi străbăteau trupul, mâinile, degetele. I se păru că stătea în fața ei de ore întregi, deşi i se oprise respirația şi aşa ceva nu era posibil. „Unde mi-ai fost până acum?” o întrebă el pe tăcute, copleşit de reacția pe care fata o produse asupra lui. Ce era, oare, cu el?

— Eu sunt Amy, mai zise ea o dată.

— Aşa se pare, murmură el.

CAPITOLUL 2

Derek fu readus la realitate de chicotelile Marei.” Eu sunt Amy. Aşa se pare”.

Mara era o ființă arțăgoasă, aproape egoistă. Nu se gândea la ceea ce simțeau alții, atunci când era vorba de ea.Pe scurt, era genul lui. În vreme ce Pleased era, evident, foarte deschisă, foarte... vulnerabilă. O prințesă din poveste, o fată de zahăr, cu sclipiri fermecate în degete. Se uita lung la mâinile lor înlănțuite, apoi şi le retrase brusc, pe ale lui. Simți că îşi revine. Reuşita furtului se părea că îl stimulează mai mult decât îşi dădea seama. Şi acum, se comporta ca un adolescent lovit de trăsnetul amorului!

Stătea acolo, vădit fermecat de forța ei de seducție.

De necrezut!

Derek Morgan era genul de bărbat care lua decizii rapide. Instinctul îi spunea că trebuia să se țină departe de ea. Fragila domnişoară van Teiler nu corespundea canoanelor feminine preferate de el.

— Ai să stai cam înghesuit, zise doamna Bordon, pentru că trebuie să mai punem un scaun. Întinse brațul, indicându-i locul de lângă Amy, făcându-i un gest semnificativ lui Giovanni, să-i tragă scaunul.

— Sper să nu te deranjeze prea mult.

— Absolut deloc!

Se strecură spre locul lui, atingându-i coapsa lui Amy. Fără să se uite la el, fata roşi şi se întinse după paharul cu apă.

— Nu te incomodez?, o întrebă el. Ea roşi mai tare şi clătină din cap. Doamna Bordon o mângâie pe creştet şi se întoarse la locul ei. I se aduse imediat platoul de porțelan alb cu icre negre, pâine prăjită şi cu tot felul de garnituri. Apărură încă doi chelneri care îi umplură paharul cu apă şi cel de şampanie, apoi cele cu vin.

— Şi iată-ne împreună!, rosti doamna Bordon, chicotind sfioasă. Ți-am povestit despre echipa mea, astăzi după-amiază, pe punte, domnule Morgan. Ce părere ai? Derek surâse.

— E uluitoare.

— Crezi că e o prostie că încerc să reînvii tinerețea mea trecută?

Înainte ca el să poată să-i răspundă ceva, ea oftă şi continuă:

— Ador vasul „Prințesa Margareta” aproape la fel de mult ca viața, asta însemnând aproape la fel de mult ca pe soțul meu, adăugă ea, aruncându-i o privire luminoasă lui Bobo. Am traversat adesea

oceanul cu doamna aceasta bătrână şi măreaţă. Mai au încă registrul în care am semnat, când m-am măritat, în capela de pe punte, adăugă ea şi obrajii i se înroşiră.

— 1935, interveni domnul Bordon. Semnăturile noastre s-au cam şters, aşa că va trebui să reînnoim jurământul pe care l-am făcut în ultima seară. Tresări.

— Nici nu-mi vine să cred că aceasta e ultima croazieră a lui „Meg". Peste şapte zile vasul acesta se va opri pentru totdeauna. Pentru totdeauna! De aceea va trebui să-mi iau rămas-bun împărătesc.

— Îl vor transforma într-un hotel plutitor, mătuşă Geneva, spuse Mara precipitat.

Mai poţi veni să stai la bordul lui oricând vrei. Alături de Derek, ochii lui Amy sclipiră.

— Dar nu va mai fi acelaşi lucru. Derek îi zâmbi, intrigat de văpaia care mocnea sub o aparenţă placidă. Dar ea se uita în continuare la Mara. Doamna Bordon îşi ridică mâinile.

— Aşa e! Nu va mai fi deloc acelaşi lucru. O, dacă voi, cei tineri, aţi fi trăit în vremea mea! în zilele acelea pe care eu încerc să le reactualizez acum, ca o gâscă proastă şi bătrână ce sunt! Totul avea atâta farmec, era aşa romantic!

Derek îşi îndreptă privirile spre doamna în vârstă.

— Zilele acelea sunt încă ale dumneavoastră, doamnă, rosti el blând.

— Ce frumos ai spus-o, strigă doamna Bordon. O, Bobo, nu ţi se pare minunat?

Basil Bordon îi surâse.

— Da, draga mea! Parcă mi-a citit gândurile.

— Vorbesc serios, insistă Derek. În faţa lui, Mara miji ochii, într-o expresie cinică ascunsă, prin care

voia să arate că înțelesese intenția lui de a o flata pe mătuşa ei.

— Spune-mi, Derek, şarjă doamna Bordon. Petrecerea mea ți se pare prostească? Mi s-a părut o idee bună să-mi adun câțiva prieteni şi să-i transport în zilele frumoase de demult, cu ocazia ultimei croaziere a vasului „Prințesa Margareta".

— Eu găsesc ideea aceasta minunată.

Derek nu considera necesar să menționeze că în vremurile acelea bune tatăl lui lucra pe când el era copil, în minele de cărbuni, fericit că are o slujbă; că unchiul lui tocmai se îmbolnăvise de poliomielită; că în sătucul lor, copii mici mureau de foame. Se trăgea dintr-o familie ai cărei bărbați trudiseră în mină, fără mare folos.

Pe vremea când era copil, visase adesea să scape din satul acela mohorât, în care se afla prins ca într-o capcană. Îşi imaginase că era eroul care îşi salva familia de la sufocare şi de creditori... şi, până la urmă, fanteziile lui îi salvaseră pe toți.

Fusese cotat ca un nou Laurence Olivier şi rolurile curgeau gârlă. Mama lui, acum văduvă, trăia în lux la Londra, iar frații şi surorile sale aveau speranțe mari de viitor. Un adevărat erou... Îşi câştiga existentă făcând pe eroul.

Şi pe hoțul, pentru moment.

— Îți mulțumesc că mi-ai înțeles mica mea fantezie, zise doamna Bordon întrerupându-l din reverie. Dar să ştii că fără Amy n-aş fi obținut efectul dorit. E o comoară.

— Nu mă îndoiesc, spuse Derek, aruncându-i lui Amy o privire.

Chipul ei se coloră. Avea ceva, o aură de nevinovăție, care îl făcea să se simtă un adevărat

barbar, numai atingând-o cu privirea. Îi venea să o la în brațe, dar într-un cu totul alt fel decât pe Mara Northcoate. Mara îi stătea oricând la dispoziție, lui, şi oricui voia. Dar Pleased van Teiler? Deşi bănuia că are în jur de douăzeci şi cinci de ani, se îndoia că a avut-o cineva vreodată. Felul în care i se măreau ochii când o privea şi în care îşi rotunjea buzele, minunându-se, o făcea să pară virginală, în comparație cu figura de vampă a Marei. Chiar în momentul acela,

Mara îl călcă uşor pe picior, ca să-i atragă atenția. Iar chelnerul părea că i-ar turna cu plăcere cianură în pahar. Amy se uită la el cu ochii aceia mari, catifelați, ca de ciocolată.

— Cred că ne-am mai întâlnit, zise ea dintr-o suflare, făcându-l să se mire că foloseşte asemenea trucuri ieftine. Vorbesc foarte serios. Îşi luă paharul de vin, dar rămase dezamăgită observând că nu mai avea nimic în el.

I-l oferi galant pe al lui, surâzând uşor. Se simți deodată ca un băiețandru. Nu mai era marele star de cinema pe care îl credeau toți, inclusiv el însuşi. Era extraordinară. Nu îl mai intrigase nimeni aşa, de foarte multă vreme.

De multă vreme? Pe cine credea el că păcăleşte? Nu îl intrigase nimeni în felul acesta, în viața lui. Nici măcar Cecily…

— Şi eu cred la fel, zise el, ridicându-şi cupa de şampanie, studiind-o pe ascuns.

Într-o mlaştină sălbatică sau la curtea unui rege.

— Vreau să cred că nu vorbeşti de reîncarnare, zise Mara disprețuitore.

El ridică din umeri.

— De ce nu? Nu crezi în sufletele gemene? Sub

privirea lui insistentă, Mara se fâstâci. Doamna Bordon ridică o mână în semn de avertisment şi murmură:

— Nepoata mea încearcă să-şi revină după un divorț recent, domnule Morgan.

Unul dintr-un şir întreg, presupuse Derek, înclinându-şi capul.

— Iartă-mă! Sper că nu te-am jignit. Drept răspuns, Mara îl atinse cu piciorul gol.

— Deloc, spuse ea tare.

— Ştii, am cunoscut-o pe Amy la târgul Renaşterii, din San Diego, interveni doamna Bordon, încercând să aplaneze lucrurile. Călătorea prin țară cu sora ei. Păcat că n-ai văzut-o în costumația aceea regală adăugă ea, întorcându-se spre Mara.

Atunci ai fi crezut în reîncarnare. Părea că ieşise chiar atunci din cărțile de istorie. Râse şi se întoarse spre Derek.

— La fel ca acum. Poartă o rochie la fel ca aceea cu care era îmbrăcată mama mea, la petrecerea de ziua mea, când am împlinit zece uni. Nu-i aşa că e fermecătoare?

Amy reuşi să surâdă, iar lui i se înmuie inima.

— Extrem de fermecătoare, fu de acord Derek.

— A făcut toate toaletele pe care le vezi în jurul tău. E atât de deşteaptă!

— Într-adevăr! rosti Derek.

— E pe cale să lucreze la Universitatea din Londra, ca designer asociat în cercetare.

O, ia te uita cum roşeşte! Visul ei a fost dintotdeauna să trăiască în Anglia.

Derek începu să râdă.

— Şi-al meu, la fel.Mă duc atât de rar acolo!

— Ştii că habar n-am cum se fac filmele? îi

întrerupse Mara, dorind să atragă atenția asupra el. Mi-ar plăcea să-mi povesteşti din experiența dumitale, Derek.

Amy îl auzi oftând, înainte de a spune:

— Dacă insişti... Probabil că se săturase să tot vorbească despre el şi să se tot afle în centrul atenției. Ea ştia cum e. Derek nu se uitase decât câteva clipe insistent la ea şi se şi simțea epuizată. Şi, pe deasupra, se comporta ca o toantă.

Şi asta nu numai pentru că era o stea de cinema. Sigur, ajungea şi-atât. Dar era ceva mult mai... sălbatic. Emana, parcă, o forță fizică, un curent vital, un flux electric care o încremenea. Când se uita la ea, nu măi era în stare să vorbească.

Singurul lucru pe care îl mai simțea era energia aceea care pătrundea în ea copleşitor, ameținд-o şi făcându-i inima să-i bată cu putere. Era cea mai ciudată senzație pe care o trăise vreodată. Dar şi cea mai minunată.

În vremea Renaşterii, oamenii credeau în dragoste la prima vedere, gândi ea, aplecându-se într-o parte, pentru a permite chelnerilor să-i schimbe farfuria.

O, dar era o prostie! Ceea ce simțea ea acum era departe de a fi dragoste, nu!

Era decât admirația pe care o ai pentru un star. Probabil mii de femei simțeau acelaşi lucru, când îi vedeau. Ce să spun! Dragoste la prima vedere!

Mai degrabă, o imaginație super activă. Conversația se derula în jurul ei, fără ca Amy să se mai poată concentra la ceea ce spuneau alții. Se simțea dezorientată ca într-un vis din care încerca să se trezească. Din nou, se schimbară farfuriile.

Se crede că dragostea te afectează fizic, reflectă ea. Iubirea la prima vedere nu numai că era posibilă,

dar se întâmplă destul de des...

— Domnişoară van Teiler! rosti Derek. Tresări şi observă că mănâncă budincă franțuzească! Habar n-avea ce se servise până atunci.

Probabil că visase o oră întreagă, mâncând mecanic, în vreme ce Derek conversa cu cei din jur. Nu-i venea să creadă.

— Da? Vocea îi era răguşită, din cauză că tăcuse atât de mult, gândi ea.

— Te-am întrebat dacă vrei să dansăm, înainte să-i poată răspunde, el se ridică şi-i trase scaunul. Simți o adiere de santal şi bănui că parfumul loțiunii lui de după bărbierit. Asta parcă o hipnotiză. Sau poate, ochii, surâsul lui...

Apoi, el îi puse mâna pe umăr şi atingerea aceea o arse. Amy înghiți în sec şi fu învăluită de căldură, observând privirea domnului Bordon. Parcă era un jucător care tocmai marcase un gol. Mara se concentrase asupra eclerului de ciocolată pe care îl mânca, în vreme ce Giovanni îi zâmbea lui Amy fermecător, aranjându-şi şervetul de pe braț. Derek o luă tandru, dar ferm, de cot şi o conduse spre ringul de dans. Vârfurile degetelor lui păreau de mătase.

Nu dansau decât câteva perechi.La capătul ringului imens, cânta orchestra vasului, iar în spatele lor se ridica un perete pe care se vedeau păsări în zbor, căluți de mare şi sirene pictați. În mijloc, un soare imens îşi arunca razele strălucitoare peste toate.

— Asta eşti dumneata, spuse Derek surâzând. Doamna razelor de soare.

Se aplecă asupra ei. Dacă n-ar fi ținut-o cu grijă, cu siguranță că s-ar fi pierdut cu totul în

îmbrățișarea aceea a lui, atât de tare îi reacționa trupul la atingerea lui. I se făcuse pielea de găină pe brațe şi pe piept, de parcă ar fi stat în frig, deşi ea se simțea cuprinsă de febră. Apropierea trupului lui de al ei, chiar şi prin rochie, i se părea o mângâiere. Nici nu-şi dădu seama cum începură să danseze. Probabil că stăpânirea lui de sine era suficientă pentru amândoi. Se mişcă uşor, ca Fred Astair şi putea să facă din orice parteneră o adevărată Ginger Rogers.

Nu, el era soarele, vru ea să-i spună, ridicându-şi fața curajoasă spre strălucirea aurie a ochilor lui. În loc de asta, însă, nu reuşi decât un zâmbet chinuit.

— Trucul tău a fost mai rău decât al meu, zise ea.

— Dar n-a fost niciun truc, protestă el, coborându-şi fruntea, că să se poate uita la ea mai intens. Ochii lui păreau din onix lustruit, strălucitori şi aproape negri, în care se reflectau lumânările aprinse pe marginea ringului. Erau străbătuți de fulgere aurii, dezvăluindu-i sufletul.

— Îmi pare rău dacă nu te-am băgat în seamă la masă, zise ea, încercând să iasă de sub vraja lui. Dar mă gândeam la cineva... la ceva.

— Dar nu m-ai ignorat deloc, spuse el, zâmbind. Te-ai uitat tot timpul la mine. Am fost foarte flatat. Ea oftă.

— Trebuie să recunoşti că lumea are de ce să se uite la dumneata. El îi atinse obrazul, dregându-şi glasul.

— Şi la dumneata la fel!

— Dar nu e acelaşi lucru. Nu ştiu dacă a existat cineva care să mănânce o cină fără să-i simtă gustul, numai din cauza mea. Zâmbetul lui pieri şi o strânse mai tare.

Sânii ei se striviră ca o şoaptă pe pieptul lui tare. Deşi el începu din nou să surâdă, Amy îi observa foamea din priviri.

— Greşeşti, zise el cu o voce joasă şi răguşită, care îi făcu să-i vibreze pieptul.

Greşeşti foarte mult. Ea simți că amețește. Scutură din cap şi îl strânse de mână, apoi se îndreptă şi zise:

— Sunt genul de fată care se lăsa mângâiată pe creştet de persoanele mai în vârstă. Poate ai observat.

— Sunt convins că doamna Bordon m-ar mângâia şi pe mine pe creştet, dacă ar ajunge replică el şi râseră amândoi. De fapt, mă aştept, chiar, să mă ia de suflet.

Vezi? Nu sunt chiar aşa rău! Nu, era prea bun, îşi zise ea, cu o urmă de regret, că opusese o oarecare rezistență, în momentul în care el o strânsese mai tare. Părea din vis, un erou de poveste, nicidecum un bărbat în carne şi oase. Îşi spuse că reacționa astfel, numai din cauza spoturilor publicitare ingenios realizate şi a imaginației ei bolnave, care o luase razna, în clipa când îl văzuse furișându-se sub razele lunii. Iubitul romantic şi doamna cu evantai...

— Ar trebui să valsăm, şopti el. Trecutele zile ale romantismului, aşa cum îi place Genevei să spună, nu-i aşa? într-o noapte ca aceasta, un bărbat şi o femeie ar trebui să se prindă pe aripile dansului.

— Domnule Morgan...

— Derek.

Muzica luă sfârşit. Celelalte perechi care s-o opriseră să îi admire pe Derek şi pe Amy începură să aplaude şi să zâmbească.

— Derek, muzica s-a terminat. Hai să ne

întoarcem, zise ea cu răsuflarea tăiată.

Începuse să tremure în brațele lui şi nu voia ca el să-şi dea seama de efectul pe care îl produce asupra ei. Se simțea jenată şi exaltată, în acelaşi timp şi cuprinsă de o stare ciudată de plutire. Bărbatul acesta era, cu siguranță, idealul femeilor.

— Te rog. El se uită atent la ea, înainte de a-i vorbi.

— Amy, iubito, cred că e prea târziu să ne mai întoarcem. Muzica a început din nou.

O trase în vârtejul unui vals acompaniat numai de bătăile inimii ei.

În timp ce se învârteau, se auzi un murmur de admirație. Orchestra începu să interpreteze „Dunărea albastră", în vreme ce Derek o conducea abil pe Amy pe tot ringul de dans. Rochia ei flutura în valuri mov şi totul în jur se transformă în ceață. Nu mai vedea decât fața zâmbitoare a lui Derek care o purta pe culmi ca un nobil vienez. Îşi ținea mâna pe spatele ei după toate canoanele valsului, făcând-o să se înfioare de atingerea lui. Mirosea a mosc şi ea trase adânc în piept parfumul acesta diferit de cel floral cu care se dăduse ea, înainte de petrecere.

Toate simțurile îi erau concentrate asupra lui, iar ritmul valsului părea că a împrumutat ceva din bărbați şi din farmecul lui irezistibil.

În timp ce încăperea se învârtea în jurul ei, Amy vedea imaginile derulându-se în trei timpi şi tensiunea din suflet îi devenea tot mai insuportabilă. Derek în rolurile sale din filme; Derek dansând cu ea; Derek aplecându-se să o sărute în lumina lunii; Derek îndreptându-se spre ea. Nu, nu voia să creadă în dragoste la prima vedere, îşi zise ea, coborându-şi privirile pentru a-i evita ochii pătrunzători.

Nu se îndrăgostise. Reacționa, doar fizic, la atingerile lui. Dar ce femeie ar fi putut să îi reziste? La urma urmei, nu ştia nimic despre bărbatul acesta. Absolut nimic.

Dar nu era asta. Ştia mai mult decât putea conştientiza, pentru că inima are alte criterii de judecată decât mintea... Se auzi acordul final al valsului. Derek se opri. Rămase aşa, cu ea în braţe şi rosti visător:

— Îți mulțumesc, doamnă Rază de Soare.

În jur toată lumea aplaudă. Câte o femeie îşi ştergea ochii discret cu batista.

Făcuse cel mai romantic gest cu putință. Şi ca orice erou romantic, Derek avea părul răvăşit. Cârlionții lui de abanos îi amintea lui Amy de scenele de dragoste din „Taras Bulba", unde părea că iubeşte ca un animal sălbatic. Închise ochii, scuturată de un fior de dorință.

— Te-am călcat, cumva, pe picior? întreba Derek cu solicitudine. Ea dădu din cap.

— Ştii... am ceva...

— Ce, îngeraşule? Vocea lui răsuna binevoitor, sincer interesat de ceea ce o supăra.

Fără să-şi dea seama, îl strânse uşor de umeri.

— Nu, nu-i nimic. Îți mulțumesc pentru dans. Cred că Genevei i-a plăcut foarte mult. Se întoarse să plece. Derek o prinse de mână.

— N-am făcut-o pentru Geneva. Am făcut-o pentru tine... şi pentru mine. Nu se putu uita la el.

— Ooo! El se uită la mâinile lor înlănțuite, apoi îşi ridică privirile spre chipul ei.

— Nu prea mă simt bine aici. E greu să cunoşti pe cineva, când eşti privit din toate părțile. Ce-ar fi să plecăm în altă parte? La bar sau... În cabina mea,

adăugă el, ezitând. Amy rămase fără grai. Încerca s-o agațe. Era flatată şi oripilată, totodată, gata să spună „da”, înainte să leşine. Printr-un miracol, reuşi să nu cadă din picioare şi scutură din cap. Dezamăgit, el ridică din umeri.

— Atunci, să mergem la bar. Vreau să fiu singur cu tine. Dacă vrei, putem sta doar de vorbă, Amy. Dar simt nevoia să fiu singur cu tine, spuse el şi ochii negri îi sclipiră. Nu-ți pot explica de ce. Pur şi simplu, aşa simt. Ea îşi drese vocea:

— Ce fel de simțire e şi asta?

— Nu vorbesc de dorința fizică, insistă el, trecându-şi degetele prin păr. Bun, şi asta, dar simt ceva ce nu pot explica, în ceea ce te priveşte.

N-ar fi mai bine să ne întoarcem la masă? întrebă ea, încercând să nu țină seama de cuvintele lui copleşitoare. Cavalerii în armuri strălucitoare din visurile ei păliră, pe lângă imaginea lui. Putea să-şi bată joc de el. Bărbații nu vorbesc, de obicei, în felul acesta. Cel puțin, nu cei pe care îi cunoştea ea.

El îşi ridică sprâncenele şi ochii îi părură deodată şi mai frumoşi.

— Te înspăimânt, nu-i aşa? De ce?

— Ei, lasă! făcu ea, încercând să-şi retragă mâna dintr-a lui, fără succes, însă.

— De ce?

— Te rog, mă faci să mă simt prost. Văzând că el nu avea de gând să-i dea drumul, continuă:

— Pentru simplul motiv că eşti prea vestit. Nu sunt obişnuită să am de-a face cu celebrițile. El se aplecă spre ea.

— Aici te pot contrazice. Mai ai şi alte motive?

— Arăți foarte bine, murmură ea.

— Şi asta te înspăimântă? zâmbi el drăguț.

— Mă pui într-o situație dificilă.

— Bun. Ea îşi dădu şuvițele de pe frunte la o parte.

— Te joci totdeauna cu partenerele de dans?

— De obicei, da. Dar acum, nu, Amy. Nici măcar nu încerc să flirtez cu tine.

Realmente, mă interesezi. Fața i se aprinse ca focul.

— Te rog, opreşte-te! Nu mai spune nimic! Şi, te rog, lasă-mă să plec!, zise ea, uitându-se în jos, la mâinile lor.

— Amy, vreau să... Chiar în momentul acela, se apropie Mara şi îl bătu uşor pe umăr.

— Pot să vă deranjez puțin? Derek ezită o clipă, destul ca Amy să fugă de lângă el şi să-i lase locul Marei.

— Distracție plăcută, murmură ea. Era fericită că scăpase. Oare? Mara voia să cucerească toți bărbații pe care îi vedea, sau numai pe cei bruneți şi frumoşi?

Nepoata doamnei Bordon îi aruncă o privire batjocoritoare lui Amy, apoi se uită la Derek.

— O, eu chiar intenționez să mă distrez. Ce-ar fi să o facem împreună?

Derek se uită peste creştetul Marei la Amy, dezamăgit.

— Da, sigur, aş fi foarte încântat. Dar nu părea deloc aşa. Amy observă acest lucru, dar nu se întoarse. Giovanni îi trase scaunul brusc şi o întrebă:

— Doriți cumva un coniac, domnişoară?

— Da, mulțumesc. Se aşeză pe scaun, răsuflând adânc. În fața ei, doamna Bordon strălucea ca un far.

— O draga mea, ce palpitant! Nu-i aşa, Bobo? Ai văzut cum au dansat, la început fără muzică? Ce romantic! Domnul Bordon îi zâmbi înțelegător.

— Chiar aşa, draga mea!

— Ah, sărbătorile acestea pe vapor! Ştii, Amy, că odată, am fost sărutată de nimeni altul decât de Errol Flynn? Era într-o scurtă croazieră de la Maui, la Oahu. Ce palpitant! Deşi Bobo a reuşit să i-o ia înainte.

— Draga mea, zise domnul Bordon pe un ton de reproş.

— Nu spun decât adevărul. Totuşi, să fii sărutată de însuşi căpitanul Blood, spuse ea, ridicându-şi privirile spre tavan. A fost un impuls căruia nu ne-am putut împotrivi. Ştia şi el asta foarte bine Dimineața, mi-a trimis orhidee. Zeci. În coşulețe de argint. Hainele mi-au mirosit a orhidee foarte multe zile.

Chelnerul îi puse lui Amy, în față, un păhărel cu coniac. În timp ce îl ducea la buze, Geneva continuă:

— Să rostim un toast, în cinstea romantismului şi a celor două fete dragi mie!

Ridică paharul spre ringul de dans, dar zâmbetul îi pieri.

— Ooo, Bobo! Nu ți se pare că dansează cam prea apropiați? Amy se uită peste umăr. Derek şi Mara se zăreau înlănțuiți în mulțime. Se vede treaba că Marei îi plăcea valsul adevărat! Amy bău repede o gură de coniac. Faptul că se simțea dezamăgită o înciuda. Îi părea rău că pusese atâta suflet în conversația cu el, că îi luase drept bune toate afirmațiile.

Derek îşi şi îndreptase atenția spre lucruri mai promițătoare.

— Vremurile s-au mai schimbat, draga mea, zise domnul Bordon liniştit. Tinerii dansează cu totul altfel, în zilele noastre.

— Nu s-au schimbat prea mult, se strâmbă doamna Bordon. Trebuia să-mi amintesc că bărbatul acesta are reputația unui seducător. Cel puțin, aşa am auzit.

Îşi acoperi obrazul cu mâna şi încercă să se scuze față de Amy.

— Am fost o proastă că mi-am trimis mieluşeii în gura lupului! Bărbatul acesta fermecător, dar nu trebuie să fie decât un moment trecător, aici, pe vas.

Înalt, brunet, chipeş, înconjurat de mister…

„O, da, de mister!" îşi aminti Amy de evantaiul acela de dantelă. Poate ar fi bine să îl păstreze ca să-şi amintească de dansul lor.

— Şi mai are şi accentul acela fermecător, continuă doamna Bordon. Bărbații care vorbesc aşa sunt incitanți. Giovanni surâse.

— Şi Errol Flynn avea un accent. Era tasmanian, ştiai? Dar pe vremea mea, fetele erau în siguranță, chiar şi în preajma unui astfel de specimen. Oftă.

— Dar acestea sunt bucuriile iubirilor de călătorie. Nimic nu se poate compara cu ele. Durează câteva zile, o săptămână, dacă ai noroc. Se întâmplă totul atât de repede, încât nu poate fi decât perfect. O privire, un surâs şi te îndrăgosteşti nebuneşte, pentru o săptămână!, chicoti ea. E superb, dar nu trebuie să iei nimic în serios! Te distrezi şi-atât! N-am dreptate, Bobo?

— Este adevărat, draga mea.

— Dar nu cred că mai e ca pe vremea aceea. Acum, te duci la bar şi de acolo drept în pat. Şi filmele, toate numai cu scene erotice! Amy îşi aminti

de scenele de dragoste din filmele lui Derek şi mai bău o gură de coniac.

— Mă întreb dacă te mai poți avânta într-un flirt nevinovat.

— Cum să nu! spuse Mara din spatele lor, cu brațul petrecut pe sub al lui Derek.

— Aaa, bine-ați venit, zise domnul Bordon jovial, indicându-le să ia loc pe scaune.

Mara se aşeză înciudată şi îl urmări pe Derek cum se îndrepta spre Amy.

— Bei coniac? întrebă Mara arătând spre paharul mătuşii sale.

— Da. Îi făcu un semn lui Giovanni.

— Şi pentru signore? întrebă el rece.

— Amaretto, per favore, ceru Derek, cu un accent italian impecabil.

— Are mai multe accente, spuse domnul Bordon.

— Poftim? întrebă Derek.

— Aaa, nimic. Da, spune-mi, domnule Morgan, dacă mai suporți sporovăială unei bătrâne, crezi în iubire romantică? Deşi el nu se uita la ea, Amy îi simți gândul. O căldură plăcută îi urcă pe coloană, îi surâse şiret doamnei Bordon.

— Bineînțeles că da.

— Cum să nu! Un bărbat care valsează cu dumneata nici nu s-ar putea altfel, spuse doamna Bordon. El se ridică pe jumătate.

— Dacă vreți... Ea îşi duse mâna la piept.

— Doamne-Dumnezeule, nu! Sunt prea bătrână. Oricum, îți mulțumesc. Eşti foarte cavaler.

— Ca să fiu sincer, cuvântul acesta nu mi se potriveşte prea des, replică el.

Doamna Bordon dădu din cap.

— Da, ştiu. Păcat! Derek păru încurcat. Apoi însă

surâse fermecător şi insinuant. Îşi revarsă din nou farmecul asupra tuturor, gândi Amy. Se folosea de orice mijloace.

— Vă supărați dacă o iau un pic pe Amy de lângă dumneavoastră? o întrebă el pe doamna Bordon. Mi-a promis că îmi arată o expoziție de figuri de ceară. Se pare că sunt îmbrăcate foarte interesant. Amy rămase cu gura căscată. Doamna Bordon ţuguie buzele, în semn de îngrijorare şi ridică din umeri.

— Amy nu are nevoie de permisiunea mea, ca să facă ce vrea ea. În seara aceasta, oricum, nu mai avem nimic de făcut.

— Dar veți avea nevoie de ajutor la dezbrăcare, zise Amy repede.

Ochii albaştri ai doamnei Bordon străluciră.

— Mă va ajuta Bobo, zise ea tărăgănat, savurându-şi mica răutate.

— Aaa, da! murmură Amy. Mara începu să se ridice.

— Păi, aş vrea şi eu să văd...

— Te rugăm să ne scuzi, i-o reteză Derek, ridicându-se. Hai, Amy. Se închide curând.

O conduse pe Amy cu o mână fermă afară din sala uriaşă de mese. Peste tot se auzeau murmure de genul: „Uite, pleacă cu Derek Morgan!” îi venea să intre în pământ de ruşine. Nu era obişnuită să fie privită cu insistență. Dar Derek o pusese în această situație. Afară, se smuci din mâna lui.

— De ce-ai mințit-o? El îşi ridică brațele.

— Ca să te pot fura de-acolo, bineînțeles. Păstră distanța, încercând să-şi ignore bătăile, repezi ale inimii. Cu siguranță, i le auzea şi el.

— Mi s-a părut că ai fi preferat s-o furi pe Mara. El se opri cu mâinile în şolduri, surâzând uşor, ca şi

cum se simțea flatat de supărarea ei.

— Ooo, ai impresia că sunt un bădăran superficial, nu-i aşa?

— Nu. Ochii aceia ai lui în care era imposibil să nu te pierzi!

— Numai că mă gândesc... că eşti ca Errol Flynn.

— Tâlharul cu părul negru? Iar tu preferi blonzii? zise el, jucându-se cu cercelul ei. Eu, oricum, prefer, blondele. Amândoi tresăriră, la sunetul penetrant al sirenelor în noapte. Amy țipă uşor şi făcu un pas Spre Derek. Dându-şi seama ce face, încercă să se oprească. Dar îl cuprinse cu brațele de mijloc. El încercă să o liniştească, punându-i mâna în jurul taliei.

— Mulțumesc, spuse ea. Dar când strânsoarea lui deveni mai puternică, ea exclamă:

— O, nu, nu, nu! Luna strălucea exact deasupra creştetelor lor, aruncând o aură fermecătoare în jurul capului lui. Părea învăluit în ceață. Umerii lui largi erau potriviți pentru o mantie. Ochii îi ardeau, spunându-i în limbajul lor tăcut că o dorea numai pe ea, pe Amy van Teiler, micuța Cenuşăreasă.

Îşi concentră toată forța privirilor acelora de Rasputin asupra ei, făcând-o să i se pună un nod în gât. Fără să ştie ce face, se prinse şi mai tare de el. Derek îi luă fața cu degetele lui mângâietoare şi i-o ridică ca să se poată uita în ochii ei. Era nevoită să îl privească. Deşi voia să scape, ochii lui nu îi dădeau voie. O obligau să se supună mâinilor lui, să îşi lase sânii catifelați striviți de pieptul lui tare. Iar buzele li se apropiau din ce în ce mai mult. Nu mai putea vedea decât ochii lui.

Răsuflarea caldă îi mângâia gura, iar trupul lui se încinse de la văpaia emanată de el. Deşi rochia nu-i

dezvăluia decât un umăr şi un braţ, se simţea goală cu totul, şi lipsită de apărare. Voia să-şi lipească palmele de pieptul lui şi să-l împingă, dar nu era în stare să se mişte. Nu mai putea decât să se uite la el ca fermecată.

— Amy, eşti atât de frumoasă! spuse el suspinând şi înconjurându-i şoldurile cu mâinile. Ea gâfâia. Parcă îi explodase soarele în trup. Buzele lui îi încălzeau sânii şi pântecele. Văzu strălucirea de aur în ochii lui fierbinţi ca o cometă. Se arcui spre el. Derek gemu din adâncul sufletului şi începu să-i mângâie coastele cu degete febrile.

— Nuuu! gemu ea, când Derek ajunse la rotunjimea sânului ei, fără să ţină cont de protestele fetei, şi continuă mângâierile cu mişcări lente şi suave, pe umeri, pe gât, pe obraz.

— O, Măria Ta, Pleased, şopti el, punându-i un deget sub bărbie şi mângâindu-i pielea după ureche cu celelalte. Îi ţinea capul în mâini, de parcă ar fi fost o Operă de artă inestimabilă. Ochii îi sclipeau magnetic şi îşi lipi buzele de ale ei, într-un sărut suav, care o înnebuni mai mult decât dacă ar fi pus în el toată pasiunea de care era în stare. O mângâie cu buzele peste tot, ca şi cum ar fi vrut să înlăture orice urmă de frică din sufletul ei. Se cufundară într-un vis ciudat. Era ca o cădere lină şi continuă. El îi atinse vârful limbii cu a lui. Trupul ei ţipă. Noaptea luase foc. I se părea că îi caută sufletul cu limba. Pătrunsese şi mai adânc în gura ei.

Limbile lor începură un adevărat duel. Ea tresări. Derek îi mângâia gâtul cu mişcări ameţitoare. I se părea că luaseră foc. Pulsul i se accelerase să-i spargă arterele.

— Amy, te doresc. De-ai şti cum te doresc! Lasă-

mă să fac dragoste cu tine, iubito!

Vino cu mine în cabină.La aceste cuvinte, farmecul şi ceața aceea ireală se risipiră. Recăpătându-şi respirația, Amy se desprinse de el. Ce idioată fusese! Uitase de scena din sala de mese? Ce repede se consolase cu Mara! El era un actor cu mult succes la femei, iar ea o romantică incurabilă.

— Noapte bună, şopti ea, întorcându-se pe călcâie şi desprinzându-se de el.

— Noapte bună, repetă el. Dar Amy…

— Noapte bună, Errol Flynn! spuse ea.

— Poftim! Ia stai puțin! întoarce-te! Dar ea zbură ca vântul.

CAPITOLUL 3

Domnul şi eroul ei se plimba de-a lungul crenelurilor, înveşmântat în armura lui de fier, cu coiful cu pană sub braț. Eşarfa purpurie îi era înfăşurată în jurul bicepşilor şi ciucurii îi fluturau în vânt. În jurul lui, izbucneau flăcări roşiatice, cuprinzându-l, parcă, în timp ce el îşi învârtea spada doborând duşmanii ce urcau pe scară. Ea îşi duse mâna la gură, dar nu țipă. Îl urmărea din foişor. Era doamna unui cavaler şi trebuia să nu-i fie frică, chiar dacă era în cel mai mare pericol. Era alesul poporului şi trebuia să se arate încrezătoare în puterile lui de a înfrânge duşmanul şi de a apăra țara. Doborî pe cel care urcase scara, apoi le spuse arcaşilor să-şi pregătească săgețile. O, ce voce răsunătoare avea! Şi cât de regeşte se comporta! Cât era de nobil! Ceilalți luptători păleau în prezența lui strălucitoare.

Unii dintre ei tremurau sau blestemau ca orice om obişnuit, dar domnul ei nu se pierdea cu firea

niciodată. Chiar moartea dacă ar întâlni-o atunci, ar fi luptat împotriva ei ca un erou. Orele treceau, încărcate de strigătele de groază şi de teroare, învăluite în fumul negru. Abia se mai ținea pe picioare, ea, care doar privise la cavalerul ei ce se luptase ca un leu, între oameni!

Şi-atunci veni sfârşitul. El îşi plecă fruntea şi începu o rugăciune de mulțumire, în timp ce inima ei i se alătura. După aceea, îşi desfăcu eşarfa din jurul brațului şi o sărută. Ea plecă din foişor zburând peste scările da piatră care duceau în marea sală de dedesubt, apoi peste cenuşa fumegândă amestecată cu şiroaie de sânge.

Părul îi flutura în vânt, în timp ce surâdea fermecată. Curând, se va afla în brațele iubitului ei. El era eroul, iar ea, doamna lui! Deodată, zâmbetul îi pieri şi inima i se frânse. Îl văzu întins pe pajişte, alături de o doamnă înaltă, brunetă, cu şoldurile şi sânii mari. Femeia întinse un evantai pe care el îl sărută. Apoi, o trase în brațele lui şi o sărută şi pe ea, fără măcar s-o observe pe doamna lui cu părul blond.

Strigând de durere, ea se aruncă de pe creneluri. Simțea cum se prăbuşeşte.

Amy se ridică brusc în capul oaselor, trezită din somn.

— Derek! strigă ea. Apoi, îşi dădu seama că visase.

— O, Doamne! mormăi ea, cu obrajii îmbujorați. Se întinse la loc, în pat şi îşi trase cearşaful rece până la gât, ca şi cum s-ar fi ascuns de cineva. Imaginile din vis îi jucau înaintea ochilor. Abia aştepta să se facă ziuă! Nu îi va mai permite domnului Superstar Morgan să-şi reverse farmecele asupra ei. Pentru un bărbat ca el, ea era o pradă

uşoară şi dacă n-o ştiuse până atunci, visul îi revelase adevărul. Cavaleri şi doamne, într-adevăr! Se comporta ca o adolescentă. Sau, mai degrabă, visa ca o adolescentă. Se zvârcoli o jumătate de oră, oftând adânc căutându-şi o poziție confortabilă pentru a se cufunda în legănările somnului.

Dar de câte ori închidea ochii, îi apărea în față Derek, îmbrăcat în armură, la fel ca în vis. Asta o neliniştea atât de tare, încât o făcea să suspine şi să-şi caute o nouă poziție. Până la urmă, îşi coborî picioarele din pat şi îşi trecu degetele prin păr.

— Ai devenit fan al actorilor de cinema. Nu-ți rămâne decât să-i ceri o fotografie cu autograf şi s-o pui sub pernă, ca să visezi frumos! rosti ea, maimuțărindu-se în oglinda de deasupra măsuței de toaletă. Se ridică, îşi puse un pulover şi o pereche de pantaloni gen „Garbo”.

— Ei, van Teiler, hai să scapi de obsesii! Ca să nu-i fie frig, îşi mai puse şi un şal.

Derek mai aşteptă două ore, din momentul în care Amy i se desprinsese din brațe, până când se hotărî să mai atace o cabină. Acum, stătea în mijlocul încăperii şi lumina cu lanterna toaleta lăcuită şi neagră, evitând să o îndrepte spre oglindă.

Aceasta era cabina colonelului Smidley. Totuşi, pe măsuță se vedeau o mulțime de cosmeticale. Oare, era o capcană, pentru a fi prins? Şi unde se aflau diamantele pe care în trebuia să le fure? Nu erau acolo unde i se spusese.

Ridică un ruj, apoi îl puse jos dezamăgit. Se apucă să cerceteze patul.

Văzu aceeaşi cuvertură roz-portocalie, în toate cabinele, un exemplar din foaia cotidiană a vasului o

geantă scumpă, din piele de țipar. Ezită. Nu i se spusese să caute prin genți. Dar se afla într-o situație deosebită, când trebuia să ia o inițiativă. Cei din Comitet îi spuseseră că, în limita planului inițial, avea voie să improvizeze, în funcție de circumstanțe.

Înghiți în sec şi deschise geanta care pocni, făcându-l să tresară. Scotoci repede înăuntru şi găsi un portmoneu luxos. Îl deschise să se uite la cartea de credit.

— Bun pentru identificare! murmură el, îndreptând raza lanternei spre ea.

Găsi şi un permis de conducere, din care îi surâdea o brunetă machiată cam strident. Trase aer în piept şi aproape că scăpă portmoneul din mână. Din greşeală, nimerise tocmai în cabina seducătoarei Mara Northcoate, cel mai periculos punct de pe vas. Nu, mai exista unul, cu mult mai periculos, îşi spuse el, gândindu-se la micuța Amy, clătinând din cap. Sărutul acela îi schimbase viața.

Era nebun după ea. Iar ea îl comparase cu Errol Flynn! Zâmbi amintindu-şi ochii ei imenşi şi cât fusese de uşoară în brațele lui, în timp ce dansaseră. Părul îi era ca aurul, iar pielea de alabastru. Ooo, era tare fină, ea care putea să aprindă torțele numai cu o privire.

— Şi-ai să mă fierbi multă vreme aşa, Amy van Teiler, nu-i aşa? rosti el, stingând lanterna. Apoi şi-o vârî, împreună cu mănuşile din mâini într-unul din buzunarele smokingului. Se strecura afară, după ce se convinse că drumul era liber. Era izbit de aerul răcoros al nopții. Afară nu se auzea niciun suflet. Derek surâse mulțumit de sine însuşi. Fie că fusese foarte norocos, fie că avusese un deosebit simț al cronometrării timpului, reuşise. Trei efracții de la

începutul călătoriei, fără să fie văzut de nimeni. Se simțea foarte puternic, încât nu se mai strădui să-şi ascundă umbra, în vreme ce mergea. Începu, chiar, să fluiere.

Din acest motiv, când îl văzu strecurându-se din cabina Marei, Amy fu sigură că nu o observase. Ea țipase uşor surprinsă, fără însă ca el s-o audă. Nu schițase niciun semn în momentul în care ea exclamase: „O, fir-ar să fie!" Trecuse pe lângă ea şi se îndreptase în partea opusă. Înghiți în sec şi îşi înfăşură şalul pe umeri. Apoi, se întoarse în cabina ei. Se aşează pe pat, cu umerii căzuți şi începu să se joace cu ciucurii şalului.La urma urmei, la ce altceva putea să se aştepte? Aşa cum spusese şi doamna Bordon, el era un aventurier. Iar Mara, o aventurieră.

Amy bătu uşor cu degetele în saltea.

— Numai pentru că ți-a făcut cineva avansuri... Îşi aminti de visul ei romantic şi se strâmbă.

— E timpul să mai creşti puțin, Amy. Nu eşti o prințesă din poveste!

Dar ce frumos ar fi fost!

— Nu, zise ea, hotărâtă. Asta nu e viață adevărată! Mai bine, treci la culcare!

După multe chinuri, reuşi să adoarmă. Şi visa o mulțime de scene cu Derek Morgan, la fel ca milioane de femei.

Spre tristețea lui Amy, Mara veni la micul dejun mai radioasă ca oricând. Era drăguță cu toată lumea şi insista chiar, ca Amy să guste din ouăle ei bătute â la Marguerite. Lui Giovanni îi zâmbi într-un fel anume, lăsându-şi pleoapele tremurătoare, ca

Scarlet O'Hara. În vreme ce ciugulea din farfurie, Giovanni o sorbea din ochi. Lui Amy i se păru incredibil că mai flirta cu chelnerul, după ce îşi petrecuse noaptea cu Derek Morgan. Se pare că şi ea era o actriță excelentă! După vreo zece minute, apăru şi el, înconjurat de o pleiadă de fete.

Râdeau şi sporovăiau, atingându-i mâinile, fața şi brațele.

Amy nu le condamna. Arăta excelent, îmbrăcat într-o jachetă albă, largă, o cămaşă de culoarea piersicii, cu pantaloni în ton. Culorile pastelate îi scoteau în evidență pielea smeadă şi părul negru, iar ochii de obsidian păreau şi mai adânci.in dimineața aceasta era şi mai arătos decât în seara trecută!

Se uită în direcția ei. Amy se concentră asupra a ceea ce îi spunea doamna Bordon şi bău din ceaşca de cafea, cu o nonşalanță ostentativă. El nu-şi mai dezlipea privirile de la ea, simțea acest lucru, de parcă ar fi străpuns-o raza unui laser. Se foi neliniştită, întrebându-se de ce nu se uita la Mara.La urma urmei, ea fusese aceea care îl făcuse să fluiere. Amy se hotărâse să nu îl bage în seamă. Dar nu se putea abține, şi, din când în când, arunca priviri furişe către masa lui. În momentul în care ea se uita, el se oprea, indiferent ce-ar fi făcut, şi îşi îndrepta ochii spre ea. Apoi, când îl văzu ridicându-se şi îndreptându-se spre masa ei, Amy se scuză şi ieşi imediat. Nu îl mai văzu toată ziua, şi era uimită de propria ei dezamăgire. Iar mai târziu, când îl văzu strecurându-se, noaptea, în altă cabină, era şi mai convinsă de justețea hotărârii ei.

— Mai bine în singurătate, decât să-mi pară rău! îşi zise ea, în timp ce el pătrundea în încăperea aceea întunecată. Numai că ei îi părea rău şi nici în

siguranță nu se simțea. Absolut deloc.

În dimineața celei de-a patra zi a croazierei, Derek intră în sala de mese singur.

Simțind pericolul, Amy se ridică şi vru s-o şteargă rapid, dar el apăru pe după glasvand şi o luă de mână.

— Bună dimineața, doamnă Rază de Soare! Spuse el ceremonios, ridicându-i mâna la buze.

— Bună dimineața! replică ea, încercând din răsputeri să pară rece şi indiferentă la gestul lui galant. Dar îi fu foarte greu, când îi simți buzele atingându-i pielea.

Sângele i se înfierbântă şi trupul îi fu străbătut de un curent electric.

Şi cât de bine arăta în cămaşa aceea aibă de bumbac şi în pantalonii bleumarin! Era atât de modern, încât se simțea ca o proastă în bluza ei în stilul anilor treizeci şi fusta roşie, Dar se întări şi încerca să se țină drept pe picioarele care i se înmuiaseră.

— Ce-ai mai făcut? o întrebă el. Continuă imediat fără să mai aştepte răspuns: Vino să stai cu mine. Încă nu mi-am luat micul dejun.

— Avem foarte multe de făcut, rosti ea printre dinți. Şi-apoi, eu am mâncat deja.

— Poftim? El îşi plecă fruntea şi se uită la ea printre gene, ca un băiețel care îşi implora mama să-l lase să ia cățeluşul de pe stradă în casă.

— Mă gândeam că ar fi mai bine să-ți iei micul dejun cu… altcineva.

Îşi trase brusc mâna. În jur se iscă imediat un murmur: „Ce e între Derek Morgan şi femeia cu care a plecat din sala de mese, cu două seri în urmă?” El

tuşi uşor.

— Şi cine-ar putea fi persoana aceea? Fără să țină seama de tonul lui nevinovat, ea scoase din geantă evantaiul din dantelă neagră.

— Poate că proprietara acestuia, îl provocă ea. Sau cu Mar... El se albi.

— O, Doamne! Ascunde-te imediat! şopti el, acoperind evantaiul cu mâna. Îl coborî şi îl ascunse printre faldurile fustei ei.

— Ce...

— Ssttt. Te rog! Ajută-mă să mă întorc la masă şi să-l pui înapoi, în geantă, fără să-l vadă cineva, spuse el, agitându-şi degetele îngrijorat. Te rog, Amy. Te implor! Altfel, sunt pierdut!

— Poftim? Ce tot spui acolo? Derek inspiră adânc şi strânse mai tare evantaiul din faldurile fustei ei. Îi atinse coapsele cu vârful degetelor şi muşchii i se încordară.

— Te rog.

— Păi... bine. El suspină adânc şi închise, o clipă, ochii.

— Mulțumesc. Apoi, îi puse mâna pe evantai, iar el îşi trecu brațul pe sub al ei. O conduse spre masa căpitanului, salutând zâmbitor pe toată lumea. Acolo, făcu prezentările şi începu să converseze, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. Se aşezase lângă Amy.

— De unde ai evantaiul acela afurisit?

— L-am... găsit. Îl vârî în geantă, pe sub fața de masă.

— L-ai pierdut acum două seri.

— Eu... Eu l-am pierdut? făcu el şi ochii i se măriră de groază.

— Da, când ieşeai din cab...

— Sstt! făcu el, uitându-se degajat în dreapta şi-n stânga. Te-ar putea auzi cineva.

— Ooo! se încruntă ea. Şi ce dacă?

— Vrei cafea? o întrebă el natural, în momentul în care chelnerul se apropie de ei.

Ea dădu absentă din cap.

— Due, per favore! Se întoarse spre Amy.

— Sunt pierdut, dacă vede cineva evantaiul acesta!

— Da? Cum aşa?

— Nu... zise el şi îşi muşcă buza de jos. Nu pot să-ți spun, iubito. Asta, cu siguranță, pentru că aparținea unei femei, îşi zise ea, iar el mai spera s-o momească în cabina lui. Chelnerul aduse cafelele. Amy îşi puse nişte frişcă şi începu să se uite la firişoarele albe care se topeau în lichidul fierbinte, numai ca să evite să se uite la el. Îi era teamă să nu-i ghicească gândurile.

Suspină, trăgând în nări parfumul acela de santal care venea dinspre el. Mirosea totdeauna atât de frumos! Şi câtă grijă avea să-şi curețe unghiile, observă ea, când Derek îşi puse două bucățele de zahăr în cafea. Oare, totul era perfect la el?

— Ieri, mi-a fost dor de tine, zise el deodată. Te-am şi visat. Ciudat! Un vis cu cavaleri şi cu domnițe, cu bătălii, începu să râdă.

— Parcă ți-aş povesti un film prost! Nu, zise ea fără glas. Aşa fusese şi visul ei, din seara în care se cunoscuseră. Cu numai două zile în urmă! Doamna Bordon avusese dreptate: croazierele accelerau evenimentele şi timpul îşi pierdea semnificația. Peste cinci zile, vor acosta la Southampton.

— Te-ai supărat pe mine, din cauza evantaiului, remarcă el. Ea dădu repede din cap.

— Ba deloc! De ce să mă supăr?

— Noroc că nu eşti actriță, zise el rece. Bun. Am să-ți mărturisesc. E pentru...

— Pentru? întrebă ea, uitându-se la el. El se opri, apoi zâmbi.

— Amy, pur şi simplu, nu pot să-ți spun. Îmi pare rău.

— Oricum, nu e treaba mea, zise ea, luându-şi ceaşca de pe masă şi sorbind o gură de cafea. Era atât de fierbinte, încât trânti ceaşca şi se întinse după apă.

— Nu fi supărată! zise el, mângâindu-i mâna uşor. Nu e ceea ce crezi tu.

— Nu sunt... supărată! reuşi ea să spună, ducându-şi mâna la gât. Dă-mi nişte apă!

Imediat, el îi lăsă mâna şi îi întinse paharul lui cu apă.

— Îmi pare rău! Poftim, draga mea! spuse el şi apropie paharul de gură. Amy bău toată apa pe nerăsuflate. Îşi simțea gâtul cuprins de flăcări.

— Ți-e mai bine? întrebă el, când ea puse, paharul pe masă.

Vru să-i mai toarne unul, dar Amy îl opri.

— Îmi ajunge. Da, mă simt mai bine. Dar eşti periculos! spuse ea, ridicându-se. Şi prefăcut! El o prinse de încheietura mâinii.

— Amy, nu pleca!

— Sunt deja de domeniul trecutului! zise ea tăios, deşi era uşor deconcertată de expresia lui.

— Doamna Rază de Soare... Ochii lui erau umezi şi se trezi aşezată din nou pe marginea scaunului nemişcată şi pierzându-se în privirile lui.

— Am nevoie de evantaiul acela... Simți un nod în gât. O clipă, crezu că el va spune „Am nevoie de

tine”. Mai trăia, încă, visul acela. Îşi deschise poşeta.

— Nu, nu aici, în public, spuse el. Îşi închise poşeta la loc.

— De ce nu? E măritată?

— Amy, nici măcar n-o cunosc, insistă el. Nu ştiu dacă aş recunoaşte-o în mulțime. Vreau să zic, aşa, îmbrăcată.

— Ştii, eşti cam dur, remarcă Amy sec şi se ridică.

Dar, poate, sunt femei cărora le place stilul acesta.

— Amy... Întinse mâna după ea. Ridicându-şi capul semeață, ea îşi deschise geanta.

Când vru să se scoale şi el, Amy îl atenționă cu degetul şi zise:

— Stai, altfel te dau de gol, acum! Se uită la el, amenințătoare, cu mâna pe poşetă.

Deodată, Derek începu să râdă şi hohotele lui îi treziră fiori pe şira spinării.

Bine, facem cum vrei tu.Ai câştigat bătălia, zise el, uitându-se la ea sardonic. Dar n-ai câştigat şi războiul.

— Mmmm! făcu ea şi le zâmbi celor de la masă.Mă bucur că v-am cunoscut.

Ei ridicară capetele şi îi zâmbiră. Apoi, Amy se uită la Derek.

— Am să las evantaiul la contabilul vasului, şopti ea. Poți să-l iei de la el.

— Nu! S-ar putea să fie la curent cu toată povestea. În registru...

Derek îşi duse mâna la gură, ca şi cum ar fi spus prea multe.

— Adu-l în cabina mea. Ea ridică o sprânceană.

— Atunci, pune-l într-o cutie şi dă-mi-l la masa de prânz, spuse el, ridicând din umeri. Amy se uită la el.

— Dar s-ar putea să nu ne vedem la masa du prânz.

— Ba da, ne vom vedea, zise el, ca şi cum ar fi fost Taras Bulba, poruncindu-i uneia din nenumăratele minione aflate sub vraja lui. Atitudinea lui o irita şi o fascina, totodată.

— S-ar putea să nu-mi fie foame.

— Îți va fi.. Ea pufni.

— Eşti foarte sigur de tine, nu-i aşa? Spre surprinderea ei, Derek dădu din cap şi şopti:

— Nu, dragostea mea. Dar sunt un actor foarte bun.

— Mai am nevoie de două persoane pentru „Oul şi lingura”! spuse doamna Bordon cântător. Era după-amiază şi Amy sărise deliberat peste masa de prânz.

Acum, stătea pe un scaun de lemn aşezat lângă peretele din mozaic colorat verde, portocaliu şi albastru, din sala bazinului acoperit. În jurul ei, cupolele şi balcoanele reflectau sclipirile apei din „Baia pompeiana”, cum e denumită această încăpere. Înveşmântată în halatul ei gri-argintiu, de catifea, doamna Bordon stătea în fața ei şi bătea din palme.

— Hai, Amy. Vino să jucăm prostioara aceasta!

— Bine, zise fata docilă.Ar fi făcut orice i-ar fi cerut doamna Bordon, deşi numai de jocuri nu-i ardea.Ar fi preferat să stea în şezlongul ei să se gândească la ideea năstruşnică ce îi încolțise la micul dejun. Şi dacă Derek era nebun?

O, nu ca să fie internat într-un ospiciu, dar felul în care se comportase, în legătură cu evantaiul acela şi vorbele lui, cum că s-ar putea ca economistul de pe vas să fie la curent, o cam încurcaseră. Ce să ştie

funcționarul acela?

— Fii atentă la reguli, draga mea! o trezi doamna Bordon din visare.

Amy plonjă pe cel de-al unsprezecelea culoar al bazinului. Era îmbrăcată într-un costum de baie după modelul celui purtat de Claudette Colbert în „A opta nevastă a lui Barbă Albastră", verde cu model auriu, ce îi dădea o strălucire deosebită părului. Celelalte zece înotătoare erau îmbrăcate asemănător, în costume după moda anilor treizeci şi se uitau atente la doamna Bordon, care ținea o lingură cu un ou în gură.

— Trebuie să faceți trei bazine cu lingura în gură. Ați înțeles?

— De ce trei, tanti Geneva? Mara stătea pe margine, plictisită, uitându-se indiferentă, în costumul ei simplu, de culoare purpurie.

— Pentru că aşa am stabilit eu! spuse râzând doamna Bordon. Aşa că trebuie să se supună toată lumea. Inventăm tot felul de jocuri trăsnite. Nu ne planificăm nimic, în afară de costume. Se uită la Amy şi-i făcu cu ochiul:

— Mi-a venit spontan, exact ca o poveste romantică de dragoste.

Amy roşi, auzind-o pe Mara tuşind semnificativ. Deveni stacojie de-a dreptul, când doamna Bordon se aplecă peste marginea bazinului şi îi vârî lingura cu oul între dinți.

— Foarte bine, draga mea. Şi ce frumos îți vine costumul

O bătu uşor pe creştet şi se îndreptă spre următoarea concurentă.

Îi stătea frumos? Pe Claudette Colbert costumul acesta părea culmea decenței față de ceea ce purta

Mara. Nu-i de mirare că Derek ieşise din cabina ei fluierând. Multe ca Mara te puteau face să ai o asemenea reacție.

Îşi aminti, însă, că ea îl refuzase. Revolta nu o părăsi nici când stewardul bătu gongul pentru începerea concursului, la sugestia doamnei Bordon. Şi, în fond, nu avea niciun motiv, în afară de faptul că era geloasă. Din cauza unui nebun? Ea? Ce copil!

— Start! strigă doamna Bordon, la al treilea gong.

Era sau nu geloasă? Ridicol! înfierbântată, îşi mişcă mâinile şi picioarele într-un ritm infernal. Apoi, îi apărură în față scenele cu Derek din „Taras Bulba". Îi vedea, parcă, pieptul păros şi musculos, abdomenul şi oasele pelviene puternice.

Părea făcut din piatră şlefuită. Oare cum de n-o strivise în timpul dansului? Cum de nu îi învinețise mâinile, când o strânsese? Cu siguranță, a ştiut să-şi îmblânzească trupul, special pentru femei.

— Amy! Ai ieşit pe primul loc! strigă doamna Bodron. Ea clipi uluită şi îşi scoase lingura dintre dinți. Câştigase datorită lui, fără să-şi dea seama.

Ieşi din bazin şi primi premiul, o mică medalie comemorativă pentru ultima cursă a „Prințesei Margareta". Doamna Bordon o sărută pe obraz.

— Mulțumesc, spuse Amy nevenindu-i să creadă, în vreme ce se înfăşură în prosopul mare şi alb pe care i-l adusese stewardul. Asta se datorează numai bazinului de înot de la ferma cumnatului meu. De câte ori nu se aruncase ea goală, la miezul nopții, în apa mătăsoasă, dansase sub stele şi visase la eroii ei îndrăgiți!

— Doar nu vrei să ne părăseşti chiar acum, spuse doamna Bordon pe un ton plângător, văzând-o pe Amy că-şi pune sandalele şi un caftan de culoarea

levănțicii.

— O, dar să ştii că nu te oblig să rămâi, adăugă ea repede.

— Poate are o întâlnire, spuse Mara tărăgănat, fără să-şi ascundă ironia.

Amy fierbea, dar nu lăsă să se vadă.

— Voiam să mai lucrez la nişte rochii de-ale Marei, cărora trebuie să le mai dau drumul.

— Ooo, ce drăguță eşti! spuse doamna Bordon atât de candid, încât Amy îşi regretă îndată tonul ironic. Şi te rog să notezi exact câte ore lucrezi, pentru că vreau să te plătesc. Să nu uiți de întrunirea de diseară. O să ne distrăm grozav!

Amy îşi înfăşură prosopul ca pe un turban, în jurul capului.

— Sunt sigură, doamnă Bordon. Vă mulțumesc încă o dată pentru premiu.

Plecă din „Baia pompeiană" pe coridorul destinat înotătorilor. Duşumeaua era din cauciuc şi acum, fiind udă, aluneca foarte tare." Poate are întâlnire"! îi răsuna ei în minte vorbele Marei. Ce sigură era fata aceea de ea!

Îşi aranjă turbanul şi îşi aminti de cuvintele lui Derek, de la micul dejun: „Mă prefac, doar". Era, oare, adevărat? Când juca Derek teatru şi când se comporta normal?

— O, iertați-mă! strigă Amy, când se lovi de un domn mai în vârstă, care apăruse de după colț. Întinse brațele să îl prindă, dar el căzu şi bastonul îi zbură într-o parte.

Totul se întâmplase numai pentru că ea se cufundase prea mult în gânduri.

Bătrânul se uită de jos la ea, zâmbindu-i. Avea barba colilie şi ochii negri îi sclipiră pe după

ochelari. Ridică mâna tremurătoare şi rosti:

— Ach, nicht problem, Freulein. După cum vedeți, n-am nimic.

— Să vă ajut să vă ridicați, insistă ea, aplecându-se să-i apuce mâna.

El, însă, dădu din cap şi îi arătă o carte îmbrăcată în piele, căzută lângă piciorul ei.

— Mai bine ajut-o pe ea. Nu e chiar aşa bătrână ca mine, dar urăşte apa la fel de mult.

— Ooo, îmi pare rău! Sper că nu s-a stricat.

Amy se întinse după carte, în timp ce bărbatul se ridică în picioare sprijinit de baston.

— Vezi? N-am nimic, spuse el.

— Îmi pare rău, spuse Amy. Se uită la coperta cărții: „Mutilare pe vasul Margareta".

Îl surâse bătrânului.

— Este vorba de vasul acesta?

— A, da, zise el. Gârbovit de ani, purta o jachetă largă de tweed şi nişte pantaloni de lână care îi dădeau un aer profesoral.

— Ein poveste plină de mister. Ochii ei se măriră.

— Da? Unde ați găsit-o? Bătrânul îşi drese, vocea şi se lovi uşor cu degetul în frunte. Văzând-o pe Amy că nu înțelege, rosti:

— Eu am scris-o, în limba germană. Apoi, nepotul meu a tradus-o. Se aplecă misterios spre ea:

— Probabil că ştii de grupul acela misterios de pe vas. Ei se ghidează după cartea mea.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg, spuse Amy. El reflectă un moment.

— Se strâng pe vas din doi în doi ani. Pentru călătoria aceasta, au planificat totul încă din America şi s-au întâlnit aici. Ştii, un fel de petrecere specială, de croazieră, a celor misterioşi.La fel ca

petrecerea doamnei Bordon.

— Pare distractiv.

— Nu ştiai despre asta? Mă gândeam că te joci şi dumneata, când te-am văzut îmbrăcată aşa după moda veche. Şi turbanul acesta, în sir Şeherezada...

Amy îşi drese glasul.

— Nu, nu mă joc. Dar tare mi-ar plăcea să-mi spuneți despre ce e vorba. Grupul acesta se reuneşte pentru a vă citi cartea?

— Nein, nein! îşi iau numai ideile din carte. Cineva face un scenariu şi dă rolurile fiecăruia să le interpreteze. Trebuie să rezolve un mister. În povestirea mea este vorba de un mare furt de bijuterii. Mi se pare că în America la ziceți „tâlhării".

— Da? Şi cum decurg lucrurile? El ridică un deget.

— La început, nu se cunosc decât după costume, în carte, acțiunea se desfăşoară în cea mai mare parte la un bal mascat. Atunci, oamenii misterioşi se deghizează.

Când se îmbracă normal, nu se recunosc între ei. Uneori, mănâncă la aceeaşi masă, fără să-şi dea seama. Sunt treizeci şi stau la clasa întâi. Surâse şi mai ridică un deget.

— Dar numai hoțul ştie care sunt cabinele. Amy bătu din palme.

— Există şi un hoț? Ce palpitant!

— Bineînțeles! El fură bijuteriile pe care ceilalți le lasă la vedere.

Jocul urmăreşte ca hoțul să fie prins, adăugă el, strângându-şi pumnul. Să fie demascat. Poate fi oricare dintre ei.Pe undeva, în străfundurile minții ei, începură să se formeze nişte conexiuni. Un grup de taină care folosea scenariul unei cărți? Parcă şi

Derek zisese ceva de o carte. Şi că funcționarul de la contabilitate ar putea fi la curent cu totul.

— Într-una din cabinele oamenilor se fură? întrebă ea cu voce scăzută.

Bătrânul se aplecă spre ea.

— Numai bijuteriile lăsate la vedere. Ele sunt ceea ce numiți voi „dovezi". Ceilalți trebuie să descopere cine este el. Şi-atunci, jocul e fertig! Gata!

Legăturile din mintea ei se conturară şi mai clar.

— E, cumva, vorba şi de un evantai? Unul spaniol? întrebă ea cu sufletul la gură.

O clipă, crezu că bătrânul va izbucni în râs. În loc de aceasta, însă, el dădu din cap.

— Bravo, Freulein! Ai ghicit! Da! Jocul prevede ca hoțul să îl lase într-o cabină, ca din greşeală.Ca să dea un indiciu în legătură cu…

— Identitatea lui?

— Exact! Amy îşi muşcă buza, ca să nu râdă. Derek! Evantaiul! Contabilul! Cabinele! Văzu, deodată, totul foarte clar. El era cel care interpreta rolul hoțului.

Totuşi, rămase ceva neelucidat. Mara nu făcea parte din joc. Cabina ei nu era parte componentă a decorului pentru acest scenariu.

— Păi, cel ce vrea să prindă hoțul n-are decât să citească romanul dumneavoastră, spuse ea, răsfoind filele cărții.

— Nein, zise bătrânul blând, luându-i cartea din mâna. Vezi, Freulein, acest grup misterios îşi permite anumite libertăți. Cartea e doar baza. Mare Onoare pentru un bătrân din Wiesbaden, nicht so? Îşi scoase pieptul în față.

— Aaa, da! zise Amy, trăgând cu ochiul la carte, surâzând. Cel puțin, nu e nebun.

— Poftim? întrebă bătrânul, ducându-şi mâna la ureche.

— Aaa, nimic important. Bătrânul dădu din cap.

— Înțeleg. Sunt Otto von Herzschmerz, la dispoziția dumitale.

Îi întinse mâna şi Amy i-o luă într-a ei. Strângerea aceasta de mână îi amintea de cineva, dar nu-şi aminti de cine.

— Amy von Teiler.

— Un nume olandez, spuse el cu căldură. Am multe relații în Nederlands. Atunci, la revedere. Poate ne mai vedem pe vapor.

— Ooo, sper! răspunse Amy. Deodată, von Herzschmerz îi întinse cartea.

— Uite, îți dăruiesc cartea aceasta. Eu mai am câteva. Ea ezită, dar bătrânul i-o puse în mână.

— Lectură plăcută, adăugă el şi porni spre piscină.

— Vă mulțumesc, domnule von... Îşi aruncă privirile pe coperta cărții.

— Muller? Nu părea deloc să semene cu ceea ce-i spusese el. Bătrânul se opri.

— Von Herzschmerz, spuse el. Numele de pe carte nu e cel adevărat.

— Vă mulțumesc foarte mult, zise ea. El se întoarse şi-i zâmbi.

— Sper să-ți placă povestioara mea.

— Sunt sigură. Surâse şi ea, în vreme ce el se depărtă pe coridor.

Amy îşi petrecu tot restul zilei citind romanul. Când îl termină, era sigură că Derek juca rolul hoțului. Se potrivea totul: felul în care fusese îmbrăcat, atunci când îl văzuse pentru prima oară, în negru, cu mănuşi şi cu un sac pe umăr, evantaiul

şi spaima lui de a nu fi descoperit. Felul tainic în care se purtase.

Făcu o grimasă. Dar cum rămânea cu atracția lui pentru Mara?

Ei, în linii mari, totul părea să aibă un sens Chiar şi faptul că era atras de o femeie ca Mara, atunci când putea fi comparat cu un tip frivol ca Errol Flynn.

— Nu, nu poate fi aşa! rosti ea, privindu-se în oglindă. Poate doar la suprafață!

Imaginea din oglindă o sfida. Şi mă rog, de ce nu? Pentru că, în felul acesta nu mai e prințul tău din poveste? Marele erou? Amy, coboară pe pământ, în lumea reală, unde oamenii fac gripă şi unde lucrurile nu se petrec totdeauna aşa cum ştii tu. Nu era deloc exclus ca el să fie genul de bărbat superficial şi frivol, ca Errol Flynn. Amy închise cartea.

— Urăsc realitatea! murmură ea şi închise ochii... Şi visă un bărbat mascat, învăluit într-o mantie neagră, călărind pe un cal negru ca noaptea prin pădure. Copitele răsunau şi făceau pământul să se cutremure.

Era un bărbat cu umerii largi, care stătea drept în şa, ferindu-se de crengile pe sub care trecea. Avea maxilarul ferm, iar pe obraz i se zbătea un muşchi. Calul îi sări peste un trunchi prăbuşit. Ochii îi ardeau ca tăciunii şi scrutau adâncul pădurii.

Apoi, o zări pe ea, frumusețea blondă, în uşa unui han, făcându-i semne cu mâna.

Era o capcană, nu trebuia să se apropie! Gloanțele țâşniră. Soldații trăgeau din ascunzători. Dar bărbatul îşi îndemnă calul înainte. Se clătină un pic, pentru că fusese nimerit. Sângele i se prelingea din

braț pe cămaşa fină, până la scara şeii. Dar el nu băgă rana în seamă. Ea alerga spre el. Se aplecă şi o trase, ajutând-o să urce în spatele lui. Zburară ca vântul. Amy se trezi înciudată că îl visase din nou pe Derek.

— Începe să devină un obicei prost! Murmură ea.

Elizabetanii credeau că iubitul te obsedează şi că îți acaparează toate gândurile.

Atingerea cruda a dragostei înnebunea regii şi le distrugea regatele. Îi trimitea pe tineri spre moarte. Deranja până şi forțele naturii. Asta trebuia să evite cu orice preț.

— În ceea ce mă priveşte, murmură ea, nu există nicio problemă.

CAPITOLUL 4

Târziu, spre seară, Derek zâmbi când îi văzu pe membrii grupului Genevei bine îmbrăcați şi prezentându-se celor la fel de bine costumați, din Societatea Misterioasă Internațională. Pentru a-şi ascunde identitatea, cei din urmă se costumau în tot felul de personaje enigmatice. Astfel, Charlie Chan, Agatha Christie, doamna spaniolă misterioasă şi un sultan, pe lângă mulți alții, se amestecară printre cei îmbrăcați după moda anilor treizeci. Se strânseră cu toții în holul mare, cândva destinat domnilor fumători, acum locul de discuții şi de şedințe al doamnei Bordon.

— Bună seara, eu sunt Geneva Bordon, îi zise fermecătoarea bătrână lui Derek, întinzându-i mâna. Dumneata trebuie să fii Zoro.

Fir-ar să fie! Cum de nu se gândise la Zorro? îşi spuse Derek, în timp ce îi strângea mâna. Se temuse că va fi recunoscut şi se gândise că cei din Comitet îi

aranjaseră un costum care să distragă atenția de la adevăratul hoț.

— Nu, doamnă. E un costum de hoț la drumul mare, răspunse el cu voce aspră.

— Hoț la drumul mare! exclamă ea cu o voce cântătoare. Ce palpitant! Ce bine că v-am invitat la mica noastră petrecere!

— Şi nouă ne pare foarte bine, doamnă. A fost foarte generos din partea dumneavoastră.

— Poate vom chema spiritul unui tâlhar adevărat, sugeră ea.

— Cine ştie...

— Să-ți fac cunoştință cu câțiva dintre oamenii mei, continuă ea. Aaa, uite-o pe Amy, strigă ea, făcându-i semne cu mâna. Derek se întoarse.

Amy se uită la fel, de parcă văzuse o stafie. Avea fața palidă, la fel ca rochia cu care era îmbrăcată şi stătea cu mâinile încrucişate. Mânecile sub formă de clopot îi accentuau fragilitatea brațelor şi el simți parcă, nevoia să o protejeze.

— Ea e Amy van Teiler, spuse doamna Bordon.

O tânără prietenă de-a mea care a făcut designul tuturor acestor costume, şi...

El n-o mai asculta. Toată atenția i se concentrase asupra fetei. Părea şocată de apariția lui, paralizată, chiar. Îşi dădu seama că îl recunoscuse, aşa că îi înțelese starea. Oare, credea că renunță la ea aşa uşor? Stătea acolo, de parcă prinsese rădăcini. Derek înghiți în sec. Pentru ea, voia să fie cavalerul în armură lucitoare, să fie mai bun, mai puternic, mai bogat, mai deştept, astfel încât să-i satisfacă orice dorință. Şi, mai ales, să nu o mai intimideze. Oare, de ce nu era şi ea ca Mara, care îl făcuse de la bun început să înțeleagă că nu s-ar da în lături de la

o aventură cu el? Dar ce era cu gândurile acestea? Mara era ultima persoană din lume cu care ar fi dorit el să semene Amy! Era o blasfemie să o compare cu femeia aceea! Amy era un înger dulce şi aproape real de frumoasă şi de fragilă. Mara avea în ea ceva extrem de pământesc.

— Iertați-mă! îi spuse el doamnei Bordon şi se îndreptă spre Amy.

Ochii ei se măriră, ca nişte topaze uriaşe. O văzu trăgând aer în piept, încercând să se liniştească. Din fericire, gândi el, n-o luase la fugă. Nu voia să scape de el.

Când ajunse lângă ea, încăperea fu inundată de acordurile unui tango şi, fără să spună un cuvânt, o luă în brațe. Ochii ei erau imenşi şi buzele întredeschise, în timp ce el o purta pe aripile dansului. Mirosea a trandafiri şi avea pielea albă la fel ca petalele lor. Îi venea să-i sărute tâmplele, obrajii, gura şi apoi s-o roage să pătrundă împreună pe tărâmul de vis al imaginației.

„Hai să ne prefacem că suntem îndrăgostiți" îi venea, lui să-i spună. Şi să ne închipuim ca această clipă va dura o veşnicie!"

Capa se unduia pe lângă ei, apărând-o de privirile celorlalți. Mâinile lui îi strângeau talia uşor, când se apleca în ritmul muzicii, asupra ei. Iar când îl privea, gâtul i se înălța zvelt ca de lebădă. Abia se abținu să nu i-l sărute.

Fără îndoială, avusese femei şi ştia ce înseamnă atracția față de sexul opus. Dar ceea ce simțea pentru Amy nu se putea compara cu nimic. Era o femeie matură, care, însă, tremura în brațele lui ca o şcolăriță.Sub delicatețea aceea se ascundea un foc mistuitor. Se uita la ea şi pieptul îi tresărea de o

emoție ascunsă.

„Spune-mi că mă iubeşti”, se trezi el zicând în gând, fără să-şi poată desprinde privirile de la ea „Spune-mi că mă iubeşti, chiar dacă nu e şi nu va fi niciodată adevărat”. Muzica încetă. Amy țipă şi se zbătu să-i scape din brațe.

— Încetează! zise ea. Nu mă mai... bate la cap! El ridică o mână.

— Amy, dragostea mea... Ea scutură din cap.

— Nu mă interesează ce vrei să spui, Derek!

— Ssst! făcu el. Nu trebuie să ştie nimeni cine sunt. Amy se uită neîncrezătoare.

— Serios! Nu m-a recunoscut nici Geneva. Şi nici Mara.

— Asta să i-o spui lu' mutu'! El îi surâse viclean şi încercă să o țină de mână. Dar ea îşi încrucişă brațele ostentativ. Tremura.

— Derek, te rog! Ştiu că te găsesc... Cred că eşti... Eu...

Îşi ridică ochii ei de culoarea mierii spre el, făcându-l să se topească. Înțelegea că îl considera periculos, dar cum s-o facă să-şi schimbe părerea? Cum să atragi o femeie care fuge de tine, ca de contele Dracula?

— E timpul să facem spiritism! spuse doamna Bordon. Grupați-vă câte patru.

Stewardul vă va împărți tăbliile. Derek tuşi uşor.

— Sper că glumeşti, nu-i aşa?

— Voi doi trebuie să fiți parteneri, hotărî doamna Bordon, vârându-i o tăblie de lemn în mână. Lui Amy îi dădu un triunghi mic, de plastic.

— Găsiți-vă încă doi parteneri şi aşezați-vă la o masă, adăugă ea. Amy înghiți în sec.

— Aş prefera să nu fim parteneri. Derek îşi vârî

tăblia sub celălalt braț şi îi puse o mână pe umăr. Ea sări ca arsă. Într-o clipă, îşi dădu seama ce are de făcut. Îşi strânse toate resursele actoriceşti, reprimându-şi adevăratele simțăminte şi încercă să pară firesc, surâzând politicos. O bătu uşor pe umăr.

— Uite ce-i, cred că ştiu ce crezi tu despre mine. Văzând-o că roşeşte, avu o satisfacție tainică.

— Dar vreau să-ți risipesc toate îndoielile. Îmi cer iertare, dacă te-am luat cam brusc. Ce-ai zice să fim prieteni? Să ne simțim bine împreună, fără nicio problemă. Şi n-am să te mai hăituiesc prin tot vaporul, ca un maniac sexual.

Ei îi căzură umerii. Derek îşi simți inima bătându-i cu putere, văzând-o aşa copleşită. Da, se temea de el, dar îl şi dorea. Intuiția nu îl înşelase. Presiunea nu era o metodă de a o cuceri. Îşi aminti că sora lui juca tare cu băieții care veneau la ei în casă, ca să-i atragă. El, însă, trebuia să renunțe la forță şi să umble la nuanțe.

— Vorbesc serios, adăugă el, felicitându-se pentru jocul reuşit pe care îl presta.Pe cuvânt, Amy! Am să-mi țin mâinile acasă. Ea păru încurcată.

— Dar tu...

— Te rog, spuse el rugător.Pe moment, lui îi fu frică să nu audă o perorație despre Errol Flynn. Dar ea păru că reflectează, o clipă, apoi dădu din cap.

— Asta ar fi... frumos, zise Amy, ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe ea însăşi.

Zâmbetul ei era o combinație ciudată de sfiiciune, nesiguranță şi onestitate.

— La urma urmei, n-am mai fost prietenă niciodată cu un actor de cinema celebru.

— Şi nici eu cu o refugiată a anilor treizeci, în

prezent, îi replică el.

Nu putea înțelege cum de îi dădea crezare. Până acum, nu îi acceptase niciun argument. Probabil, fusese foarte convingător. Derek arătă spre rochia ei.

— Îți aminteşti de filmele acelea vechi? Eu mă uitam noaptea la televizor. Cu rochia aceasta albă, ai fi bună în rolul domnişoarei îndurerate. Se aplecă şi îşi frecă mâinile.

— Iar eu aş fi omul cu fes care arde frunze înmiresmate în Templul Masonic din Los Angeles, continuă el, imitându-l pe Boris Karloff. Apoi, m-aş pregăti să te răcoresc pentru spectacolul de la miezul nopții. Ea îl gratulă cu un zâmbet care îi trezi fiori pe şira spinării. Îşi repetă, în gând, cuvintele ei calde şi înțelegătoare.

— Ai spus Los Angeles intenționat?

— Bineînțeles, draga mea. Nu cunosc loc de pierzanie mai mare pe tot globul pământesc. Deci, suntem prieteni, conchise el, revenind la subiect. Să ne strângem mâinile pentru asta. Acum, ea îi permise sa o ia de mână. Se simți cuprins de energie. Degetele îi tresăriră şi inima începu să îi bată cu putere. Parcă se crease între ei o legătură aproape fizică. Se gândi la remarca lui de la masă, în legătură cu sufletele pereche. Oare, există aşa ceva?

— Toată lumea să se aşeze la mese şi să-şi găsească parteneri!, porunci doamna Bordon, bătând din palme.Ne aşteaptă necunoscutul!

Într-adevăr, gândi Derek. Îi aştepta necunoscutul. Îşi mai găsiră doi parteneri, pe Geronimo Jones şi pe Mildred Hopkins. Niciunul nu recunoscu, în hoțul la drumul mare, pe Derek. Se aşezară cu toții la o

masă drapată în negru cu argintiu. Derek desfăcu tabla Ouija şi o aşeză pe masă. Amy plasă triunghiul de plastic în mijloc, paralel cu cuvintele Da şi Nu. Deasupra, erau înşiruite literele alfabetului, iar în centrul tablei, numere. Dedesubt era scris „La revedere”.

Stewarzii turnară coniac în pahare, apoi se retraseră. Toată lumea se preocupa acum să cheme stafiile.

— Pune-ți degetele pe planşetă, îi explică Amy lui Geronimo, care părea total confuz. Ea îl atinse uşor pe Derek cu mâna pe sub masă. Picioarele lor se apropiară. El simți că explodează.

— Şi-acum, la treabă!, spuse el răguşit, pe un ton de adevărat tâlhar. Voi pune prima întrebare. E cineva aici? Planşeta începu să se mişte.

— DA.

— Cine?.

— H-O-Ț, rosti Mildred Hopkins, în timp ce triunghiul indică literele. E un hoț!

Derek deschise gura şi îi aruncă o privire lui Amy. Ochii îi străluceau şi păreau gata să izbucnească în râs. Ea era cea care mişca planşeta. O, ştrengărița asta se credea tare deşteaptă!

— Ce fel de hoț? întrebă Mildred Hopkins surescitată.

Derek observă consternarea de pe fața lui Amy, când el se întinse şi puse mâna pe triunghi. Ceilalți citiră literele indicate. Mildred se încruntă.

— Bijuterii? Este acesta un cuvânt?

— J-A, indică triunghiul. De partea cealaltă a mesei, Amy rămase cu gura căscată. Se uita întrebătoare la Derek.” El oftă. Da, el era Otto von Herzschmers, recunoscu el pe tăcute, savurându-i

uluirea. Spera, însă, să nu-şi fi prezis viitorul, atunci când se autoproclamase într-o germană stricată, Sfărâmătorul de inimi.

Deodată, se stinse lumina. Printre murmurele acelea înspăimântate, răsună un strigăt.

— Ajutor! strigă doamna Bordon. Mi-a furat cineva brățara cu diamante!

După o fracțiune de secundă, Derek a vrut să sară şi să pună mâna pe adevăratul hoț. Doamne Dumnezeule! Există printre ei un hoț în carne şi oase! Dar simți atingerea tremurătoare a unor degete firave. Aşa că îi luă mâna într-a lui, simțindu-se, deodată, puternic şi protector. Apoi, Amy îi şopti la ureche:

— Cum ai făcut-o? Înainte să-i poată răspunde, se aprinse lumina.

— Nimeni nu mişcă! se auzi o voce.Mă duc după căpitan! Era unul din Stewarzi.

— Eu l-am ținut de mână pe Derek Morgan, zise Mildred Hopkins visătoare, uitându-se la degetele lor împreunate. Mi-am dat seama că eşti dumneata, când te-am privit în ochi. Ceilalți de la masă nu erau, însă, atenți la ceea ce spunea ea, pentru că doamna Bordon plângea iar soțul ei încerca să o liniştească.

— Fii cuminte, Geneva! Se rezolvă totul.

— Dar mi-a luat-o cineva! suspină doamna Bordon. Cineva care se află în această încăpere.

— Masa noastră ne-a anunțat că aici se află un hoț! spuse Geronimo plin de zel.

Toți cei prezenți începură să murmure.

— Derek, ar. trebui să le spui, şopti Amy, încruntându-se la el. Uite ce supărată e doamna Bordon!

— Amy, cum crezi c-aş fi putut să i-o fur? Am stat aici tot timpul. Doar nu sunt Houdini! murmură el încet. Vorbesc serios! Amy îşi muşcă buzele.

— N-ai făcut-o tu? Vrei să zici că i-a furat-o altcineva?

— Bănuiesc că da.

— Ei, uite-o aici! strigă Mara.Sub masă. Probabil că ți-a alunecat de la mână.

Doamna Bordon părea încurcată.

— Dar am simțit... sau, cel puțin, aşa mi s-a părut... Râse jenată.

— O, iertați-mă! Am făcut o mare greşeală! Îşi acoperi obrazul cu mâna, în vreme ce domnul Bordon îi punea brățara strălucitoare ia mână.

— Haideți să jucăm jocul cu ghicitorile. Derek îi făcu lui Amy cu ochiul şi rosti:

— În niciun caz! Eu trebuie să plec. Am o întâlnire.

— Ooo!

— Vreau să zic, o întâlnire de afaceri. Ce-ar fi să vii şi tu cu mine? adăugă el, cuprins de o inspirație subită. Se uitară unul la altul. Fața ei era cuprinsă cu un zâmbet luminos." O, doamnă Rază de Soare, zâmbetul tău e bucuria vieții!", gândi el.

— Păi... Am voie să vin şi eu? E legal?

— Nu văd de ce n-ar fi.La urma urmei şi ei au voie să-şi ia ajutoare împotriva mea.

Amy îşi netezi fusta cu mâinile.

— Păi, atunci, ce mai aşteptăm? Se uită buimacă la Geronimo.

— Dacă întreabă doamna Bordon de mine, spune-i că m-am dus să mă plimb cu domnul Morgan.

— Distracție plăcută! spuse Geronimo, făcându-le semnul păcii cu mâna.

Derek îi întoarse gestul.

— Faceți dragoste, nu război. Geronimo dădu din cap.

— Totdeauna. Amy şi Derek plecară împreună din salon, fără să se grăbească. Dar în momentul în care închiseră uşa, se întoarseră unul spre celălalt şi ea începu să chicotească.

— De-acum înainte, voi fi complicele tău! ciripi ea. Vai, ce distracție!

El savură bucuria ei copilărească. Părea o boare de primăvară, după atâtea femei de lume câte cunoscuse, bine îmbrăcate, coafate savant, ce conversau stereotip şi erau plictisitoare de moarte. I se părea mai amuzant să stea de vorbă cu bunica lui din Țara Galilor decât cu ele. Şi-atunci, de ce acceptase să se învârtă în mijlocul lor? De ce nu căutase pe cineva ca Amy, până atunci?

Pentru că a vrut să se convingă singur. Şi ajunsese el, flăcăul sărac din Țara Galilor, să bea şampanie cu crema Londoneză, pe iahturi particulare, să treacă de la o petrecere la alta, pe Riviera, cu fetele miliardarilor; să facă dragoste cu cele mai vestite actrițe din lume, sau să flirteze cu soția unui diplomat celebru, numai să-şi demonstreze cât e de important. Aceste femei aparțineau celor mai înalte straturi ale societății şi erau încântate să-l primească în cercul lor select. Era exact cum îşi visase el, în satul lui, când îl auzea pe tatăl lui tuşind şi gemând.

Atunci îşi promisese să-şi scoată familia din nevoi, ca un vrăjitor. Casele luxoase, banii, femeile, toate deveniseră realitate. Şi-apoi, femeia aceea... una din marile sale greşeli. Dar, mai bine, să nu se gândească la ea. Nu căutase pe cineva ca Amy,

pentru că nu îşi dăduse seama de viaţa superficială pe care o ducea, înainte de a o întâlni. Nu înţelesese cât era de plictisit, cât îi erau simţurile de pervertite. Se gândi la serile pline de căldură petrecute la moşia câte unei văduve tinere sau a câte unei moştenitoare bogate, pierdut în îmbrăţişări, printre cearceafuri lunecoase de mătase, în paturi vechi, cu stâlpi frumos ornamentaţi, când îşi simţea sufletul înstrăinat. Apoi, se gândi la Amy, cea care îi oferea un univers scăldat în razele aurii ale soarelui îl învinsese cu candoarea şi cu bucuria ei de a fii. Alături de ea, şi Derek simţea că trăieşte. Dar nici nu avea cum să întâlnească o femeie ca ea, pentru că Amy era una singură. Şi nu exista decât un singur bărbat, care să o poată avea. Şi acela era, bineînţeles, el.

Ştia că va fi a lui. Visase la asta frenetic, îşi imaginase totul, aşa că era imposibil să nu se adeverească. Tot în felul acesta ajunsese celebru şi acesta îi era secretul: puterea de a-şi face viaţa aşa cum şi-o închipuia. Şi, deci, o va avea pe Amy, pur şi simplu dorindu-şi cu tot sufletul acel lucru.

— Derek? Te-ai răzgândit, cumva, şi nu mai vrei să te ajut? întrebă Amy îngrijorată.

Îşi reveni la realitate.

— Bineînţeles că nu.Mă pierdusem în gânduri, pentru moment.

— Păreai foarte preocupat, insistă ea. El îi surâse din toată inima.

— Cine, eu? Nu mă îngrijorează niciodată nimic! Dar vocea lui interioară îl avertiza: „Mai bine te-ai preocupa să o faci să se îndrăgostească de tine cât mai repede. Nu mai ai decât cinci zile la dispoziţie.”

După vreo zece minute, Amy se îmbrăcase repede într-o cămaşă închisă la culoare şi în pantaloni negri. Îşi pusese adidaşi şi o beretă tricoloră de nuanța antracitului. Când ieşi şi o văzu, Derek exclamă:

— Parcă eşti din Rezistența franceză! Ingrid Bergman în miniatură.

— Asta-s eu, băiete! replică ea, cu accent suedez. Iar tu arăți aşa cum te-am văzut prima oară, când te strecurai ca un hoț. El îşi aranjă precipitat gulerul pulovărului său.

— Dacă tu m-ai fi văzut intrând în cele trei cabine, oare câți alții m-or fi observat? Oi fi deja deconspirat? Totuşi, convenția era ca atunci când cineva va descoperi cineva, să sune dintr-un fluier.

— Poate treaba asta îi distrează prea mult, răspunse ea, râzând. Eu una ştiu că mă simt nemaipomenit! El o îmbrățişă prieteneşte, iar ea îi răspunse cu ardoare. După ce renunțase la rolul lui de mare seducător, devenise o persoană foarte plăcuta, îşi zise ea. Cât era de fericită că el îi propusese să fie prieteni!

Poate, o uşoară nostalgie... Îşi aminti că se dusese cu prietenele să vadă „Taras Bulba" şi că, după film, discutaseră cum ar fi să facă dragoste cu Derek Morgan." Ar fi divin", exclamase atunci Sylvia, prietena ei. Dar Chere spusese: „Probabil că e homosexual!" Dar toate tăbărâseră asupra ei. Nu, în niciun caz! Un bărbat ca ăsta..." Cu asemenea picioare mari, este imposibil!" zise Kathy, iar când o întrebară ce legătură avea acest lucru cu apucăturile actorului, ea le răspunsese că lungimea labei piciorului este direct proporțională cu cea a...

Amintindu-şi conversația aceea, lui Amy i se făcu

ruşine. Îl trataseră pe Derek ca pe un obiect sexual. Oare, cum se simțea el, ştiind că milioane de femei şi-ar fi dorit să facă dragoste cu el? Roşi. Parcă ea nu-şi dorise acelaşi lucru seara trecută?

— Hai să mergem, spuse ea. El ezită o clipă, apoi îşi lăsă mâinile pe lângă trup şi zise:

— Ai dreptate.La drum! Se strecurară pe marginea vasului. Derek fluieră aria din „Pantera Roz", iar când Amy râdea prea tare, îi atrăgea atenția şi îşi dădea ochii peste cap. Se auzi sirena vasului. În clipa aceea, Amy izbucni în hohote de râs.

O luă de mână, trecură în fugă pe lângă cabinele personalului, într-o veselie totală, până când Ajunseră lângă un coş nefolosit. Urcară pe o scară de alamă.

— Cât mi-aş dori să am accentul tău! Spuse Amy, la un moment dat.Ar suna mai â la James Bond! Derek îi răspunse serios:

— Să ştii că am căpătat ceva experiență, în acest sens!

Se strecurară şi se ascunseră de câte ori apărea câte un evantai misterios, Derek având o listă cu localizările acestora. Când ajunseră la încăperea care îi interesa, înghețară: prin hublou, văzură o siluetă.

— O, fir-ar să fie! mormăi Derek. Eram sigur că omul ăsta se va duce la bar, până la miezul nopții. E proprietarul unui magazin de delicatesuri din New Jersey şi cântăreşte peste două sute de kilograme!

— O sută patruzeci, zise ea. Am studiat problema, adăugă ea, cu mândrie.

— Bravo, micuța mea colonistă! Vom face din tine o persoană civilizată, în Europa! făcu el, iar ea îl scutură uşor, luându-l de braț.

El o luă de încheietura mâinii şi o gâdilă, apoi îi acoperi gura cu mâna, văzând că izbucneşte în râs O, cât era de amuzant! Şi-ar fi dorit să fie prieteni toată viață.

Uşurel, se potoli ea. În cinci zile, ajungeau în Anglia şi vor porni fiecare pe drumul său. Ea, spre universitate şi spre tomurile cu istoria muselinei, iar el, spre filmele şi femeile lui.

— Ți-e frig? şopti el, trezind-o din gândurile acestea negre.

— Nu, zise ea, cu inima frântă, aproape să plângă. El o mângâie pe obraz.

— Hai să aşteptăm până pleacă. Apoi, voi intra eu prima. El ridică o sprânceană.

— De ce tu?

— Pentru că dacă te prinde pe tine, se termină totul. Eu pot spune că m-am rătăcit.

Se uită la el cu ochii aceia mari, pe sub genele lungi şi părea o adevărată imagine a inocenței.

— Eşti bună la aşa ceva, spuse el, mângâind-o, din nou, pe obraz. S-ar putea să fii mult mai talentată decât credeam. Ea îşi ridică bărbia semeață.

— Dacă vrei să ştii, am furat o carte dintr-un magazin de băuturi, spuse ea, roşind. Pentru făcusem un pariu, adăugă ea, ca pe o scuză.

— Nu mai spune, hoțomană mică! exclamă Derek, punându-i mâna pe creştet, ca un frate mai mare. M-ai dat gata! Ea îşi ascunse o buclă rebelă, se strâmbă la el şi râse în sinea-i.

— Totuşi, am dus-o, până la urmă, înapoi.

Mi-era teamă că mi-o găseşte mătuşa mea şi-mi trage o mamă de bătaie.

Ea suspină, amintindu-şi perioada aceea

nenorocită, când locuise la mătuşa ei. Femeia aceea o terorizase. Când pleca Clare la şcoală, se agăța de genunchii ei, implorând-o să n-o lase singură cu Norma. Ochii lui Derek străluciră.

— Să îndrăznească cineva să se atingă de tine! Îi văzu maxilarul încleştat şi pumnii strânşi.

— Părinții tăi nu te-au pălmuit niciodată? Chiar atunci, se deschise uşa cabinei. Fără niciun zgomot, Derek şi Amy se strecurară sub nişte scaune de pe punte.

— În sfârşit, zboară porumbelul! şopti Derek. Uite şperaclul. Fii atentă, să nu deranjezi nimic, în afară de caseta de argint. Se află pe noptiera de lângă uşă.

— Să trăiți, şefu! Pornesc la atac! spuse Amy. Vezi să m-acoperi! El se strâmbă.

— Fii atentă, vorbeşti cu un galez! Chicotiră amândoi. Apoi Amy se îndreptă spre uşă şi vârî şperaclul în broască.

— Bun, îşi zise ea, întrând. Dar colțul toaletei era gol. Ce să facă acum? Trebuia să-şi fi luat lanterna de la Derek. Scoase capul pe uşă şi îi făcu semn să se apropie. El veni tiptil. Ea se uită înapoi şi tresări, când el îi puse mâna pe umăr.

— Ssst! făcu el. Hai să ne uităm mai bine. Cercetă suprafața măsuței de toaletă cu lanterna mascată de mâna lui înmănuşată şi constată că era goală.

— La naiba! mormăi el. Nu-i aici! Oamenii ăştia nu joacă cinstit. Ştii că mi-au dat chiar unele direcții false? Noaptea trecută, m-au făcut s-ajung în cabina Mar...

Înghețară amândoi, când auziră zgomot de paşi pe puntea de lemn. Veneau spre cabina aceasta.

— O, nu! şopti Amy. Se întoarce! Derek se uită în jur, apoi făcu un semn spre dreapta.

— Acolo e baia. Să ne ascundem în cabina duşului. Amy dădu din cap şi se îndreptă spre uşa băii, dar omul băgase deja cheia în broască. Derek înjură şi o trase repede într-o debara. Din cauza că era prea înalt, trebui să se chircească şi, în felul acesta, uşa nu se închise bine. Vru să se întoarcă într-o poziție mai bună, dar nu reuşi.

— Îngenunchează! şopti Amy disperată, iar el se supuse.

Omul intră chiar în clipa în care Amy reuşi să închidă uşa de la debara. Aşa cum stătea îngenuncheat, fața lui Derek se lipise de sânii ei. Amy se arcui involuntar, simțindu-i buzele şi nasul pe pielea ei sensibilă. Simți că ia foc şi respirația lui fierbinte îi întări sfârcurile pe loc. Îşi puse mâinile pe spatele ei şi trebui să facă un efort pentru a nu se lipi şi mai tare de el. O clipă, i se păru că i se topesc genunchii, dar reuşi să se țină dreaptă. Părul lui mângâietor îi atingea sânii şi mirosea plăcut a lemn de santal. Încercă să fie atentă la sunetele din cameră, dat tot ce putea auzi era respirația şuierătoare a lui Derek şi clocotul sângelui ei. Şi ei se excitase. Îşi dădu seama de acest lucru după respirația lui rapidă şi după tremurul mânilor. Apoi, când el se mişcă puțin, îi simți bărbia pe coapse. Abia se stăpâni să nu strige. Abia atunci înțelesese ce înseamnă să doreşti, cu adevărat, un bărbat. Simțurile i se treziseră şi pofta se trezea în ea ca niciodată.

Fruntea şi pieptul i se umplură de picături de sudoare şi se lăsă uşor, fără să-şi dea seama, deasupra capului lui. Începu să-i mângâie părul mătăsos cu mâinile înmănuşate. Se lăsă în voia simțurilor ei dezlănțuite.

Trebuie, trebuie, trebuie! îi poruncea trupul Trebuie!

Carnea ei părea să-şi aibă propria-i raţiune. Îl mângâie pe unde putea şi pasiunea creştea. Începu să geamă uşor când îi simţi din plin bărbăţia. Ritmul apropierii lor deveni galopant. Speranţa extazului o învălui şi o purta pe aripile sale departe, departe... Uşa cabinei se deschisese şi se închisese la loc. Derek o deschisese pe cea de la debara cu mâinile tremurătoare. Simţi aerul proaspăt pătrunzând până la ea. Parcă o izbi o palmă în faţă. Ce făceau ei acolo?

Fără să spună un cuvânt, fără să se uite la ea, Derek se dezlipi de lângă ea şi ieşi din debara. Pardon! îşi zise Amy. Ce făcea ea acolo? Pentru că Derek nu făcuse nimic. Nici n-o sărutase pe sâni sau pe gât, nici n-o pipăise. Cu toate că se excitase, reuşise să se stăpânească. Se comportase, aşa cum promisese, ca un prieten, nu ca un iubit.

— Derek, iartă-mă, murmură ea, dar era clar că el nu o auzise.

Se afla deja în capătul celălalt al încăperii şi se uita pe după perdea.

— Derek, rosti ea blând. El se întoarse şi se sprijini de perete. O clipă, li se întâlniră privirile şi ea văzu în ochii lui, mai persista, încă, o urmă de slăbiciune.

Apoi, dispăru, şi, în locul ei, apăru masca uşurării ca scăparea de pericol. Îşi şterse fruntea cu un gest teatral apoi fluieră încetişor şi rosti:

— Fir-ar să fie, Ingrid! Era cât pe-aci!

CAPITOLUL 5

Amy stătea în picioare lângă debara, uitându-se

către mănuşile ei. Da, era gata-gata! De afară se auzi vuietul sirenei vaporului care sparse liniştea ce se lăsase între ei. Tensiunea dispăru şi, în locul ei, apăru o seninătate care, spre surprinderea ei, era parcă, şi mai neliniştitoare. Amy se întreba dacă Derek era tulburat de ceea ce făcuse ea. După ce îl respinsese şi fugise de el, i se aruncase acum în braţe, încercând să facă dragoste în debara! înnebunise, oare?

Se uita cu coada ochiului la el. Da, cu siguranţă, nu mai era în toate minţile. Parcă era drogată. Într-adevăr, el arăta irezistibil: frumos, fermecător, sexy, inteligent şi acum prietenos. Părea un om desprins din visurile ei. Bărbatul ideal cu oare să împărtăşească o poveste de dragoste pe un vapor, aşa cum spusese doamna Bordon. Amy îşi imagina ce-ar spune fetele de acasă, dacă ar şti că l-a respins.

Chere i-ar fi reproşat că a trecut pe lângă şansa vieţii ei, aceea de a cunoaşte extazul în braţele lui Derek Morgan.

— E timpul s-o ştergem de-aici. Ei, ce zici, amice, spuse Derek tărăgănat din cadrul uşii.

— Poftim? întrebă Amy semeţindu-şi capul şi reuşind să îi zâmbească.

Ce talent era! Dar, nu! Nu-şi va pierde timpul visând la ceea ce ar putea fi între ei. Mai bine să se bucure de prietenia aceasta în devenire.

— Da, vin acum, răspunse ea, îndreptându-se spre el, cu umerii căzuţi.

Ochii lui Derek străluciră în lumina lunii, când se uita la ea.

— Spiriduşule! zise el şi o sărută uşor pe frunte. Apoi deschise uşa şi se furişară amândoi afară.

— Şi-acum? întrebă ea. Fruntea şi obrajii îi ardeau. Poate făcuse o greşeală. Poate ar trebui să i se dăruiască. Îi veni în minte imaginea Marei. Cum s-ar simți dacă l-ar vedea strecurându-se încă o dată afară din cabina Marei? Sau din a uneia din frumusețile acelea care se ținuseră scai de el la micul dejun? Cum s-ar simți să fie una din multele lui amante? Poate ar fi şi comparat-o cu ele.

— Pari supărată, zise Derek, ridicându-i bărbia între degete. Luna arunca umbre asupra trăsăturilor scoțându-i în evidență unghiurile şi aurindu-i ochii şi buzele.

— Nu te teme, prințeso! îl vom jefui la timp! Ea ridică din umeri.

— Aşa speram şi eu.

— Am să fac tot ce pot să nu te dezamăgesc, zise el, bătând din palme. Hai să încercăm cu alta cabină. Trebuie să fur o mulțime de lucruri. Până şi o diademă.

Şi-am să-ți dezvălui unde îmi țin prada. Nu există încredere mai mare ca aceea a hoțului care îi spune prietenului său unde îşi ține „marfa”. Ea făcu o plecăciune adâncă.

— Sunt onorată, Stăpâne!

— Îmi place atitudinea ta! Tresări, când ea îl ciupi în joacă şi o amenința că o va gâdila şi el, dacă nu încetează.

— Vrei să te fac să râzi?

— Nu! strigă ea, apoi îşi acoperi gura cu mâna. Nu mă face să țip, îl rugă ea.Au să dea toți buzna încoace! El o tachină:

— Păi nu te-am tăcut deja să țipi?

— Credeam că toate stelele de cinema sunt înfumurate!

— Numai cele arătoase, replică el, prefăcându-se că-şi aranjează părul. Dar ajunge cât am vorbit despre mine. Hai să şterpelim o pereche de cercei mari, cu smaralde. De data aceasta, jaful decurse fără probleme. Amy deschise uşa cabinei şi intră prima. Se simți atât de exaltată când puse mâna pe cercei, încât uită să închidă uşa în urma ei.

— I-am găsit! îi şopti ea lui Derek, care o aştepta lângă bărcile de salvare. Am reuşit, adăugă, făcând câțiva paşi de dans.

— Bravo! zise el şi întinse palma. Amy îi dădu cerceii. El îi luă mâna cu totul şi i-o sărută.

— Îți mulțumesc, doamnă Rază de Soare! Mi-ai făcut un mare serviciu.

Lui Amy i se opriră cuvintele în gât. O, când o atinsese, se pierduse cu totul. Când se uitase la ea... Se simțea sfâşiată între impulsul de a se stăpâni şi dorință.

„Mai cere-mi o dată să mă culc cu tine", încercă ea să-i sugereze din priviri. Dar el nu făcu decât să-i surâdă şi să o tragă ştrengăreşte de beretă.

— Ar trebui să sărbătorim evenimentul. Ce-ai vrea să faci? Să joci ceva? Să dansezi? Să bei?

— Nu mergem să-mi arăți ascunzătoarea?

— Mai târziu, când se duc toți la culcare.La culcare. În fața ochilor, îi apărură tot felul de imagini cu ei doi." Mai cere-mi o dată...", părea ca spune trupul ei. El privea marea şi profilul i se contura clar, pe cerul întunecat, de parcă ar fi fost cioplit în piatră. Ea îi urmări fruntea bombată, apoi nasul drept şi lung, buzele moi şi linia puternică a maxilarului, memorând fiecare gropiță, fiecare cută.

— Ei, ce facem? întrebă el, ridicând ochii spre lună. Ea reflectă un moment.

— Hai să ne uităm la un film. El îşi încreți fruntea şi o privi.

— Eşti sigură că asta vrei?

— De ce mă întrebi? făcu ea repede. Ți se pare că n-aş vrea să văd un film? Iubesc la nebunie filmele! Ochii lui sclipiră ciudat.

— Atunci, să fie un film!

— Amy! Draga mea, te-ai trezit? întrebă Derek blând. Stăteau amândoi în biblioteca lambrisată a vaporului, pe o canapea cu perne moi, cu fața la un ecran mare, de televizor cu video. În dreapta lor ardea un foc, în cămin. Derek îşi imagina că se aflau în propria lor casă şi petreceau o seară liniştită.

— Amy! repeta el. Mâna îi căzuse de pe punga cu floricele şi îşi odihnea capul pe umărul lui. Respira uşor, indiferentă la faptul că Taras Bulba face dragoste nebuneşte cu prințesa captivă, pe ecran. Ea fusese cea care îi sugerase filmul acesta, ca un compliment, iar Derek îi făcuse pe plac, deşi nu avea niciun chef să se vadă atunci.

— Amy, dragostea mea! Ea suspină în somn şi se cuibări la pieptul lui. Darek opri televizorul cu telecomanda, apoi rămase nemişcat, ascultându-i respirația delicată.

Numai de-ar fi dragostea lui!

— Sstt, Bobo, auzi el deasupra capului, ceva mai târziu.

Derek îşi dădu seama ca adormise şi el. Nu era în stare să vorbească. Putea doar să asculte aşa cum era, între lumea viselor şi realitate.

— Uită-te la ei, ce drăguți sunt! spuse Geneva Bordon dintr-o suflare. Nu-i aşa că sunt adorabili?

— Chiar aşa, draga mea.

— Bărbatul acesta ca un lup, pare un înger, când doarme.

Derek simți cum e acoperit cu o pătură, apoi inhală mirosul de apă de trandafiri de la mânecile de mătase care îi atinsese bărbia.

— Ooo, ce minunat ar fi să se îndrăgostească unul de celălalt! Cred că ea ar fi în stare să-l îmblânzească. Ce părere ai? Se zice că bărbații sălbatici sunt cei mai buni soți. Gândeşte-te la tino, Bobo. Când te-am cunoscut, erai destul de nărăvaş. Te întâlneai cu fata aceea...

— Rosa Walters, chicoti domnul Bordon. Dar, mi se pare că am auzit-o pe Amy spunându-i că nu că e prea ocupată ca să se gândească la ceva stabil.

Derek se încruntă sau i se păru, doar, că o face. Încerca să se trezească, dar era prea copleşit de somn.

— Cred că ai dreptate, zise doamna Bordon morocănoasă. Iar el nu e făcut să fie soț. Şi totuşi arătau atât de bine împreună! O, Bobo, ce rău îmi pare pentru ei! Eu n-am avut niciun motiv să nu mă îndrăgostesc de tine. Toate discuțiile acestea cu cariera, cu succesul în viață, pe care le auzi în zilele noastre! Aş dori ca ei să ştie ceea ce noi am înțeles de mult: că nu există niciun motiv serios pentru a amâna o poveste de iubire. Nu eşti de acord cu mine, dragul meu?

— Ştii bine că sunt, iubito! Numai că ei abia s-au cunoscut.

— Ce e de aflat mai mult? S-au întâlnit un bărbat şi o femeie. Restul vine de la sine. Şi, ca să te îndrăgosteşti, ajunge o privire. Doamna Bordon suspină.

— Eu, una, am ştiut că m-am îndrăgostit de tine, încă din clipa când te-am văzut prima oară, Bobo dragă. Jucai „ia cartoful!” cu ambasadorul Franței.

— Ooo, draga mea, ce memorie ai! Dar ar fi bine să plecăm, să nu-i trezim. Numai că el se trezise deja. Şi Derek voia să le spună. Ameţit cum era, se simțea jignit.

Cum, adică, nu era bun de soț? Dar ce importanță avea el? El voia o aventură cu Amy, nu să se căsătorească cu ea.

Un gând, însă, îl făcu să se trezească. De fapt, voia să se căsătorească cu ea!

— Mmmm! făcu el, căznindu-se să deschidă ochii, dar căzu imediat în lumea viselor. Prințesa cu părul de aur îi făcea semn cu mâna din cetatea în flăcări.

” Taras Bulba!” strigă ea.,” Dragostea mea, salvează comoara!” Apoi cerul se umplu de trandafiri, care începură să cadă ca o ploaie asupra lui. Şi, în această furtună de flori, ea îi întinse o minge de lumină. Era goală. Sânii micuți sclipeau şi sfârcurile roz păreau mângâiate de petalele florilor în cădere.

Îl ajută să-şi scoată armura, apoi se cufundă într-un baldachin cu cearceafuri de mătase, cu mâinile întinse spre el.” iubește-mă, ia-mă!” şoptea ea.” O, Derek, te iubesc!” Apoi, se văzu împreună cu prințesa, într-un Rolls-Royce, într-un peisaj arid, minier. Era îmbrăcată în stacojiu, cu o pălărie roşie şi cu voal negru şi buline purpurii. Trăgea fumul printr-un țigaret lung, de ebonită.

„O să furăm Bijuteriile Coroanei şi le vom da familiei tale” îi spuse ea.” Apoi, am să-ți dau voie să mă săruți”. Să îl sărute. Simți o răsuflare aproape de gura lui şi deschise ochii. Amy stătea în genunchi

lângă el, iar când văzu că s-a trezit, îşi muşcă buzele vinovate.

— Of, Doamne! El se ridică într-un cot şi îi luă bărbia între degete.

— Mă sărutai, iubito? Ea dădu din cap.

— Nu. Aveai nişte sare pe obraz. Încercam... Lui îi sălta inima şi se bucura că ea nu ştia să mintă.

— Mă mai săruți o dată?

— Păi, nu te-am sărutat! spuse ea, înroşindu-se. Văzând că el nu zice nimic, izbucni:

— Hai, mai bine, să furăm ceva! El îi surâse.

— Păi, nu mi-ai furat destule sărutări? Acum trebuie să mi le dai înapoi!

Ochii ei se măriră, încât aproape că îşi văzu imaginea în ei. Îl dorea. De ce nu recunoştea pur şi simplu? Apoi, îşi aminti de faptul că, înainte de visul acela, îşi dăduse seama că voia să o ia da soție, să o iubească şi să o venereze toată viața!

În câteva zile, putea să n-o mai vadă niciodată! O, nu! gemu Derek.

Se simțea amețit. Tremura din tot trupul, ca şi când s-ar fi îmbolnăvit grav. Nu trebuia să o piardă! Erau suflete perechi! Ştia foarte bine acest lucru. Altfel, cum de avea atâta putere asupra lui, îşi aparțineau unul altuia.

— Derek, eşti bolnav? Eşti aşa palid! strigă Amy, punându-i mâna pe frunte.

Era atât de mică, atât de reconfortantă, atât de mătăsoasă! îi venea să se lase în genunchi şi să-i sărute mânuța aceea prețioasă şi să-şi atingă buzele de tivul pantalonilor ei! îi venea să moară, să se topească, pentru ea!

— Eu... Clipi. Nu-i venea să creadă ce se petrecea în sufletul lui. Toate imaginile romantice pe care le

văzuse sau despre care citise în toată viața lui i se amestecau în minte ca un uragan. Vedea un cavaler în armură strălucitoare, o fecioară cu un unicorn; apoi iubiți despărțiți de ura celorlalți, de război, de tragedii, reuniți de soarta şi de destinul magic: Romeo şi Julieta, Tristan şi Izolda, Abelard şi Heloise... Derek şi Amy...

Îşi scutură capul, să se limpezească. Mintea îi fu invadată de şi mai multe imagini: rochii albe, de mireasă, verighete de aur; jurăminte şoptite într-o bisericuță de țară, englezească; o cameră nupțială, scăldată în lumina lunii.

— Derek! făcu ea, sărind în picioare. Chem un doctor!

— Nu! Îi luă repede mâna. Cuvintele i se opriră în gât. O va cere de soție acum, cât va mai avea timp! „Stăpâneşte-te!" îşi porunci el.La ce se gândea? Era nebun? Abia se cunoşteau! Şi ei îi era îngrozitor de teamă de el! Dacă o cerea acum de soție, nu l-ar fi mai lăsat să se apropie niciodată de ea. Şi-atunci, totul era pierdut!

— Nu, zise el, ceva mai calm. Îmi pare rău, eu,.. Tăcu o clipă.

— Am avut rău de mare astăzi... Cred că m-a ajuns oboseala. Amy îşi țuguie buzele.

— De ce nu mi-ai spus? Ar trebui să dormi, la ora asta. Hai! E timpul!

— Nu!

— Derek! spuse ea, ca şi cum n-ar fi perceput tonul lui rugător. Dacă ți-e rău, ar trebui să te odihneşti. Gândeşte-te ce se poate întâmpla, dacă nu-ți termini toate furturile. Se duce totul de râpă! El oftă.

— Şi eu care credeam că te interesează persoana

mea! Ți-e teamă să nu-ți pierzi distracția! Amy se îmbujoră din nou.

— Nu fi prost! Bineînțeles că sunt îngrijorată şi pentru tine. Doar eşti prietenul meu, nu-i aşa? El ezită o clipă, apoi ridică din umeri.

— Sigur că sunt! La naiba! adăugă el, ca pentru sine.

— Derek, ciripi ea. Trebuia să se clarifice. Nu i se putea întâmpla tocmai lui aşa ceva. Probabil că se îndrăgostise de propria lui disponibilitate de a iubi. Doar nu ştia nimic despre femeia aceasta.

„Şi ce anume e de ştiut?" îi răsună în minte vocea Genevei Bordon. Da, aşa era! Ce să mai ştie, în afară de faptul că ei doi îşi erau destinați?

— Derek! El îşi alunga gândurile.

— Am zis că ne vedem mâine dimineață, zise Amy. Realmente, cred că ai nevoie de puțina odihnă. El întinse mâna spre ea, dar Amy îl ținu la distanță, ridicându-se şi punându-şi bereta pe cap.

— Noapte bună! Reuşi să-şi regăsească vocea.

— Noaptea bună! Ea îi surâse timid şi ieşi din încăpere. În timp ce se uita după ea, se auzi bătaia unui ceas antic, pe coridor. Era ora două noaptea. Dimineața celei de-a cincea zi. Mai erau patru. Şi la două zile după ce ajungeau la Southampton, trebuia să plece în Australia. Apoi, se ducea în Tunisia şi Los Angeles. S-ar putea, să n-o mai vadă niciodată, dacă nu venea şi ea cu el. Iar Amy era legată de Londra, prin slujba care i se oferise. Cât de importantă putea fi pentru ea? Cât de mult şi-o dorea? Oare, va reuşi s-o facă, în patru zile, să îl dorească şi mai mult?

Amy se spălă pe dinți, a doua zi de dimineață,

când auzi că-i bate cineva la uşă.

— Luminiță albastră! strigă Derek. Scoală-te şi străluceşte! Amy se uită la imaginea ei din oglindă şi mârâi. Purta un halat albastru de baie vechi, iar părul arăta de parcă şi-l dăduse cu ou!

— Vulpea e trează, iar ogarul pregătit! continuă Derek. Vânătoarea poate începe!

— Ooof! făcu Amy, clătinându-şi gura, încă destul, de agitată. De partea cealaltă a uşii, o aştepta Derek. Nu mai avea timp să se schimbe, dar îşi trecu peria prin păr, îndreptându-se să deschidă uşa. Probabil că obişnuia să facă jogging, îşi zise ea, uitându-se la ceas şi văzând că era abia şapte. Prea devreme pentru micul dejun. Ea se sculase din pat, pur şi simplu pentru că nu mai putea dormi.

— Grăbeşte-te! îi porunci Derek.

— Vin imediat! spuse Amy, descuind uşa. Izbucni în râs. Se aşteptase să îl vadă îmbrăcat normal şi când colo, el purta un costum de vânătoare în toată regula, cu cizme, jachetă de tweed şi pălărie neagră. Avea biciuşcă şi părea un adevărat senior de țară.

— Unde-ți sunt setterii irlandezi? îl întrebă ea. El indică spre carena vasului.

— Omul meu, Smithy, îi ține legați sub castani. Abia aşteaptă să scape din lesă.

Îşi potrivi pălăria.

— Şi eu, la fel, adăugă el, măsurând-o cu privirea. Eşti prima femeie pe care o văd că arată bine la prima oră, după ce se scoală din pat. Amy se strâmbă.

— Necazul cu actorii ăştia e că ştiu să se prefacă! Ştiu foarte bine că arăt îngrozitor!

— Nu-i adevărat! De fapt, vreau să-i chem şi pe ceilalți, să le arăt că am găsit vulpea! spuse el, cu

ochii strălucind de veselie.

— Câtă cinste, stăpâne! rosti ea curtenitoare. Dacă nu vă e cu supărare, unde voiți a merge, astfel îmbrăcat?

— Păi, la vânătoare, spuse el timid. Sau să-i zic, mai bine, la furat?

— Nu ți se pare că eşti cam ostentativ? El se uită la haine, uimit.

— Ştii că s-ar putea să ai dreptate? Ştii ce? Îmbracă-te, iar eu mă întorc cât ai zice peşte! Ea clătină din cap.

— Eşti nebun!

— Sunt actor. Şi toți actorii sunt nebuni.

Singura mea consolare e că sunt plătit pentru asta, spuse el, atingându-şi uşor pălăria cu biciuşca. Aşadar, pune-ți pantalonaşii â la Shirley Temple.Mă întorc într-o clipă.

— Cum vrea domnia ta! Închise uşa, chicotind. Tot aşa se juca şi ea cu Claire. Se îmbrăcau în tot felul de costume stupide, numai să se distreze. Îşi aminti de zilele când alergau în togă prin pădurea din jurul târgului Renaşterii, strigând vesele: „E primăvară! E primăvară!" Cât se mai luptaseră să alunge umbrele care le întunecaseră copilăria! Chiar şi atunci, le plăcea să se joace de-a „Hai să ne prefacem că suntem..." şi o făceau cu mai mult zel decât oricare din colegii lor."

Hai să zicem că suntem prințese!" obişnuia Amy să zică, iar Claire aducea pături pentru mantii şi oala în chip de coroană. Lingurile mari le serveau drept sceptre." Să i se taie capul!" strigă ea. Sau! „Aduceți-l pe lordul cancelar!"

Iar Norma le cotonogea bine, pentru că îi făceau dezordine.Pe Amy o trecu un fior, când îşi scoase

halatul de baie. Nu voia să se mai gândească la vremurile acelea. Îşi concentră atenția spre lucruri mai vesele şi îşi puse fusta verde, de lână, un jerseu alb şi-o pălărie cloş.

— Parcă eşti o Betty Boop blondă! spuse Derek când se întoarse, îmbrăcat ceva mai convenabil, în pantaloni maro şi pulover ocru cu alb.

— Bup! Bup! făcu ea, fluturându-şi genele. Şi-acum, ce facem?

— Acum ne vom petrece ziua lucrând la un caz... să-i zicem 007, spuse ea, cu voce scăzută şi teatrală. Cineva mi-a ascuns caseta cu lucrurile furate.

— Nu se poate! exclamă Amy.

— Ba da! El îşi vârî mâinile în buzunar, în timp ce ieşiseră pe punte.

— Aseară, după ce ai plecat, m-am dus în cală, pentru că acolo le ascunsesem, şi nu le-am mai găsit! Ea ridică o sprânceană.

— De ce le-ai pus acolo? Derek începu să râdă.

— Din motive de siguranță. Nu-mi place să păstrez lucruri incriminatoare în cabina mea. Dacă îi trece cuiva prin minte să mă verifice? Şi nu pot avea încredere nici în contabil, pentru că ar putea fi mituit. Îşi mişcă umerii superbi.

— Speram să mă ajuți, astăzi, să găsesc lucrurile.

— Păi, bineînțeles că te voi ajuta! zise ea. Dar ce putem face?

— Nu ştiu sigur. Totul e nou pentru mine. Sunt actor, nu detectiv, adăugă ei, zăngănindu-şi mărunțişul din buzunar. Iar acum, trebuie să mă comport ca un detectiv.

— Ai o muncă amuzantă, observă Amy, care făcea eforturi să se țină în pas cu el.

Avea picioarele foarte lungi şi făcea paşi uriaşi.

— Da, acum e amuzantă. Mai demult, muream de foame!

— E greu de crezut că ai murit vreodată de foame, spuse ea. Eşti un mare actor. El se opri şi îi surâse încurcat.

— Îți mulțumesc.

— Ai fost extraordinar în „Taras Bulba”.

— De atunci, am făcut roiuri şi mai bune.

— O! Ai mai făcut vreun film?

— Nu, încă. Dar trebuie să joc în trei.Pe față îi trecu un nor, dar, înainte ca Amy să poată zice ceva, chipul i se lumină.

— Ce ironie! Acum am prea mult de lucru! Ştii cum se spune: când ai temperament, îl ai şi gata. Iar când nu, nu poți face nimic! Îşi scoase mâna din buzunar şi îşi împleti degetele lungi cu ale ei. Ea vru să protesteze, dar el îi zâmbi prietenos, aşa că Amy se relaxă, în timp ce vântul le flutura părul şi vaporul îşi continua nestingherit drumul spre Anglia. Luară micul dejun împreună, râzând de reacția celorlalți.” la te uită! la micul dejun cu fata aceea, din prima seară!”

Apoi se duseră s-o caute pe Loretta Hansen, preşedinta Comitetului care îl angajase pe postul de hoț. Dar nu o găsiră în cabina ei, nici în sala de mese şi nici la bazin. O căutară ore întregi.La un moment dat, fură înconjurați de un grup de admiratoare de-ale lui Derek, care îi cerură autografe. El le făcu politicos pe voie, apoi o luă pe Amy de umeri şi murmură:

— Hai să plecăm până nu vin şi mai multe! Altfel, va trebui să stăm aici ore întregi! Şi e neapărat nevoie să dau de afurisita aceea de şefă!

— Unde-ar putea fi? întrebă Amy după vreo oră,

când stewardul îi aduse o cafea neagră şi un rom pentru Derek. Se făcuse răcoare afară, iar ei se plimbaseră mai mult pe punte. Nasul şi obrajii lui Derek se înroşiseră de vânt. Era teribil de sexy cu puloverul acela, care îi scotea umerii în evidență, mai ales când tremura de frig.

— E frig afară, spuse Amy, netezindu-şi părul, pe spate, gândindu-se că arată şi mai ciufulit decât al lui. Buclele se îmbibaseră de umezeala sărată şi i se lipiseră de frunte şi de tâmple. Acum, îi curgeau pe umeri, ca nişte lanțuri de păpădie.

— Ar fi bine să te obişnuieşti cu asta, spuse Derek. În Anglia, e bine când e aşa!

Stăteau într-un bar mai retras, numit „Cuibul Ciorii", decorat cu variațiuni pe tema „Pirații din Penzance", cu plase atârnate, în care se aflau butoaie şi scoici. Uşa era străjuită de două capete voluptoase de sirenă, iar la bar trona însuşi Neptun.

— Da. Unde-ar putea fi domnişoara Loretta? întrebă şi Derek, sorbind din pahar. Să mă ia naiba, dacă ştiu! Mă cam irită tipii din Comitet! Mi-au dat până şi informații greşite, în legătură cu cabinele. Într-o seară, m-am trezit la Mara. O, dar parcă ți-am spus! Amy se aplecă spre el.

— Nu, nu mi-ai spus. El îşi întinse picioarele lungi pe sub masă.

— Sunt sigur că ți-am spus. Acum două seri, zise el şi mai sorbi din pahar. Poate am fost întrerupt, nu-mi mai amintesc. Oricum, nu era ceva important.

— O! făcu ea, plimbându-şi ceaşca peste suprafața de lemn a mesei.

Oare nu-şi dădea seama că orice discuție pe această temă era importantă pentru ea? Amy surâse

abia perceptibil.

— Totuşi, ce-ar fi să-mi povesteşti?

Se uită insistent la ea, până când roşi, apoi îşi puse paharul pe masă.

— Trebuia să intru în cabina colonelului Smidely, chicoti el. Cel puțin aşa îşi zice, în jocul nostru. Dar Loretta mi-a dat numărul cabinei greşit. Şi-am nimerit în cabina Marei, surâse el ironic. Cred că şi ea s-a rătăcit în cabina altcuiva. Mai precis, a lui Giovanni. Amy îşi lăsă capul în jos, aflând toate acestea. Deci Mara nu fusese în camera ei?

— Dar ai ieşit de-acolo fluierând! spuse ea, fără să-şi dea seama că se dădea de gol.

Derek deschise gura.

— Adică... m-ai văzut? Confuză, dar fericită, ea aprobă, dând din cap.

— Şi-ai crezut că.,. Ea continua să-şi plimbe ceaşca pe masă.

— Bineînțeles! Flacăra lumânării îi îndulcea trăsăturile.Pe chip, îi apăruse o uşoară urmă de vinovăție. Avea un aer medieval. Lui Amy îi venea să cânte. Deci, nu se culcase cu Mara!

— Amy, am să te dezamăgesc foarte tare, dacă am să-ți spun că nu m-am culcat cu nimeni de când am urcat la bordul acestui vas? Ea se uita lung la el.

— Uff!

— Credeai c-am făcut-o, nu-i aşa? Ea se foi neliniştită.

— Păi, la început, aşa am crezut. Apoi mi-am închipuit că pe majoritatea le-ai jefuit.

— Ssst, iubito! Nu poți şti niciodată cine ne aude. Dar ce părere ți-ai făcut, după ce ai citit cartea? Că mă culcam cu femeile acelea? Cu Mara? Amy se foi în scaunul ei.

— Ce mai contează acum, Derek? în fond, eşti liber să faci ce vrei. N-ai spus tu că suntem numai prieteni? Nu trebuie să-mi răspunzi.

— Numai că..., dădu el înapoi. Da, ai dreptate! Îi surâse sardonic.

— Îți mărturisesc, vreau să-ți faci o părere bună despre mine, ca să-mi pui o vorbă bună pe lângă cineva. Cred că vrea să mă ia de suflet!

Mmmm! Nu era singura! gândi Amy neliniştită. Şi de ce nu se culcase el cu nimeni? Erau atâtea femei frumoase pe vas care ar fi dat orice, numai pentru o oră de dragoste cu Derek Morgan. Oare, nu era el denumit „Noul simbol erotic englezesc?" Avea sentimentul că nu îl cunoaşte deloc.

Parcă stătea alături de un străin.

— Dau orice, numai să ştiu la ce te gândeşti, spuse Derek blând.

— Eu... Eu...

— O, fir-ar să fie! spuse el, uitându-se la ceas. Trebuie să ne întoarcem pentru cockteilul dat de Căpitan. Uite! E aproape întuneric! Amy îşi duse mâna la ureche şi începu să se joace neliniştită cu cercelul.

— N-am fost invitată.

— Prostii! Eşti invitata mea! Din nou tonul acela avântat! Amy abia îşi stăpâni un zâmbet.

— Dar nu va fi, oarecum, nepoliticos? El zâmbi cinic.

— Crezi că va îndrăzni să-mi atragă atenția pentru asta? Ea dădu din cap şi Derek continuă.

— Nu prea am întâlnit oameni care să mă refuze. Şi nu-i ceruse Marei nimic!

— Şi asta nu numai pentru că eşti un actor celebru, spuse ea sincer.

Ochii îi străluciră şi zâmbi fermecător.

— Ştiu. Hai să ne schimbăm! Derek semnă cecul şi ieşiră din bar. Se îndreptară spre cabina lui Amy. Ea descuie uşa, şi el se aplecă şi îi atinse părul.

— Îți mulțumesc că ți-ai petrecut ziua cu mine. A fost minunat! Se uita intens la ea.

— Cu plăcere, îi răspunse Amy. De ce te uiți aşa la mine?

— Îți admiram părul. Parcă ar fi de înger: moale şi ca o aură în jurul feței.

— Îți mulțumesc, zise ea cu voce răguşită.

Şi dacă intra şi el? Ce-o să facă ea? Acum ştia mai multe despre el, ştia că nu se culcase cu nimeni... ooo! Nici Derek nu părea prea sigur, în legătură cu următoarea lui mişcare. Rămaseră amândoi în faţa uşii deschise şi vântul le flutura părul. Cu siguranță, inima lui bătea la fel ca a ei. Trupul lui îl dorea pe al ei. Buzele i se întredeschiseră, ca şi cum ar fi vrut să o sărute.

— Mă întorc să te iau, spuse el blând. E bine o jumătate de oră?

Cuvintele lui avură efectul apei reci. Amy dădu cap.

— Da, mulțumesc. Derek o mângâie pe obraz şi se întoarse să plece.

— Mă întorc, mai spuse el şi porni. Singură, în cabina ei, Amy zări un pachet pe pat şi un bilet pe care scria! „O, dragă, m-am îngrăşat pe vas. Poți să-mi dai drumul cu un centimetru şi jumătate la rochie?”, Biletul era semnat.” G.B.” Sub inițialele meşteşugit desenate, exista un post scriptum: „Bineînțeles, te voi plăti pentru osteneala ta.” Amy deschise pachetul. Era o copie a rochiei 406 mireasă a doamnei Bordon, împreună cu voalul azuriu.

Hotărâse, împreună cu soțul ei, să reînnoiască jurământul de căsătorie, în ultima seară a călătoriei şi să poarte copii ale hainelor pe care le avuseseră în 1935. Această rochie fusese modelul cel mai important pe care îl recrease pentru această croazieră. Petrecuse ore întregi lucrând la ea ca să iasă perfect. Amy puse rochia şi voalul, cu grijă, pe pat.

Mireasă. Un rol pe care femeia îşi visa să îl joace o dată în viață. Amy flutură voalul, admirându-i transparența.

Mireasă. Cum va fi, oare, când va purta şi ea o astfel de rochie, la biserică alături de bărbatul cu care avea să-şi petreacă întreaga viață?

Oftând, Amy netezi rochia de satin de culoarea fildeşului. Cum va fi, oare?

Înălță uşor din umeri, îşi dădu jos pălăria, fusta şi puloverul, apoi se îmbrăcă cu rochia de mireasă a doamnei Bordon.

Fără să se încheie la nasturi, mângâie broderia de perle de pe corsaj. Şiraguri întregi porneau de sub braț şi atârnau pe lângă mâneca, după moda medievală.

Rochia era prea lunga pentru ea.

Îşi puse, apoi, cu grijă, voalul. Îşi ridică uşor poalele şi făcu un pas, în aşa fel încât să vadă cum pluteşte în urma ei. Întinse mâna spre oglindă, minunându-se cât de strălucitoare o făcea rochia aceasta. Îşi scoase bărbia înainte şi se acoperi cu voalul. Începu să danseze, fredonând „Dunărea albastră”.

Întinse mâinile spre un partener invizibil, imaginându-şi-l, bineînțeles pe Derek, şi pluti uşor întru pat şi toaletă, în ritmul melodiei pe care o

cânta cu vocea ei cristalină.

— Laaa-la-la-la! cânta ea, amintindu-şi cum valsaseră împreună şi cum rostise el: „încăperea aceasta e făcută*pentru vals!” Se cufunda în reverie. Oare, cum era să dansezi, într-o rochie ca aceasta.la propria ta nuntă?

Să-i zâmbeşti mirelui tău ştiind că vei fi împreună cu el toată viaţa? Şi-apoi după ce vor pleca toţi musafirii şi vei rămâne singură cu el?

Cum va fi când va atinge trupul gol şi verigheta va străluci în lumina lunii?

Apoi, când va face dragoste pentru prima oară, ca soţ şi soţie? Cum vor fi toate acestea? Să se căsătorească cu Derek?

— Încetează! zise ea tare, oprindu-se. Încetează odată!

— O, Amy, nu te opri! auzi ea o voce, în spate. Era Derek.

Uluită, se răsuci repede. Şi muzica şi imaginile de vis dispăruseră. În locul lor apăru Derek, sprijinit de tocul uşii. Purta un costum negru, de ocazie. Era învăluit în ceaţa serii, ca de o mantie, în spatele lui, soarele se cufunda în Atlantic şi cerul parcă luase foc. Părea că stă pe fondul unor flăcări uriaşe.

— Ooo! murmură Amy, fermecată până la lacrimi de frumuseţea momentului.

El nu spuse niciun cuvânt. Intră şi încuie uşa. Stinse lumina şi încăperea se cufundă în întuneric. Nu mai rămăsese decât o veioză aprinsă. Amy încercă să tragă aer în piept, observându-i privirea, apoi se întoarse. Şi văzu, în oglindă, că

Expresiile lor erau aceleaşi: de dorinţă, de iubire şi de ardoare. Derek se apropie şi îi cuprinse mâna

dreaptă. Nu îi atinsese decât vârful degetelor, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu dispară sau să nu se facă bucățele. Degetele ei se strânseră fără să vrea, în jurul mâinii lui. Privirile li se întâlniră în oglindă.

În sfârşit, Derek vorbi. Vocea îi era înecată în lacrimi. O întoarse spre el.

— Amy, iartă-mă, dar nu mă mai simt în stare să mă prefac. S-ar putea să pierd mărturisindu-ți dar nu mă pot abține. Nu vreau să-ți fiu doar prieten.

Fu năpădită de spaime, ca şi de umilința de fi respinsă.

— N-nu?

— Nu, spuse el şi înghiți în sec. Vreau să fiu iubitul tău. Te iubesc. Vocea îi tremura de emoție.

— Şi vreau să mă iubeşti şi tu.

CAPITOLUL 6

— Derek…

Amy era atât de copleşită, încât nu mai putea vorbi. Sângele îi fu invadat de adrenalină. Nici nu mai respira. Inima i-o luase la galop. Se văzu în oglindă, încercând să tragă aer în piept. O iubea? Chiar o iubea?

Clătinându-se pe picioare, se uita la el înspăimântată. Îl strânsese tare cu degetele.

Încăperea începu să se învârtească în jurul lor. El părea că devine tot mai uriaş, până când trebui să se lase pe spate, ca să-l poată vedea. I se păru că se prăbuşeşte de pe cei mai înalți munți din Univers. Chiar o iubea? Era adevărat?

El o susținu şi îi înlătură voalul fin de pe față.

— Te rog, Amy, spune ceva.Mă laşi să mă chinui singur? Am stricat totul?

Când se uită la el, ea era inundată de dragoste.

Era momentul acela care ieşea din curgerea normală a timpului, când iubiții îşi dezvăluiau, pentru prima oară, sentimentele.La fel cum Tristan se dezvăluise Isoldei, Lancelot Guineverei, Geneva lui Basil.

— Amy, eşti chiar atât de nefericită, încât nu mai poți să vorbeşti? o întrebă el, cu voce spartă. Ea dădu din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu, Derek. Şi eu te iubesc. Acum, pot să recunosc. N-am vrut să ți-o spun. Mi s-a părut că sunt nebună, că trăiesc într-o lume a imaginației. Nu m-am putut abține să nu visez. Pur şi simplu, nu m-am putut împiedica să mă îndrăgostesc de tine.

Fața lui strălucea ca soarele.

— O, dragostea mea! O strânse la piept, legănând-o şi sărutând-o fierbinte.

— Amy, dragostea mea cea mare.

Timpul se opri pentru ei. Deşi lumea se învârtea înainte, ei rămăseseră în ochiul ciclonului vieții. Se simțeau apărați prin această legătură care se crease între ei.

— Chiar îți pasă de mine? îl întrebă ea, în vreme ce lacrimi mari i se scurgeau pe obraji.

— Linişteşte-te, iubirea mea. Nu mai plânge. O şterse uşor cu degetul pe obraz, în timp ce lui însuşi îi apăruse o lacrimă în colțul ochiului.

— Hai, linişteşte-te, dragostea mea! O sărută pe obraji, pe frunte, pe nas. Mângâierile buzelor lui păreau vorbe de iubire. Îi ținea capul în mâini, ca pe o comoară. Gurile lor se întâlniră într-un sărut devastator şi dulce totodată. Zâmbi.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că mai eşti, încă, aici, că nu te-ai topit în văzduh, spuse ea cu uimire.

Că nu visez...

— Sunt aici, Amy. Şi te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Din depărtare, se auzi sirena tristă a altui vapor." Prințesa Margareta" îi răspunse. Apoi, se făcu din nou linişte. Nu se mai auzea decât respirațiile lor, în timp ce se priveau fascinați de mărturisirile pe care şi le făcuseră. Derek îi lua mâinile şi i le săruta pe toate părțile. Se lăsă în genunchi în fața ei. Ea se aplecă asupra lui şi îi mângâie părul moale şi negru ca abanosul. Îşi sprijini capul pe pântecul ei, ca un copil, înconjurând-o cu brațele.

— Amy, o, Amy! şoptea el. Apoi se sculă în picioare şi o ridică în brațe. O învârti, ca într-un vals. Se uită în jos, spre el. Inima ei îl învăluia în iubire. Ştia că în seara aceea aveau să se dăruiască unul altuia şi că momentele acelea vor fi cele mai frumoase din lume.

— Ar trebui să ardă lumânări, zise el, şi să bată briza cu parfum de levănțică.

— Toate acestea sunt aici, spuse ea. Sunt aici, Derek! O lăsa jos şi începu, să-i dezgolească umerii. Brațele ei se eliberară de povara mânecilor şi îi înconjurară gâtul, ca nişte aripi de fluture, care iese din crisalidă. Surâzând, el îi mângâie şoldurile acoperite de furoul prin care sfârcurile se vedeau întărite ca nişte fragi.

— Eşti cea mai frumoasă femeie din lume! murmură el.

Ea se îmbujorase de dorință. Îşi scoase rochia doamnei Bordon şi nu simți nicio sfiiciune că rămăsese aşa, în desuuri, în fața lui.

— Da, în seara aceasta, sunt!

— Nu numai în seara aceasta! Derek o înlănțui,

mângâindu-i spatele cu palmele, apoi degetele îi alunecară spre fesele mici.

— Totdeauna! Simți un fior. Era acesta un cuvânt pentru amândoi? Era o vorbă numai pentru seara aceasta? Dar mâine? Peste patru zile aveau să ajungă în Anglia.

— Ți-e frig, dragostea mea? o întrebă el. Hai să te încălzesc.

— Stai puțin! Intră în panică. Ce făcea? Se lăsase vrăjită de el? Spaima o cuprindea în valuri. Trebuia să se oprească, dacă voia să nu sufere.

— Stai să te ajut! Derek înțelese greşit ezitarea ei. Amy se uita, acoperindu-şi cu mâinile pieptul, cum el aranja rochia pe măsuța de toaletă. Apoi, agăță voalul de oglindă. Deodată, Amy se văzu: palidă, ca o stafie, o femeie micuță în lenjerie intimă ațâțătoare şi, în spatele ei, un bărbat rafinat, strălucind de iubire pentru ea, aşa cum nu mai văzuse niciodată pe chipul cuiva.

— Derek, mi-e frică, spuse ea repede, încolăcindu-i umerii largi cu brațele.

El o legănă uşor.

— N-ai de ce, Amy! N-ai de ce!

— Nu ştiu...

— Sst! în seara aceasta, n-ai niciun motiv. E vremea noastră, iubito! Ne iubim. Uită-te la mine! Spune-mi, ce vezi? Ea roşi.

— Un bărbat.

— Şi, altceva?

— Nimic, spuse ea, coborându-şi privirile. Doar asta văd. El îi ridică bărbia.

— Vezi mai mult de-atât! Vezi dragoste şi dorință. Amy, te doresc mai mult decât am dorit vreodată pe cineva. Şi ştii foarte bine că-i aşa. Se vede în ochii

mei. Iar eu, văd acelaşi lucru într-ai tăi!

— Vorbeşti serios, Derek? Chiar se vede? O purta în braţele lui puternice până la pat.! Până acolo, însă, o sărută de nenumărate ori şi inimile amândurora bătură nebuneşte. El trase cuvertura şi o aşeză între cearceafurile foşnitoare. Veioza îi forma o aureolă în jurul capului, făcându-l să pară un înger căzut, venit din ţinutul său pentru a o face a lui.

— Da, văd acelaşi lucru şi în ochii tăi.Mă iubeşti cu adevărat.Mă iubeşti destul.

— Destul, pentru ce? El îi înfăşură o buclă pe deget.

— Destul ca să valsăm împreună. Se aşeză pe marginea patului şi o sărută lung.

Urmă o cascadă de suspine în ritmul bătăilor inimilor lor. Gura lui era dulce, iar răsuflarea îi mirosea a scorţişoară. Era o adevărată încântare pentru simţurile ei.

Vocea, freamătul trupului său superb şi atingerile năucitoare o făceau să simtă că zboară. Era o nebunie să se afle lipită de pieptul lui tare, să se lase mângâiată de buzele lui catifelate, de genele tremurătoare şi de sprâncenele dese. Întinse mâna şi îi atinse timid urechile şi nasul iar el se lăsa cercetat de degetele ei mângâietoare, ca şi cum ea ar fi fost o oarbă care voia să-i ghicească trăsăturile.

— Îmi place nespus când mă atingi cu mâinile tale, spuse el grav, cu ochii strălucind. N-am dormit nopţi întregi, imaginându-mi aceste clipe.

— Şi eu, la fel, recunosc ea, inspirând adânc mirosul lui de mosc, savurându-i căldura trupului.

— O, frumoasa mea, şopti el pătruns de sentimente. Îi prinse mâna între bărbie şi umăr.

— Eşti binecuvântarea vieții mele. Apoi, el se ridică şi începu să se dezbrace.

Mai întâi, îşi desfăcu şireturile şi îşi scoase pantofii eleganți de piele şi şosetele.

Stătea într-un picior reuşind să-şi păstreze echilibrul perfect. Părea o ramură într-un aranjament floral japonez. Părul îi căpătase irizări albăstrii, iar picioarele goale pe covor promiteau intimități şi mai mari. Ea se ridică în coate, şi îl văzu cum îşi scoate papionul şi îl aruncă fără să se uite, pe noptieră, apoi cum îşi dă jos haina. Bretelele îi accentuau lățimea pieptului şi bicepşii îi tresăriră, în momentul în care şi le trase jos de pe umeri. Începu să-şi descheie cămaşa.

Ochii lui rămăseseră ațintiți asupra ei tot timpul. Când îşi dădu cămaşa jos, pectoralii şi tricepşii i se încordară, iar abdomenul i se întări. O aruncă neglijent pe podea şi privirea lui aprinsă îi mângâia trupul. Vru să-şi scoată maioul, dar se opri.

— Vrei să faci tu asta, pentru mine, iubito? o întrebă el cu voce schimbată, vârându-se lângă ea. Cu degetele tremurătoare, ea îi atinse pielea fierbinte a umerilor. Se cutremură de dorință, aşa că se grăbi să-i scoată maioul. Se ridică în genunchi şi i-l trase peste cap. El o trase la piept şi îşi îngropă fața între sânii ei.

— O! țipă ea, mistuită de căldura gurii lui. Furoul i se mula peste sâni ca o a doua piele, scoțându-i în evidență formele feminine, şi sfârcurile tari şi mici. O lua de umeri şi îi mângâie pieptul cu fruntea.

Apoi, o întinse pe pat şi-i trase breteluțele de dantelă peste brațe. Se uită, un moment, la ființa aceasta care îi aparținea. Începu să o mângâie şi să o sărute peste tot, până când Amy gemu de plăcere.

Părul i se risipi pe pernă. Când îşi apropie faţa de el ca să îl sărute, pletele se lăsară în spatele ei, ca o cascadă de aur lichid. Când se mişca, lumina se juca prin buclele ei, apoi se reflecta în ochii lui întunecaţi. El coborî spre sâni, făcând-o să se topească de extaz.

Ţipă uşor în clipa în care Derek îi luă sânii în mâinile lui mari, iar el i-i frământa prin materialul mătăsos. Senzaţia era aproape de durere, parcă trupul îi fusese invadat de metal lichid. Derek suspină cu faţa îngropată între sânii ei.

— O, iubirea mea! Abia aştept să te dezbrac. Simt că înnebunesc.

— Şi tu mă înnebuneşti! spuse ea, roşind când se auzi rostind aceste cuvinte.

Aceste cuvinte nu aveau nimic romantic în ele. Erau absolut banale, vechiul ei obicei de a vorbi fără să se gândească! Aşa ceva nu se spunea sub clar de lună şi nu avea nimic comun cu felul în care o sedusese el, până atunci.

Derek îşi drese vocea.

— Atunci e bine, Pleased von Teiler. O lăsă din braţe şi îşi desfăcu cingătoarea neagră de mătase. Ea auzi cum îşi deschide fermoarul şi cum scârţâie patul când se aşează să-şi scoată pantalonii şi desuurile.

— O, Derek, şopti ea. Gol era şi mai frumos. Nu mai văzuse în viaţa ei un bărbat atât de rafinat. Proporţia unghiurilor şi a liniilor se constituiau într-o perfecţiune masculină, de la pieptul larg şi păros, până la şoldurile înguste. Coapsele îi erau puternice, muşchii subliniaţi de lumini şi umbre, iar picioarele lungi păreau sculptate. Pielea avea culoarea închisă a celor care stau mult în soare.

Şi între coapse, se ridica semeț semnul şi mândria trupului său bărbătesc. Simți un fior, gândindu-se la cum se vor iubi ei doi. Întinse brațele.

— Derek, te doresc! El nu se mişcă. Se uita numai la ea. Încet-încet, Amy îşi coborî brațele.

— Derek! şopti ea nesigură.

— Cât eşti de frumoasă! spuse el blând. Nici nu-mi vine să cred că exişti cu adevărat. Apoi, el se întinse pe pat. Greutatea trupului lui făcu să se lase salteaua, iar ea se întoarse spre pieptul lui. Îşi trecu mâinile prin pădurea aceea de păr şi îi simți sfârcurile tari. Lui i se tăie respirația şi pleoapele îi tresăriră. Încurajată de reacția aceasta, Amy începu să se joace cu sfârcurile lui, care deveniră şi mai tari.

— Vrăjitoareo! murmură el. Derek îşi trecu degetele prin părul ei şi zâmbi. Apoi, pe măsură ce se uita la ea, expresia îi deveni aproape sălbatică.

Fără să scoată un cuvânt, îi trase furoul peste cap, obligând-o să ridice brațele.

Mătasea îi foşni pe la urechi, încercă să-i perceapă focul din priviri prin materialul subțire. El rămase vrăjit, la vederea trupului ei gol. Amy înghiți în sec. Era atât de fericită! Întinse, din nou, brațele spre el. De data aceasta, el reacționă, ridicând-o în brațe. Capul îi căzu pe spate, iar el începu să-i sărute gâtul subțire şi arcuit cu o pasiune care o descumpăni. Se uita la el, încercând să-i prindă privirile, dar buzele lui îi căutau sălbatic umerii şi sânii. Îi mângâie cu mâini fierbinți şi limba lui părea un pumnal diafan pe pielea ei înfiorată.

— Mă doare, murmură ea. E atât de bine, încât mă doare.

El nu zise nimic. Coborî şi începu s-o mângâie cu

limba, în timp ce îi trăgea în jos chiloții mătăsoşi.

— Amy, murmură el, atingându-i triunghiul auriu dintre picioare.

Trupul îi luă foc de încântare şi i se arcui, căutându-l instinctiv pe al lui. Dar el o opri cu privirea şi îi trase chiloții peste coapsele tensionate, până peste vârfurile degetelor întinse. Nu mai rămăsese decât cu portjartierul şi cu ciorapii.

Derek, însă, nu se atinse de ei.

Îi pipăi feminitatea cu mâini experte, până când ea începu să freamăte înnebunită. Simțea o forță nestăpânită în adâncul ființei sale ce se cerea eliberată şi toate mişcările lui Derek se intensificară, făcând din ea un soare arzător. Nu mai aparținea pământului, ci Universului. Toate stelele şi cometele se strângeau.

Ea devenise singurul glob strălucitor în fața ochilor lui Derek.

Deschise pleoapele şi toată această dorință devastatoare exploda prin pupilele sale. Într-un moment de luciditate, îşi dădu seama că se agățase cu disperare de brațele lui. Deşi părea zguduit de dorință, el reuşi să amâne deznodământul. Se apucă să trezească noi senzații în trupul ei. Imposibil! voise ea să spună.

Dar Derek îşi avea metodele lui speciale. Mângâierile pe sâni şi pe coapse erau cel mai puternic afrodiziac şi degetele lui o readuseră pe culmile extazului.

— O, Derek! exclamă ea, întinzând brațele spre el. Îi înconjură bărbăția cu amândouă mâinile şi începu să şi le mişte în sus şi în jos, până când Derek se retrase din această dulce captivitate. Atunci, ea se lăsă pe spate şi dorința sexuală învinse orice

reținere.

— O, Amy! strigă el şi o pătrunse. Toate celelalte senzații păliră în fața intensității a ceea ce simți prin această unire. Părea ca până şi părul îi luase foc. Transpirația îi țâşni prin toți porii, în vreme ce el se mişca sălbatic, ca un armăsar.

O făcu să se simtă zburând, umplând-o şi dându-i senzația că dragostea lor era făptuită de arhetipurile Femeii şi al Bărbatului. Sufletele lor se uniseră şi acum străbăteau eonii ca o entitate de sine stătătoare. Suflete gemene.

Apoi, se trezi sus, deasupra lunii şi norilor, imaginându-şi că se putea privi de acolo. Văzu rotunjimile feselor lui şi râuleţul de transpirație pe şira spinării. Îşi văzu propriile mâini mângâindu-i părul acela negru, ca abanosul. Izbucni în lacrimi.

— Nu plânge, dragostea mea! zise Derek liniştind-o cu sărutări pe obraz. Nu plânge.

— Nu pot să mă abțin, spuse ea, cu gura lipită de gâtul lui. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva!

— Nici mie. Amy deschise ochii şi îl întrebă timid:

— Chiar? El se încruntă.

— Bineînțeles. Ce-ți închipui? Înainte să-i poată răspunde, pleoapele i se închiseră fără să vrea. Era epuizată.Ca prin vis, simți cum Derek o cuibăreşte în brațele lui şi o legăna uşor. Inima îi bătea la fel de tare. Se iubise cu Derek Morgan. Cu bărbatul care avea reputația că alerga după femei, numai ca să le atragă în patul lui. Îi spusese că o iubea. Ea ce să creadă? Nu ştia.

— Amy, iubito! Dormi? întrebă Derek încetişor. Stăteau întinşi în patul ei, cu

Cearceafurile mototolite sub ei. Se crăpa de ziuă,

iar Derek putea să jure că auzea cântec de păsărele. Dar ei mai erau, încă, pe mare, şi aşa ceva nu era posibil.

Probabil că trilurile acelea existau numai în inima şi în sufletul lui.

— Amy. — Repetă el. Ea deschise ochii încet.

— N-am putut să dorm toată noaptea, îi spuse ea. Lui Derek îi tresări inima în piept. Degetele lui îi mângâiau părul răvăşit. Pielea ei iradia, parcă, după atâta dragoste. Se iubiseră de trei ori în noaptea aceea şi pleoapele lui Amy erau grele de veghea acelei nopți. De fapt, el fusese cel care nu închisese ochii deloc şi îi veghease visurile, trezind-o cu un sărut. Se îndrăgostise de ea extrem de puternic.

Somnul nu-i venise de atâta euforie.

— Hai să mai stăm de vorbă, spuse el, după ce se sărutară lung. Vreau să ştiu totul despre tine. Ea se cuibări la pieptul lui.

— Am vorbit atâta, încât am răguşit. El râse.

— Şi eu la fel! Acum ştiu că albastrul este culoarea ta preferată, că ziua ta de naştere e în martie, că, pentru tot ce faci, ai nevoie de aprobarea surorii tale, că vrei s-o omori pe mătuşa ta…

— Derek, te rog!

— Păi, nu-i adevărat? surâse el. Nu-i aşa? Ea desenă o inimioară pe pieptul lui şi îl sărută în centrul ei.

— În parte, da.

— Totul e-adevărat.

— Norma şi-a dat toată silința.

— Da. A ajuns să-ți spună că eşti retardată şi te-a trimis la şcoala specială. Şi când colo, tu erai…

— Talentată, zise Amy. Dar…

— Noroc cu sora ta, care te-a adus la realitate,

înțeleg de ce eşti atât de legată de ea.

— E deosebită, fu Amy de acord.

— Iar mătuşa ta e un tiran.

— Încerc să nu mă mai gândesc la toate acestea.

— Bravo, fetița mea curajoasă! Dar aceasta nu te împiedică s-o urăşti pe mătuşa Norma.

— N-o urăsc! insistă Amy.

— Atunci, o antipatizezi din tot sufletul, spuse el, ridicându-i bărbia şi studiindu-i chipul printre gene. Am dreptate, nu-i aşa? Ea făcu botic, ca o fetiță.

— Cred că mă cunoşti deja prea bine, domnule Morgan!

— Niciodată! Niciodată nu te voi cunoaşte prea bine.

O sărută pe gura fremătătoare, până când ea îi încolăci gâtul cu brațele şi o simți reacționând cu ardoare. Femeia aceasta îl iubea cu adevărat. Simțea acest lucru cu inima, cu sufletul şi era un miracol că doi oameni se îndrăgostiseră unul de celălalt atât de tare într-un timp aşa de scurt. Numai gândul acesta îl făcu să se înfioare.

— Hai, vorbeşte-mi! Spune orice, spuse el, cu voce schimbată. Vreau să absorb orice despre tine. Ea începu să râdă.

— Derek! Nu mai pot să vorbesc! spuse ea şi se gândi o clipă. Dar am să dansez pentru tine! Înainte ca el să zică ceva, ea sări din pat şi se îndreptă iute spre toaletă. El îi sorbi din ochi fesele şi sânii micuți şi frumoşi, coapsele şi gâtul subțire. În lumina difuză, părul ei cârlionțat părea o coamă de leu.

— Mă întorc imediat, spuse ea, dispărând în baie, cu o sacoşă mare.

Derek surâse, cu fața îndreptată spre debara şi se sprijini cu capul de tăblia patului. Viața alături de

ea – pentru că nici nu concepea altfel – avea să fie un şir lung de evenimente plăcute. Puteau să-şi țină de urât secole întregi, fără să se plictisească. Ațipi. Nu se trezi decât când ea îi atinse uşor mâna.

În fața lui stătea o domniță de pe vremea blândei regine Bess. Era îmbrăcată cu o rochie de culoarea nisipului, cu mânecile paspoalate cu negru şi alb. Corsajul avea nuanțe de auriu cu negru, până în talie. Ceafa îi era acoperită de dantelă, iar pe cap avea o tocă în formă de inimă.

— Eşti... foarte rafinată, zise el, cu respirația tăiată. I se pusese un nod în gât şi cuvintele îi ieşeau din gură cu greutate.

— Parcă eşti Anne Boleyn. Amy se aşează pe pat, lângă el.

— Ca mama reginei Elisabeta? întrebă ea înspăimântată. O, te rog! Ea şi-a pierdut capul! spuse ea, clătinându-şi gâtul cu dramatism. Stăpâne, al meu nu-i destinat securii călăului!

— Adevăr grăieşti, stăpâna mea! şopti el, strângând-o în brațe. Rochia îi foşni şi spatele îi rămase drept în corsetul rigid de sub corsaj. Decolteul îi apropia sânii, după moda elisabetană. Britanicul din el fu foarte excitat de felul în care se îmbrăcase.

— Gâtul acesta e făcut numai pentru a fi sărutat. O ciupi uşor de urechea mătăsoasă şi îi contură maxilarul cu limba.

— Şi sânii aceştia au fost făcuți pentru a fi adorați, murmură el, înfundându-şi fața între ei.

— O, Derek! spuse ea, suspinând. O, dragostea mea! Inima lui se umplu de fericire auzind-o, şi îşi ridică privirile spre ea. Ea se îmbujorase şi se făcuse mai frumoasă.

— Îmi place nespus când îmi rosteşti numele, rosti el. Şi când îmi spui „dragostea mea”. El se mişcă şi îşi împleti degetele cu ale ei.

Apoi, recită un poem de John Donne, pe care abia acum îl înțelese: Se pierduse în ochii visători ai fetei. Niciunul nu rosti, o vreme, nicio vorbă.

— Lasă-mă să dansez pentru tine! spuse ea, într-un târziu, şi se depărtă de ei.

Îşi vârî mâna într-un săculeț care îi atârna la brâu şi scoase de acolo două panglici cu clopoței, pe care şi le legă repede la încheieturile mâinilor şi îşi ridică brațele. Apoi începu să danseze cântând o melodie cu ecouri în trecut şi cu speranța în viitor. Fermecat, Derek se sculă din pat.

— Ştiu cântecul acesta! strigă el. Îşi înfăşură cearceaful în jurul trupului ca pe o togă şi începu să cânte, în vreme ce Amy dansa pe melodia aceasta populară.

Când ajunse lângă ea, Amy îi întinse şi lui două panglici cu clopoței, pe care şi le legă şi el, la încheieturile mâinilor. Începu să-i zăngăne în ritmul melodiei,

De două ori în față, de două ori deasupra capului, de două ori cu brațele încrucişate. Se atinseră şi se rotiră, schimbară mişcarea. El îi cânta o serenadă:

— Nu ştiam versurile acestea! spuse Amy, când începură să se mişte şi mai repede.

— Asta, pentru că tu eşti regina, spuse el, nu, regele!

— În caravana noastră a Renaşterii nu am avut niciun rege, ci doar o regină.

Derek îi fură un sărut.

— E timpul să aveți unul, zise el şi o mai sărută o dată. Nu-ți sunt eu, oare, rege, iubirea mea? Drept

răspuns, ea se aplecă adânc în fața lui, întrerupând dansul. El o ridică plin de bucurie.

— Chiar astfel te-am visat, spuse el, sărutându-i vârfurile degetelor şi trăgându-i mâinile sub bărbie. Aveai o rochie aproape ca aceasta! Crezi c-am avut o viziune? Pe chipul ei trecu un nor.

— Ştii să citeşti viitorul? întrebă ea. Poți să vezi dacă...

El rămase uşor descumpănit de schimbarea aceasta.

— Ce să pot vedea, dragostea mea?

— Nimic, răspunse ea, privind în depărtare. Am lipsit de la cocktail. El tuşi uşor.

— Sunt foarte dezolat.

— E o dovadă de proastă creştere. Dacă te invită căpitanul e o mare nepolitețe să nu te duci, indiferent ce s-ar întâmpla. Era atât de serioasă, încât lui îi veni să râdă. Dar se abținu, precaut. Amy nu era obişnuită cu statutul de celebritate şi nici nu mai călătorise pe vapoare de lux. O prinsese de două ori făcând mici greşeli la masă, nesigură ce furculiță să folosească şi tremurase pentru ea. Până a ajunge unde era acum şi el avusese asemenea griji. Aproape că uitase câte ore petrecuse studiind cărțile de bune maniere, luând chiar lecții de la o specialistă. Iar când fusese prezentat reginei, leşinase, aproape de frică.

— Am să-mi cer scuze personal, o asigură Derek. Cred că mă va ierta.

Şi chiar dacă n-o face, tot nu mi-ar părea rău că nu m-am dus.

O luă de talia subțire şi o ridică.

— Pentru nimic în lume!

— Nici pentru şansa care ți s-ar oferi să-l joci pe

James Bond? îl întrebă ea, surâzându-i provocator. El se prefăcu şi rămase un pic pe gânduri, apoi începu să râdă, văzându-i faţa.

— Nici pentru Bond, nici pentru Hamlet! strigă el, învârtind-o.

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse, ţinându-l strâns cu braţele. Oare, mai dansaseră vreodată, în altă viaţă, la curtea unui rege? îi mai fusese doamnă şi soţie?

— Oare-am mai iubit vreodată, până acum? murmură el. Oare nu te iubesc dintotdeauna? M-am născut pentru a-ţi fi sufletul tău geamăn?

Ea îşi încrucişă braţele pe umeri. Râsul ei cristalin se amesteca cu clinchetul clopoţeilor de la încheieturile mâinilor lor.

— Derek, lasă-mă jos! Am ameţit!

— Da, stăpâna mea! spuse el, supunându-se. Am să te las.

Dar nici prin gând nu-i trecea să facă una ca asta! Făcură dragoste din nou. Amy nu-şi putea închipui de unde avea el atâta energie. Ea însăşi era epuizată. Dar şi extrem de înfometată. Dar când o atinsese pe trupul gol cu mâinile lui fremătătoare şi o pătrunse blând, uită şi de oboseală şi de foame şi se lăsă în bucuria dăruirii. Nu-şi imaginase niciodată în viaţa ei asemenea plăceri rafinate, o împlinire ca aceasta. Părea un vis. În vreme ce Derek o pătrundea tot mai adânc, se încruntă. Şi dacă, nu era decât un vis? Şi dacă se va trezi?

Derek îi simţi chinul. Se opri şi se uită la ea întrebător.

— Iubirea mea, te doare cumva? o întrebă el, îngrijorat. Ea îi zâmbi şi-i încolăci gâtul cu braţele.

— Nici vorbă!

— Bine, spuse el şi continuă să facă dragoste. Dar, oare, nu o va durea mai târziu? se întrebă ea. Îi va face el una ca asta?

CAPITOLUL 7

Pe la amiază reuşiseră, cu greu să se desprindă unul din braţele celuilalt, pentru ca Derek să se poată schimba în haine de zi. Amy făcu un duş rapid, apoi se îmbrăcă în nişte pantaloni de lână, o bluză de crep şi un pulover stil „Hemingway". Îşi lăsă părul pe umeri, îşi puse o şăpcuţă gri şi se duse la Derek, unde conveniseră să se întâlnească.Pe măsură ce se apropia de cabina lui, murea de nerăbdare să o vadă. Stătea într-una din cele patru cabine de lux de la bord. Dar nu numai din acest motiv era ea atât de curioasă, ci şi pentru că voia să vadă cum trăia el în intimitate, să-i vadă aparatul de bărbierit, baia, cărţile de pe noptieră.

Ce citea el, oare? Ce muzică îi plăcea? Credea în farfuriile zburătoare? Erau atâtea lucruri pe care nu le cunoştea despre el! Era străbătută de un fior. Nu mai aveau decât trei zile până la Southampton. Gândul acesta o sperie. Aici, la bord, totul părea perfect. Erau departe de realităţile vieţii, la fel cum ea fusese, cândva,

Protejată de sora ei. Aici, nu aveau responsabilităţi, servicii, nimic! Nu trebuia decât să se joace şi să se iubească. Oare, ce vor face când vor da de viaţa reală?

Şi, mai exact, îşi vor continua iubirea în lumea reală? Derek îi spusese că o iubeşte, dar ce putea să însemne asta? Se vor mai întâlni, la Londra?

Oftă şi se înfăşură mai bine în jerseu, rărind paşii.La ivirea zorilor, crezuse în iubirea aceea dintre

o prințesă blondă ce dansa şi un cavaler întunecat. Dar acum, în plină lumină de soare, nu mai era atât de sigură. Poate visase să facă dragoste cu el. Poate că Derek era stafia unui poet irlandez, care bântuia puntea vasului dintotdeauna... La apartamentul lui Derek se ajungea după ce urcai un şir scurt de trepte. Puse piciorul pe prima treaptă, când uşa se deschise şi apăru o roşcată incredibil de frumoasă, îmbrăcată în galben, care îşi aranja cureaua, ca şi cum atunci s-ar fi îmbrăcat. Râdea veselă.

— A fost o idee minunată să o foloseşti în felul acesta, spuse ea, peste umăr. Cred că i-ai luat piuitul! Amy încremeni pe scară. Derek răspunse ceva, dar cuvintele se pierdură până la ea.

— Păi, să mă chemi, dacă ai nevoie. Roşcata închise uşa şi dădu nas în nas cu Amy.

— O, bună! o salută ea degajată. Trebuie să fii Amy van Teiler!

S-o folosească? Pe cine? în vreme ce Amy reuşi să schițeze un zâmbet, roşcata se uita la propriul ei corsaj şi observă că i se vede puțin dantela sutienului.

— Mereu pățesc aşa! zise ea, încheindu-şi un nasture. Mai bine nu l-aş mai purta! îți trebuie atâta timp să ți-l pui din nou! Ei, dar s-a aranjat! continuă ea. I-am povestit lui Derek despre hoț şi vrea să pornească în căutarea lui. Jocurile acestea misterioase reuşesc să facă prietenii intime între noi, nu-i aşa? O, dar am întârziat la masaj! Pe curând! Femeia trecu impetuos pe lângă ea, îndreptându-se, spre cabinetul de de cosmetică de pe vapor. Lui Amy i se puse un nod în gât şi îşi înfăşură jerseul mai bine, pe lângă trup. În suflet îi încolți îndoiala.

Derek făcuse dragoste cu femeia aceea. Derek se

folosise de ea, pentru cine ştie ce scop. Derek...

— Cinstit, mi-e ruşine de ceea ce gândesc! murmură ea. Oare nu mi-a spus că mă iubeşte? Doar am încredere în el! Dar, după ce bătu la uşă şi îl văzu, sentimentul de nelinişte i se accentuă.Pe faţa lui trecu o undă de vinovăţie, repede reprimată, însă.

— Nu mă aşteptam să vii atât de repede, îi spuse el, ciupind-o uşor de obraz, în timp ce îi făcea loc să intre. Se îndreptă apoi spre patul nefăcut, încercând să aranjeze pernele şi cearceaful mototolite.

— Iartă-mă că te-am luat prin surprindere, murmură Amy, înghiţind în sec.

Stewarzii făceau paturile în fiecare dimineaţă, aşa că era foarte neobişnuit ca un client ca Derek să şi-l aranjeze singur. Asta, în cazul în care nu şi-l deranjase de curând.

— Deloc, dragostea mea! spuse Derek, ridicându-se de deasupra patului. Ce-ţi trece prin minte? Încăperea era aranjată cu gust, într-un stil de înaltă clasă. Pereţii erau tapetaţi cu auriu şi portocaliu. Mobila era neagră şi peste tot se vedeau perdele de brocart.

— Ce frumos e! rosti Amy, uitându-se la el, care stătea în mijlocul camerei. Semăna cu un împărat chinez, plin de forţă şi de înţelepciune.

— Pare un lăcaş al celor ce se droghează cu opium, spuse Derek râzând. Camera de zi seamănă cu un mormânt egiptean, iar baia e complet neagră.

Apoi, adăugă, clătinând din cap:

— Anii treizeci au fost teribil de decadenţi, nu-i aşa? Amy abia auzea ce spunea el. Continua să fie fascinată de felul în care se mişca, şi de vibraţia vocii lui. Era orbită de gelozia ei prostească. Pur şi

simplu, nu se putea abține, iar faptul că se simțea atât de tristă pentru un fleac, o îngrijora.

— Ce-i cu tine, inimioara mea? şopti Derek luându-i mâna într-a lui. S-a întâmplat ceva? Ea îşi umezi buzele precipitată, apoi îşi îndreptă privirile spre degetele lui bronzate, frământându-şi-le pe ale sale.

— Nu s-a întâmplat nimic, Derek.

— Crezi că mă duci?

— Nu, serios... Încercă ea să zâmbească. Chiar nimic. El îşi țuguie buzele, fără să rostească niciun cuvânt. O conduse spre un scaun dublu, de salon, şi se aşezară.

— Am noutăți, zise el, entuziasmat. Vrei să ți le spun? Amy aprobă.

— Nici nu-ți poți închipui! La bord, se află un hoț adevărat şi el ne-a furat tot!

Se lăsă triumfător pe spate, încrucişându-şi mâinile la piept şi atingându-i uşor pieptul cu al lui.

— De unde ştii? întrebă ea bănuitoare, amintindu-şi de sutienul Lorettei.

— Păi, Loretta... Se întrerupse şi se aplecă puțin în față.

— O, iubito, doar nu te-ai supărat c-ai găsit-o aici, când ai venit! I-am spus că eşti complicea mea şi a fost de acord. De fapt, a fost chiar entuziasmată.

Amy oftă, fără să se vadă, înciudată că nu-i putea ascunde nimic din ceea ce simțea.

— Bineînțeles că nu m-am supărat, spuse ea, dându-şi seama că tonul o trăda. E treaba ta ce faci aici, la tine. Derek, eu...

— Ce tâmpenie! strigă el, luându-i mâinile şi sărutându-i-le. Amy, crezi că sunt chiar atât de ticălos, încât să fac dragoste cu o femeie, ştiind că

alta se pregăteşte să sosească? Amy tresări la o asemenea abordare directă. Cu toate acestea, simțea că nu e în ordine ceva. Dar, îşi zise ea, Derek era un actor celebru. Trăia într-un mediu excentric şi îşi putea permite orice.

— Păi, îşi aranja corsajul, bombăni ea. Derek o privi fără să înțeleagă.

— Da, se încheia la nasturii de la piept şi îşi încheia cureaua.

— Aaa! exclamă el, blând. Închise ochii şi îşi drese vocea.

— Cred că sunt campion, în materie de situații care mă pun în lumină proastă.

Întâi, m-ai prins strecurându-mă afară din cabinele femeilor, apoi, ai văzut-o pe Loretta ieşind de la mine şi aranjându-şi hainele. Îşi ridică fruntea, cu o expresie de amuzament şi de compasiune, totodată.

— Iubito, femeia n-a făcut decât să se ducă până la toaletă, unde a fost nevoită să se dezbrace, pentru că purta salopetă! Altfel n-avea cum...

— Ooo, murmură ea umilită. Se înroşi până în vârful urechilor.

— Iartă-mă! El îşi apăsă uşor obrazul de mâna ei.

— Nu e nevoie să-ți ceri iertare, dragostea mea. Asemenea gesturi puteau trezi suspiciunea oricui. Amy încerca să-şi mascheze bucuria care o inundase. Degetele lui miroseau a parfumul ei şi erau calde şi catifelate. Lucrul acesta îi aminti de cum făcuseră dragoste şi îi umplu inima. Cuprinsă de brațele lui şi în vraja ochilor lui strălucitori, lumea din jurul lor dispăruse, parcă, atunci şi nimic nu mai avusese nicio importanță. În afară de ei doi, nu mai existase nimic. Parcă fusese un vis.

— Asta n-are nicio importanță, zise ea. Eu nu trebuie să iau în seamă.

Derek se sculă de pe scaun şi îngenunche alături de ea. Îi răsfiră părul cu degetele şi şuvițele aurii îi căzură pe umeri ca un voal de mătase.

— În ceea ce mă priveşte, sunt destul de fericit că ai fost geloasă, spuse el, jucându-se cu urechea ei.

— Eu nu.La urma urmei, nu avea niciun drept să fie geloasă. Nu era cinstit să-i pretindă fidelitate. Doar el nu-i promisese nimic. Ştia foarte bine că, pentru el, o relație sexuală nu însemna mare lucru. Revistele erau pline de aventurile lui amoroase şi de relațiile de scurtă durată. Ea nu era, probabil, decât un scurt interludiu din viața lui tumultuoasă. Derek îi ridică bărbia şi o sărută uşor şi protector, dorind, parcă, să o convingă de buna lui credință şi să-i alunge orice temere. Îi mângâie cu buzele obrajii, tâmplele şi pleoapele.

Îşi lipi capul de al ei şi o legăna uşor murmurând fericit, până când ea îl strânse de încheietura mâinii.

— Să-ți povestesc despre hoțul acesta nou, spuse el. O să te măgulească. Şi sunt sigur că-ți va face plăcere. Amy nu-şi mai lua în seamă simțămintele care o bântuiau şi se lăsă pe speteaza scaunului.

— Bine! spuse ea bucuroasă. Spune-mi. Deschise gura să vorbească, apoi îşi lăsă uşor capul într-o parte.

— Amy, draga mea, ştii cât țin la tine, nu-i aşa? Văzând că ea nu spune nimic, îi luă mâna şi i-o lipi de pieptul lui.

— Ştii că te iubesc. Recunoaşte. În momentul acela, îl crezu. Nici nu avea cum, altfel: ochii, vocea şi trupul lui erau pline de dragoste. Dar, cum era posibil un asemenea miracol?

— Tu… mă iubeşti?

— Chiar aşa. Ăsta-i adevărul gol-goluț! Îşi schimbă poziția, dându-se pe spate şi ținându-se de ea, să nu-şi piardă echilibrul.

— Amy, ştim amândoi că mă cam asaltează femeile; de câte ori au ocazia, zise el, râzând jenat. Ştiu, sună ca naiba.Ai avut dreptate, stelele de cinema sunt pline de orgolii. Numai că pe mine situația aceasta nu mă încălzeşte cu nimic. Privi în gol.

— Ciudat! Ca adolescent, eram prea înalt, prea deşirat şi arătam ca un flăcău urât şi stângaci, aşa cum vezi mulți pe marginea ringului de dans, la baluri.Pe lângă asta, începusem să surzesc.

— Tu? El îşi duse mâna la ureche.

— Poftim?

— Am zis… Începu ea, dar îşi dădu imediat seama că era o glumă. Te-ai gândit vreodată să joci comedie?

— Ooo, păi chiar cu asta am început! spuse el. Am jucat în cel puțin şaisprezece comedii, adăugă el, înclinându-se teatral. Marele Derek Morgan şi-a rupt gâtul, aproape, făcând un salt mortal, în „Ştrengarul din Copenhaga”. A fost o realizare măreață. Sunt dezolat că n-ai văzut-o!

— O, păi… eu…, făcu Amy încurcată. Derek îi masă palma uşor.

— Dulcea mea fetiță, n-a rulat niciodată în Statele Unite. N-a fost unul din filmele mele mari. Am jucat în producții scandinave sexy. Nu, nu în filme porno, adăugă el, văzând-o cu gura căscată. Am făcut o mulțime de filme în care femeile goale alergau după bărbați, aşa ca mine, şi erau prinse de polițişti, de pastori sau de directori de şcoală.

— Arta e oglinda vieții, murmură ea, făcându-l pe Derek să izbucnească în râs.

— Ca să fiu sincer, nu prea m-a prins nimeni, în afară de tine.

În majoritatea cazurilor, n-am avut nicio vină. Ea surâse timid.

— Da, dacă nu le luăm în considerare şi pe celelalte, când...

— Când sunt înțeles greşit, aşa cum s-a întâmplat cu Loretta, care a ieşit de la mine încheindu-şi corsajul. Acum, să-ți spun despre celălalt hoț. Comitetul are voie să mai desemneze unul, numai pentru a complica situația.

— Serios?

— Numai că oamenii care joacă acest rol trebuie să dea anumite indicii despre ei înşişi. Dacă ghicesc despre cine este vorba, şi fur „marfa" de la respectivul hoț, îmi recapăt onoarea. În acelaşi timp, însă, pot fi, în continuare acuzat de hoție, chiar dacă „marfa" nu e la mine, aşa că jocul continuă, din punctul de vedere al celorlalți jucători. Hoțul acesta suplimentar a apărut numai pentru a oferi o provocare în plus.

— Dar hoțul nu ştie cine eşti?

— Nu. E doar în posesia „mărfii". Dacă dau de lucrurile pe care mi le-a furat, trebuie să urmăresc până apare el. În nici un caz, nu vrea ca jocul să se termine.

— Ai idee cine-a făcut-o?

— Nu, dar sper să descifrăm enigma aceasta împreună. Cum e vorba aia veche.

Ea zâmbi.

— Unde-i unul, nu-i putere...

— Exact! Chipul lui deveni deodată serios. Se uită

intens la ea, o clipă, apoi îşi culcă fruntea pe pieptul ei.

— Şi două inimi fac mai mult decât una singură, dragostea mea. Mult mai mult...

În loc să-l caute pe noul hoţ, Derek şi Amy făcură dragoste. Depăşiră orice limită a pasiunii, copleşindu-se unul pe celălalt cu intensitatea dorinţei şi a plăcerii. Până la urmă, epuizaţi, aţipiră încolăciţi. Derek rămase cu mâna pe şoldul ei.

După o oră, el se trezi. Zâmbi uitându-se la ea, apoi se întinse şi luă de pe noptieră un dosar. Amy se mişcă lângă el.

— Ce faci, mieluşico? spuse el duios, sărutând-o pe nas.Ai dormit bine?

— Te-am visat, răspunse ea, cu obrajii rozalii. Erai îmbrăcat în costumul acela de hoţ la drumul mare. M-am cam speriat. Era clar că amândoi se îndrăgostiseră nebuneşte unul de altul.

— Şi eu te-am visat de mii de ori, dragostea mea, zise el şi trupul i se înfioră, când ea îl privi zâmbind. Era cea mai fină femeie pe care o întâlnise vreodată, cu părul ei auriu şi ochii de chihlimbar... Simţi un fior pe şira spinării, contemplând atâta frumuseţe. Şi dacă o pierdea?

— Iată cheile enigmei, spuse el, ca să mai uite de aceste gânduri.

Erau două fotografii, una cu o vacă, cealaltă cu un baton de ciocolată.

Amy se ridică şi stătu lângă el, trăgându-şi cearceaful până mai sus de sâni.

— Asta-i tot? El aprobă, dând din cap.

— Aceste două fotografii ne dau indicii în legătură cu identitatea hoţului?

— Mă tem că da. Ea îi luă dosarul din mână şi se

uită prin el.

— Niciun alt indiciu?

— N-am găsit nimic altceva. Loretta mi-a spus că mi-au întins o capcană şi să nu fiu prea dezamăgit dacă nu descifrez mesajul. Ochii lui Amy se îngustară.

— Chiar aşa? Mai vedem noi!

— Ooo, îmi plac femeile luptătoare! rosti Derek, ciupind-o uşor de obraz. Şi frumoase ca tine! Şi deştepte! Şi seducătoare! Şi care mă fac să uit atât de repede de vaci şi de batoane de ciocolată! O sărută după fiecare cuvânt rostit.

— Sunt chiar aşa cum zici? întrebă ea, întorcându-se fericită şi încolăcindu-i gâtul.

Cearceaful îi alunecă de pe sâni, dezvelindu-i sfârcurile sidefii şi sensibili la orice atingere, care se contractară în clipa în care el o lipi de pieptul lui. Mâinile lui îi căutară fesele rotunde şi fu uimit de atâta perfecțiune. Când făceau dragoste, trupurile lor se potriveau de parcă fuseseră plămădiți din acelaşi lut.

Amândoi aveau simțul umorului şi erau la fel de senzuali. Dacă i s-ar fi dat posibilitatea să-şi aleagă femeia visurilor lui, ar fi ales-o, fără ezitare, pe Amy.

— Da, în momentul acesta am uitat de vaci şi de ciocolată!

Limba lui pătrunse adânc în gura ei caldă. Ea îl răspunse la fel şi Derek simți că îi explodează capul.

— Ştiai că există o mie două sute cincizeci şi şapte de poziții de făcut dragoste, atestate documentar? o întreba el cu voce răguşită, desfăcându-i picioarele, în timp ce ea se strecură în poala lui. Clătinând din cap, Amy îşi trecu unghiile uşor peste pieptul lui. Derek începu să-şi piardă controlul.

— Mai avem de încercat o mie două sute cincizeci şi patru, zise ea, ajutându-l să o pătrundă. Iar Derek îi răspunse:

— Da, dragostea mea! Da!

În aceeaşi zi, după masa de prânz, doamna Bordon îi descoperi pe Derek şi pe Amy la bibliotecă, cu câte o ceaşcă de cacao în mână, studiind dicționarele.

— Ce faceți voi, aici? cânta ea. Amy ridică privirea şi îi zâmbi uşor vinovată gândindu-se că o neglijează în ultimul timp pe această doamnă în vârstă care îi plătise călătoria spre Anglia şi care o înconjura cu o atenție plină de afecțiune.

— Bună ziua, doamnă Bordon, spuse Amy cu căldură. Vrem să descoperim un mister. Derek se uită crunt la ea, dar Amy chicoti.

— O, da? Ce mister?

Amy ezită o clipă, neştiind ce să mai zică. Chiar atunci, intră Mara cu un trandafir roşu, cu coadă lungă, în mână.

— Bună Derek, spuse ea, languroasă. Şi Amy, adăugă, ca şi când n-ar fi zărit-o din primul moment. Derek nu răspunse nimic, aşa că Amy se văzu în situația să-i răspundă ea la salut.

— Ce mai faci? o întrebă ea. Mara mirosi trandafirul, ignorând-o pe Amy şi uitându-se la Derek.

— Ți-a spus tanti Geneva despre scenă? Derek nu avu timp să-i răspundă, pentru că interveni imediat doamna Bordon.

— Pentru teatrul nostru de amatori! Prin anii treizeci, pregăteam mici scenete. Am discutat cu Mara şi mi-a spus că i-ar face mare plăcere să joace

cu dumneata. N-a prea fost în apele ei, în călătoria aceasta, adăugă ea, bătând-o uşor pe mână, pe nepoata ei.

— Din cauza divorțului meu, suspină Mara. Derek nu-şi ascunse ezitarea şi Amy se bucură nespus. Îşi dădu seama că se temea să n-o rănească şi asta îi spulbera orice urmă de gelozie, îi făcu un semn uşor din cap, ca şi când i-ar fi dat permisiunea. Totuşi, el părea încă nehotărât. Dar se întoarse spre Mara şi zise:

— Aş fi încântat.

— Minunat! croncăni doamna Bordon. Atunci, trebuie să stabilim o repetiție. Te-ai putea pregăti, să zicem, peste o oră? Derek se încruntă.

— Repetiție? Mă gândeam că ne vom citi, pur şi simplu, rolurile...

— O, nu! obiectă doamna Brodon. Nu aşa procedam noi. Aveam decoruri şi costume şi ne memoram rolurile. Trebuie să faceți o repetiție, voi doi. Măcar vreo două ore! Amy regretă că-şi dăduse consimțământul. Dacă ar fi ştiut cum stau lucrurile, n-ar mai fi fost atât de îngăduitoare. Pentru ea şi Derek timpul era prețios, iar cele două femei aveau să le încurce toate planurile, fără să-şi dea seama.

Amy îi aruncă o privire Marei, care îi surâdea triumfătoare. Ştia exact ce voia şi se bucura de tristețea frumoasei blonde.

— Atunci, ne vedem peste o oră, susură Mara şi ieşi din încăpere, împreună cu mătuşa ei. Derek o strânse pe Amy uşor de mână.

— Pot încă să refuz. Ea îl strânse, la rândul ei şi rosti curajoasă:

— Nu, lasă! O să-i facă mare plăcere doamnei Bordon.

— Mereu te gândeşti la ceilalţi, iubito, nu-i aşa? O sărută pe creştet. Ea surâse uşor. Nu, îi venea să spună, nu se gândea la alţii, ci numai la el.

Îşi petrecură timpul care le mai rămăsese studiind fotografiile. Folosiră chiar o lupă şi le întoarseră pe toate părţile, fără niciun rezultat, însă. Nu reuşiră să afle nimic despre comoara furată.

— Acum trebuie să mă duc la repetiţie, zise Derek în final, uitându-se la ceas. Vii şi tu cu mine, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea categoric. Nu se simţea în stare s-o vadă pe Mara cum îi face avansuri lui Derek, fără să-şi arate simţămintele de gelozie. Mai bine evita această situaţie.

— Mai bine stau să studiez fotografiile, continuă ea, ca să-i reteze orice protest.

Poate descopăr ceva. Derek ezită, dar zise:

— Bine, dragostea mea.Ne întâlnim peste două ore. Şi o sărută uşor.

Până la urmă, nu-l văzu pe Derek până înainte de cină, când doamna Bordon chema pe toată lumea să-i vadă pe el şi pe Mara jucând. Amy bănui că-şi petrecuseră toată după-amiaza repetând. Încerca să se mai înveselească, la gândul că descoperise ceva într-una din fotografii. Batonul de ciocolată era elveţian!

Aşteptând să se dea cortina la o parte, îi zâmbi doamnei Bordon:

— O, pentru Mara e o zi mare! exclamă Geneva. Are de gând să scrie un articol despre asta, într-o revistă mondenă.

— Da, îmi închipui reprezentaţia! Când cortina începu să se dea la o parte, toată lumea aplaudă.

Mara stătea singură în mijlocul scenei, cu fața cufundată într-o batistă. Purta o rochie lungă, de culoarea ceaiului, cu guler înalt de dantelă şi cu mâneci bufante. În clipa aceea, apăru Derek, îmbrăcat într-o uniformă militară din timpul primului război mondial, îi puse mâinile pe umeri.

— Te rog, dragostea mea, iubeşte-mă! murmură el, sfâşietor. Sunt sigur că putem depăşi această situație.

— Nu! Vei pleca la război şi mă vei uita, spuse Mara, cu voce seacă. Nu voi mai fi nimic pentru tine!

— Aşa ceva nu e posibil să se întâmple vreodată! se auzi vocea lui Derek. Crede-mă, iubito! Pe măsură ce scena se derula, ochii femeilor se umeziră şi buzele începură să le tremure. Uitându-se în jurul ei, Amy observă că le fermecase pe toate, făcându-le să creadă în durerea lui că se desparte de marea lui iubire, Mara.

Părea atât de convingător, încât pe Amy o trecu un fior. Oare, chiar o iubea, sau se prefăcea, ca acum? Deşi îşi dădea seama că Derek şi Mara nu făceau decât să interpreteze un rol, tot nu-şi putea stăpâni emoția. Suferea pentru despărțirea aceea, la fel ca toți spectatorii, incapabilă să revină la realitate. Dacă o afecta până şi o simplă scenă dintr-o piesă de teatru, cum să-şi dea seama de ce simțea el, cu adevărat, față de ea şi invers? Oare, ceea ce simțea ea, pentru el, era iubire, dacă despica atâta firul în patru?

— Iubirea mea, nu te mai îndoi de mine! o implora Derek pe Mara.

Mara părea frustrată. El începuse să improvizeze. Amy îşi dădu seama îndată.

Nu-i plăcu că vorbea aşa cu celelalte femei. Părea

o profanare a intimității lor.

Mara îşi puse mâna pe a lui.

— Nu, iubirea mea, nu mă voi îndoi niciodată de tine! rosti ea teatral şi se sărutară.

Publicul exclamă călduros:

— Oooo! Izbucniră aplauze. Derek şi Mara continuau să se sărute. Încet, el se desprinse şi o obligă pe Mara să se întoarcă spre public. Se înclinară amândoi şi cortina oborî.

— Ooo, nu-i aşa că a fost minunat? Exclamă doamna Bordon, bătând tare din palme. Parcă erau îndrăgostiți cu adevărat!

— Da, spuse Amy neutru. Chiar aşa!

— Mi-ar fi plăcut să-i vadă şi Bobo, dar nu se simte prea bine, spuse doamna Bordon cu o umbră de îngrijorare în glas.

— Îmi pare rău. Sper că nu e nimic serios. Doamna Bordon nu răspunse. Se agita toată.

— Uite-i că vin! Mara radiază toată, vezi?

— O, da! făcu Amy. Radiază! Derek părea obosit şi stânjenit. Oare se temea să nu-i fi trezit gelozia? Gândul acesta îi încălzi inima şi orice urmă de iritare îi dispăru.

— O, ați fost minunați amândoi! decretă doamna Bordon. Am avut tot timpul sentimentul că soseşte o maşină să te ducă în Africa! Tot aşa m-am simțit şi eu când a plecat Bobo în Franța. Arăta atât de bine în uniforma lui! La fel ca dumneata, domnule Morgan! îți mulțumesc că ai adus atâta bucurie unei bătrâne!

La aceste cuvinte, lui Derek îi tresări un muşchi de pe față. Doar repetase toată după-amiaza!

— Cred că trebuia să repetăm mai mult, interveni Mara insinuantă.

— Prostii, draga mea! Aţi fost minunaţi! exclamă doamna Bordon. Ei, acum mă duc să am grijă de bietul Bobo. Nu-mi place deloc să pierd gusturile, dar soţului meu îi place să-i citesc, atunci când e bolnav, adăugă ea, zâmbind. Am găsit cea mai interesantă carte posibilă. E vorba de un roman inteligent, cu mistere. Sunt sigură că v-ar plăcea şi vouă, adăugă ea, uitându-se la Derek şi la Amy.

Apoi, reveni la scenetă.

— Încă o dată, aţi fost excepţionali!

— Mulţumesc, murmură Derek. O urmăriră pe bătrână cum părăsea încăperea.

— Sper că domnul Bordon nu e prea bolnav, şopti Amy. Mara începu să râdă.

— Unchiul meu? E tare ca un taur! Dacă îl va distruge ceva, atunci numai whisky-ul o poate face! Derek părea epuizat. Îi luă mâna lui Amy într-a lui şi i-o vârî în buzunar.

— Acum, noi trebuie să plecăm, spuse el brusc. Mi-a făcut plăcere, Mara.

Mara abia îşi stăpânea mânia. Ochii îi scăpărară şi i se îngustară, înainte să fie în stare să schiţeze un zâmbet.

— Da, ne-am distrat, nu-i aşa? Trebuie să repetăm experienţa, ce zici?

— Da, sigur. Acum, te rog să ne scuzi, spuse Derek. Îndată ce se depărtară ca să nu mai poată fi auzit, Derek îşi încheie nasturii de la tunică şi clătină din cap.

— Ce femeie imposibilă! Ştiai că a divorţat a treia oară?

— Nu, nu ştiam.

— Nici nu mă surprinde. Nu înţeleg, însă, cum de s-a putut hotărî vreun bărbat să o ia de soţie. Şi

când te gândeşti că trei au făcut o asemenea imprudență! Se înfioră.

— Cu toate acestea, în seara când ne-am cunoscut, parcă aveai pe chip o umbră de interes, îl tachină Amy cu glas tărăgănat.

— Poate-ți aminteşti că acest lucru n-a durat decât până în momentul în care m-am întors şi te-am văzut. Amy chicoti, iar el se încruntă.

— Ce-i de râs?

— Sunt copleşită de talentul tău de a te preface, spuse ea.Pe scenă, nu mi-am putut da seama deloc că nu-ți place de ea. De fapt, mi s-a părut că o sărutai cu pasiune, adăugă ea, aruncându-i o privire scurtă.

— Nu are nicio trăire, mormăi el. Parcă sărutam o păpuşă de ceară.

— Îmi pare rău pentru tine. El o tachină.

— O, ştiu că-ți pare! Numai ca mie mi s-a părut că eşti verde de gelozie.

O mângâie uşor pe obraz şi adăugă:

— Dar, ca de obicei, faci totul perfect. Oare dacă mă trezesc, nu voi constata că nu eşti decât produsul propriei mele imaginații? Amy îşi drese vocea.

— Şi eu m-am întrebat, adesea, acelaşi lucru, în legătură cu tine. El începu să râdă.

— Părem prea buni, ca să fim adevărați, nu-i aşa? Rămase serioasă. El rostea cu voce tare propriile ei gânduri. Simțea nevoia să se afle pe teren solid, să i se dea anumite confirmări.

— Uite ce-i, trebuie să mă schimb, continuă Derek. Mergem pe urmă la dineu, bine?

— Bine, spuse Amy, stăpânindu-se. Am să-ți spun ce-am găsit în fotografie.

— Excelent, fetița mea deşteaptă! zise el, îmbrățișând-o, în timp ce mergea spre coridor. Eram sigur că vei rezolva misterul! Ea surâse timid.

— Păi, te-am aşteptat, în după-amiaza aceasta, în bibliotecă. El se întristă, în timp ce descuia uşa apartamentului său.

— Ştiu, draga mea, şi îmi pare foarte rău. Dar am fost încolțit şi nu m-am putut mişca de acolo! Ea dădu din cap, ca şi cum ar fi acceptat explicația aceasta, deşi cuvintele lui nu păreau să exprime adevărul. Derek era foarte politicos şi ştia cum să iasă din orice încurcătură.

— Îmi pare rău, zise el, deschizând uşa. Intrară amândoi. El încuie şi o trase la pieptul lui.

— Şi dacă îmi acorzi o oră din timpul tău, am să ți-o demonstrez.

Făcură dragoste din nou, apoi se îmbrăcară pentru dineul care se ținea în sala de mese a vaporului. Mesele lungi, acoperite cu fețe de masă albe, curate, erau împodobite cu sculpturi de gheață reprezentând turnul Londrei şi Leul Britanic.

Pe ele se aflau platouri cu caviar, somon afumat, plăcintă galeză cu peşte şi tot felul de aperitive. Lângă tăvile cu legume, verdețuri şi salate erau aşezate bolurile cu ciocolată înconjurate de fructe şi de castronaşe cu sosuri.

— Mmm! Ce bun e totul, spuse Amy cu gura plină.

— Obişnuitul meniu britanic, pentru care suntem atât de vestiți! replică Derek pompos, deşi în ochi îi apăruse o sclipire şăgalnică.La universitate, ai să mănânci adesea bunătăți din acestea. Amy răspunse:

— Aşa e. El o tachină:

— Mă întreb, Amy, dacă Londra nu ți se va părea cam prea „cuminte”, având în vedere că ai trecut prin tot felul de experiențe în viață.Mă gândesc la bâlciul acela cu Renaşterea, la aventura aceasta de pe vas, cu hoțul... Eu, unul, aşa aş reacționa. Ea îşi ascunse reacția, întinzându-se să înmoaie o felie de ananas într-un sos de ciocolată albă.

— O, nu ştiu, Derek. Slujba aceasta e o şansă pentru mine. Înseamnă începutul carierei mele. Am nevoie de ceva sigur pe care să construiesc.

— Înțeleg.

— Vreau să zic, e nemaipomenit să faci ce-ți place şi să umbli de colo-colo, dar trebuie să-mi asigur existența. Înainte de a mă înălța ca vulturii, trebuie să stau cu picioarele bine înfipte în pământ. Spre surpriza ei, pe chipul lui trecu o umbră de îngrijorare. Ochii i se întunecară, deveniră aproape negri şi dispăru din ei orice sclipire.

— Înțeleg, spuse el. Ea avu impresia că îl dezamăgise cu vorbele ei.

Se uita atentă la el cum mânca, fără să-i piardă din priviri niciun gest. Se părea că el o ispitise cu întrebările acelea, ca să vadă ce avea de gând să facă. Iar ea se dăduse de gol. Probabil că Derek gândea acum că nu e decât un şoarece de bibliotecă, plicticoasă şi interesată.

— Trebuie să spun că m-am distrat nemaipomenit pe vasul acesta, adăugă ea plină de speranță. Dar expresia lui Derek nu se schimbă.

Îşi împinse farfuria şi-i luă amândouă mâinile într-ale lui.

— O, Amy, şi eu la fel, rosti el, privind-o lung în ochi.

CAPITOLUL 8

După dineu, Derek îi sugeră să găsească un locşor unde se poate sta de vorbă, în legătură cu ceea ce descoperise Amy în fotografii. Amândoi căzură de acord că nu era bine să se ducă în camerele lor. Asta i-ar fi făcut să se iubească din nou şi Derek ar fi uitat iar de îndatoririle lui față de Clubul Societatea Internațională a Fanilor Misterelor.

Se hotărâră asupra Portalului de Argint, băile de la bordul vasului. Se dezbrăcară în cabine speciale, li se dădură prosoape mari şi intrară împreună în saună.

Odată ajunşi acolo, Derek scoase dosarul plic de sub braț, îl puse pe una din băncile de lemn şi o luă pe Amy în brațe.

— Ce idee minunată, pentru o întâlnire secretă! Pentru moment, nu vreau să mă gândesc nici la ciocolata elvețiană, nici la vaci! Tot ce vreau să fac e să-ți dau prosopul ăsta jos de pe tine şi să te sărut din cap până în picioare. Văzându-i pieptul larg şi acoperit de păr, îi veni să spună acelaşi lucru, dar se abținu.

— Derek, am promis amândoi că ne vom ocupa de misterul nostru. Trebuie să descoperim cine este hoțul.

— De ce? întrebă el încet. Ceilalți pot, la fel de bine să ghicească cine sunt eu. De ce să le stric plăcerea?

— Dar ai promis că vei intra în jocul acesta, îi reaminti ea, încercând să facă abstracție de atracția pe care o simțea stând atât de aproape de el.

Aburul îi cârlionțase părul de abanos, făcându-l să strălucească la tâmple şi pe frunte. Trupul lui părea auriu în lumina difuză din saună, iar muşchii

atingeau perfecțiunea ca formă şi consistență. Stătea cu picioarele depărate, iar prosopul îi acoperea şoldurile. Când se mişcă, ea îi zări o clipă, bărbăția. O durea trupul de dorință. Sânii i se umflaseră şi sfârcurile i se întăriseră. I se făcuse pielea găinii pe brațe şi pe coapse. Îşi trase abdomenul să-şi domolească fierbințeala aceea care o cuprinsese din interior.

— Cineva se străduieşte din răsputeri să-ți fure tot ce ai, adăugă ea, şi vocea i se rupse la sfârşit, din cauza fiorului de dorință care o copleşi. El oftă, trecându-şi degetele prin păr. Lumina străluci albastră prin cârlionții lui ca nişte peştişori pe sub „oglinda unui lac în razele de lună.

— Cu siguranță, ai dreptate. Poate, în loc de Rază de Soare ar trebui să-ți spun doamna Luciditate. Ea îi surâse.

— Derek, complici situația.

— Nu, tu eşti cea care complică situația, ripostă el, trăgând de un capăt al prosopului. O, Amy, te doresc atât de mult, încât nu mai sunt în stare să gândesc logic. Ea îi făcu cu degetul şi zise:

— În niciun caz, domnule Morgan! Mai întâi, afacerile, plăcerile pe urmă.Pe lângă asta, probabil că vom leşina amândoi, dacă vom face dragoste în căldura de aici!

— Nu, nu cred, spuse el, pe un ton hotărât, ca şi când pentru el n-ar fi fost prima dată.

— Hai să zicem fiecare ce ne trece prin minte, fără să ne gândim, după metoda „Barinstorming”.

— Te doresc.

— Derek, te rog! Elveția... El îi cuprinse umărul gol.

— Vacă elvețiană. Vacă de Matterhorn. El îi ridică

părul ud de pe ceafă şi se aplecă să o sărute acolo.

— Derek, protestă ea, înfiorată, de plăcere. Vită străină...

— Degete ruseşti, mâini romane, făcu el, mângâind-o pe spate.

— De ce nu-ți pot rezista niciodată? spuse ea visătoare, înconjurându-i gâtul cu brațele. Eşti o piază-rea, Errol Flynn!

— Simt o plăcere grozavă să te ademenesc, fetițo! îi răspunse el, trecându-şi limba peste gâtul ei.

— Vacă elvețiană, vacă elvețiană... zise ea, gâfâind. Derek, trebuie să ne concentrăm.

— Păi, mă concentrez. Cu tot trupul, mă concentrez. Şi dacă nu mă opresc, am să explodez, până la urmă.

— Derek, vacă de Matterhorn. O copleşi cu sărutări, făcând-o să freamăte.

— Amy, lasă-mă să-ți văd trupul frumos! Te rog, dragostea mea!

— Iaurt. Caşcaval. Ooo! Derek, opreşte-te! Apoi, se auzi un zgomot la uşă.

Încremeniră amândoi.

— Fir-ar să fie! înjură Derek. E miezul nopții! Cine să vină, la saună, la o asemenea oră? Derek îşi aranjă repede prosopul, aşezându-se pe bancă şi încrucişându-şi picioarele, ca să nu se vadă cât era de excitat.

— Pozele! şopti Amy agitată. Într-o secundă, Derek la puse în dosarul plic şi se aşează pe ele.

— O, bună! răsună o voce bine-cunoscută. Era Mara.

— Bună, îi răspunse Derek înțepat. Ce ciudat că ne întâlnim aici!

— Nu sunt singură, spuse Mara. Chiar în clipa

aceea, pe uşă îşi făcu apariția doamna Bordon. Era înfăşurată, ca toată lumea, într-un prosop mare, alb. Fără machiaj, arăta mult mai bătrână.

— O! făcu surprinsă doamna Bordon. Bună, zise ea, acoperindu-şi pieptul cu mâna zbârcită. Mara, poate ar fi bine să venim mai târziu.

— Nu, vă rog! făcu Derek, vrând să se ridice. Îşi aminti, însă, de fotografii, aşa că se mulțumi să încline uşor capul.

— Oricum, Amy şi cu mine vom pleca în curând. Suntem aici cam de mult.

— Da, sunteți cam înfierbântați! zise Mara insinuantă, măsurându-i de sus până jos.

Stai jos, tanti Geneva.Ai să amețeşti, dacă rămâi mult în picioare.

Zicând aceasta, Mara se aşează în fața lui Derek, făcând un adevărat spectacol din aranjarea prosopului în jurul şoldurilor.

— Da, doamnă Bordon, veniți să vă aşezați lângă mine, o invită, repede, Amy, încercând să-şi ascundă dezamăgirea şi tulburarea. Se uită la Derek. După felul în care îşi încrucişase picioarele, era clar că trecea prin aceleaşi dificultăți ca ea.

Stătură toți patru, în linişte, câteva momente, stânjeniți. Apoi, doamna Bordon rupse tăcerea.

— Ei, ați rezolvat misterul astăzi după-amiază, la bibliotecă?

Doamna Bordon se uită la Amy, aşa că nu văzu privirea surprinsă a lui Derek. Dar expresia aceasta dispăru într-o clipă, lăsând-o pe Amy nedumerită.

Oare, ce-l făcuse să reacționeze astfel?

— Da, l-am rezolvat, răspunse Derek nonşalant. E uluitor câte diferențe există între engleza americană şi cea britanică. Am dezbătut folosirea cuvântului

„şervet”. În Anglia, îi zicem, uneori, şi scutec. Deci, ceva total diferit, adăugă el, făcându-i lui Amy cu ochiul.

— Foarte interesant! făcu Mara, aranjându-şi prosopul pe sâni.Mă întreb ce diferențe veți descoperi între engleza australiană şi celelalte.

Derek se foi neliniştit şi îşi coborî pleoapele.

— O, pleci în Australia? îl întrebă doamna Bordon.

— Da, sigur, răspunse Mara în locul lui.La două zile, după ce ajunge, în Anglia.

Amy deschise gura. Cum adică, pleca şi nu-i spusese nimic?

— Parcă trebuie să pleci pentru trei luni, nu-i aşa? Apoi, te duci în Tunisia şi, în final, la Hollywood. Derek îşi ridică privirea spre Amy. Expresia de implorare de pe chipul lui o răscoli. Deci, nici măcar nu va rămâne în Anglia. Toate gândurile ei fuseseră zadarnice. Visele ei cu ochii deschişi... Se stăpâni să nu izbucnească în plâns de dezamăgire şi de durere. Se simțea umilită şi rănită. Fusese o proastă să creadă în iubirea lui, mai mult decât într-una din fanteziile aiurite ale doamnei Bordon. Îşi dădu seama că „Te iubesc” însemna cu totul altceva pentru el, decât pentru ea. Dar putea măcar să-i fi spus, s-o fi avertizat-o!

— Presupun că vei fi plecat pentru un an întreg, continuă Mara, dându-şi părul negru de pe față.

— Da, spuse Derek liniştit, apoi se uită la Amy. Cred c-am stat destul aici.

— Şi eu cred la fel, zise doamna Bordon, făcându-şi vânt. Nu mai suport căldura aceasta, aşa ca altădată. Ştiți, pe vremuri, aici nu exista o saună ca aceasta, în schimb era...

— Scuzați-mă! făcu Amy şi sări de la locul ei. Se

îndreptă spre uşă. Aerul rece o izbi în faţă şi, o clipă, ameţi. Dar îşi recăpătă repede echilibrul şi se repezi să facă un duş, în toaleta doamnelor. Şiroaiele de apă se amestecară cu lacrimile ei. Suspină din tot trupul. Pleacă pentru un an întreg!

Toate visurile ei, toate speranţele se transformaseră în cenuşă. Inima i se împietri.

Nu-i venea să creadă că nu-i spusese nimic. Doar îşi dăduse seama cât de mult îl iubea. Doar îşi dăduse seama că pentru ea iubirea avea o semnificaţie deosebită, care presupunea credinţă şi seriozitate. Şi Mara! Oare, avea inimă? Cum putea să-i facă atâta plăcere să aducă veşti care întristau pe alţii? De ce simţea atâta voluptate s-o facă pe ea să sufere? Era un diavol, asta era!

Amy plânse din tot sufletul, până când auzi vocea clară a doamnei Bordon.

Atunci, încercă să se abţină.

— Ca să fiu sinceră, mie mi s-a părut că şi el e tare prins de ea. Am văzut cum o priveşte. Mai ales când i-am găsit în bibliotecă. Nici n-ai fi zis că nu e îndrăgostit până peste urechi. Dar, poate, sunt eu prea romantică. Oricum, nu cred c-a fost o ideea prea bună, din partea ta, să fii atât de brutală.

— Am făcut-o numai pentru că eram sigură că el nu i-a spus nimic. Crede-mă tanti Geneva, scopul meu n-a fost s-o rănesc, încercă Mara să se apere.

Vocile se estompară. Amy stătu acolo până când ele îşi terminară duşul. Se îmbrăcă cu mâini tremurătoare şi ieşi, fără să bage în seamă frumuseţea somptuoasă a băii. Spera în sufletul ei ca Derek s-o aştepte afară. Dar holul era gol. Porni pe coridor cu inima grea, fără să-şi dea seama pe unde merge. Când ridică privirile, observă că s-a

rătăcit. Îşi duse mâna la frunte şi trase aer adânc, în piept. Se auzea o muzică dulce, sfâşietoare. Scutură din cap, dar melodia continuă.

Când se uită mai bine, văzu că se afla la intrarea unui bar, numit „Lăcaşul junglei”.

— Doriți o masă, domnişoară? o întrebă un steward, plin de solicitudine.

— Nu, eu... Începu Amy. Apoi, însă, îşi îndreptă umerii şi rosti:

— Da. În cel mai întunecat colț care există.

— Da, domnişoară, răspunse stewardul, amabil. Barul era destul de întunecat, iar mesele şi separeurile erau despărțite între ele prin pereți de sticlă mată, pe care erau pictate gazele şi zebre. Găseai la fel de multă siguranță aici, ca şi în propria-ți cabină.

— Ce-ați dori să luați? întrebă bărbatul.

— Ceva tare, indiferent ce, spuse ea, clătinând din cap.

— Foarte bine, domnişoară. Apoi, adăugă ezitând:

— Vreți să vorbiți cu cineva? Poate cu directorul croazierei sau cu preotul?

— Nu, rosti ea, muşcându-şi buzele ca să nu plângă. E o prostie, adăugă, dându-şi capul pe spate. Am să depăşesc momentul.

— Sper din tot sufletul, domnişoară.

Se întoarse după câteva minute cu un pahar înalt, cu umbreluță de hârtie.

— V-am adus un ceai Southampton, spuse chelnerul. Sper să vă placă.

Încă înainte de a se depărta, ea duse paharul la gură şi sorbi jumătate din conținut, apoi îl puse nesigură pe masă.

— Mai adu-mi unul, îi spuse ea, bărbatului care o

privea uluit.

Amy porni ameţită spre camera ei, ţinând în mână trei umbreluţe de hârtie.

— Sunt la ananghie, murmură ea, în timp ce pereţii se roteau în jur.

Desenele începură, parcă, să se mişte şi fu nevoită să închidă ochii, pentru a-şi ţine echilibrul. Îşi amintea, ca prin ceaţă, că stewardul se oferise s-o conducă, dar ea îşi luase demnă umbreluţele şi îl refuzase.

— Mă descurc şi singură, îl asigurase ea.

— Nu prea cred că mai sunt în stare, acum, murmură Amy. Ajutor!

Simţea cum i se înmoaie fiecare oscior din trup. Plutea uşor către podea. Înainte de a se prăbuşi, o prinseră două mâini puternice. Cunoştea bine aceste braţe vânjoase, care o traseră la pieptul bărbătesc.

— O, iubirea mea! Te-am căutat peste tot, spuse Derek, cu vocea sfâşiată. Îmi pare tare rău de tot ce s-a întâmplat.

— Lasă-mă-n pace! încercă ea să spună.Mă... descurc... şi singură...

— Nu, dragostea mea.Mă tem că nu prea poţi, murmură Derek. Izbucni în lacrimi.

— Te rog! Mă simt aşa prost!

— Nu ai de ce să te simţi prost, dragostea mea. Totul va fi bine. Îţi promit.

— Ah! murmură ea şi închise ochii.

Femeia aceea afurisită! îşi zise Derek, în vreme ce o ducea pe Amy, în braţe, spre cabina ei. Cum a putut fi atât de crudă şi s-o rănească pe iubita lui?

Derek alergase după Amy, dar recepţionerul îi spusese că ea plecase deja din baie. O căutase ca un

nebun prin tot vaporul, dar nu dăduse de ea. Acum se întreba dacă nu cumva recepționerul se înşelase când îi spusese că Amy plecase.

— Afurisită femeie! spuse Derek cu voce tare, gândindu-se la Mara.

Îşi amintea ce satisfăcută zâmbise, văzându-i chipul lui Amy, la aflarea veştii plecării lui. Într-un fel, Mara îi stricase cea mai frumoasă noapte din viață, noaptea când avea de gând să o ceară în căsătorie pe femeia visurilor lui.

Descuie cu grijă şi intră în cameră cu Amy în brațe. De jur-împrejur, erau numai vaze de cristal strălucitoare, pline cu trandafiri roşii. Derek nu mai văzuse atâtea flori, nici măcar la recepțiile de la Hollywood.Pe fondul acesta roşu, frumusețea ei se contura şi mai pregnant. O înjură, din nou, în gând pe Mara, pentru că îi stricase planurile. O aşeză uşor pe pat şi se lăsă alături de ea. Începu să-i mângâie părul cu mâna. Părea Frumoasa din Pădurea Adormită şi se întrebă dacă nu va putea s-o trezească cu un sărut, aşa ca în poveste.

Închise ochii şi îşi trecu buzele uşor peste ale ei. Amy se mişcă, dar nu se trezi.

Derek se hotărî să o lase să doarmă. Deşi planul îi fusese zădărnicit, era hotărât să o ceară de soție cum se făcea dimineață, să nu-i dea timp să mai sufere. Voia să-i spună că vrea să fie alături de ea toată viața. Avea să se întoarcă în apartamentul lui, să-şi termine ceea ce plănuise, apoi, va veni şi o va trezi, rugând-o să fie a lui pentru totdeauna. I se strânse inima, uitându-se la ea şi văzând cât era de frumoasă. Îi răsună şi acum, în minte, valsul acela, îi vedea ochii ridicați spre el, ca două pietre prețioase. Îi spusese atunci cât de mult o intimida

el.” Nu sunt obişnuită cu celebrităţile”. Cu un nod în gât, luă un trandafir dintr-o vază, îl sărută şi îl puse pe pernă, alături de ea. Petalele florii erau la fel de delicate ca obrajii ei.

Apoi se ridică.

— Somn uşor, frumoasa mea, murmură el, apoi, se retrase discret din cabină.

După o asemenea beţie, Amy se trezi neaşteptat de lucidă. Nu avea idee cât de mult dormise, dar îşi amintea, ca prin vis, că Derek o luase în braţe, o adusese în camera ei şi…

— Ooo! gemu ea. Visez, încă? Se ridică şi se uită uluită la buchetele acelea de trandafiri. Erau sute de flori. În orice parte ar fi întors capul, nu vedea decât trandafiri roşii. Se întinse şi luă trandafirul de pe perna ei. Spinii îi fuseseră înlăturaţi.

— O, Derek! şopti ea. Oare, voia ca, în felul acesta, să-i ceară scuze, să se împace cu ea sau totul avea o semnificaţie mai profundă? La urma-urmei, şi afemeiatul acela de Errol Flynn făcuse la fel, cu doamna Bordon.

Reflectând la toate acestea, în timp ce inhala parfumul minunat al florii, uşa se deschise şi, în cadrul ei, apăru Derek, îmbrăcat în hainele lui negre, de hoţ. Ducea în braţe o cutie mare, de carton şi era alb ca varul. Ochii îi străluceau ca două bucăţi de cărbune. Părea surprins.

— Te-ai şi trezit? o întrebă el, intrând în încăpere. Ea se încordă, dar dădu din cap şi făcu un gest spre pădurea aceea roşie.

— Mulţumesc. El îngenunche alături de pat.

— Iartă-mă că te-am făcut să suferi, dragostea mea. N-am vrut…

— O, Derek, nu-i nimic! spuse ea, forțându-se să pară indiferentă. Cred c-am reacționat exagerat, în saună. După aceea, am întâlnit un bărbat foarte drăguț şi-am băut împreună, la „Lăcaşul junglei”. Vru să chicotească, dar nu reuşi decât să suspine.

— Mi-e teamă că m-a cam luat valul. De fapt, m-ai luat tu! Îți mulțumesc că m-ai salvat! El o privi tandru.

— Ce bine că nu ştii să minți! spuse el, amuzat. Altfel, te-aş putea crede şi ne-am petrece restul vieții cu amintiri amare.

— Ce vrei să spui? Îşi aruncă privirile spre cutia de carton de pe duşumea.

— Asta ce mai e? El ezită o clipă. În privirea lui ciudată, ea văzu un amestec de teamă, de nesiguranță şi de solicitudine. Înainte de a vorbi, scrâşni din dinți.

— Am furat „marfa” înapoi, îi spuse el. Am descifrat misterul şi l-am jefuit pe hoțul cel nou. Aşa, jocul misterios! Cât de mult o distrase! Se simțise alături de James Bond. Oare, florile acestea nu însemnau sfârşitul fanteziei lor, un semn prin care el îi sugera că trebuie să coboare cu picioarele pe pământ?

Speriată că avea să izbucnească în lacrimi, reuşi să surâdă.

— Da? Şi cine era hoțul? El îi zâmbi, la rându-i.

— Spune-mi câteva oraşe elveține.

— Păi... nu ştiu..., făcu ea, încurcată.

— Cum să nu ştii? Unul foarte cunoscut, unde s-au semnat documentele Convenției de la Geneva.

— Geneva! exclamă ea şi rămase cu gura căscată.

— Şi mai există compania aceea de produse lactate...

— „Vaca Elsie Bordon!” strigă Amy. Geneva Bordon! Incredibil!

— A fost tot timpul un agent dublu! zise el. Ți-aduci aminte de scena aceea de la masa de spiritism? Mara i-a dejucat planurile, găsindu-i brățara. Cred că Geneva a aruncat-o intenționat sub masă, să ne facă să credem că e un hoț acolo.

Derek dădu din cap.

— Îți dai seama ce bine s-a simțit ea, cu secretul acesta? Sunt uluit că nu şi-a dat drumul la gură, aşa cum îi stă în obicei.

— Da, ai dreptate, zise Amy, amintindu-şi conversația de la baie.

Cum de-şi dăduse doamna Bordon seama că era atât de îndrăgostită de Derek şi că el era ceva mai indiferent?

— Cred, însă, că am recuperat ceva din lucruri. Uite, am aici lista, spuse el, scoțând o foaie de hârtie din buzunar. Nu vrei să verifici dacă sunt toate lucrurile notate?

Nu era mai bine să se oprească aici? Trebuia să ducă acest chin până la capăt?

— Bine, spuse ea, luând cutia pe care el i-o întinse. Când scoase primul obiect, degetele îi tremurau.

— O cutie de argint, zise ea.

— Bifat.

— Cercei de smarald.

— Bifat.

— O, uite şi-o piatră! Ba nu, e un inel cu diamant. E pe listă? Derek nu rosti niciun cuvânt, câteva momente. Apoi, lăsă lista jos şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Nu, iubirea mea. Nu e pe listă. Inima ei începu

să bată cu putere. Părea un inel de logodnă. „Nu fi nebună! îşi zise ea. Nu te gândi la aiureli! Ai să suferi şi mai tare.”

— N-nu e? întrebă ea, cu voce tremurătoare. Ținea ochii în jos. Nu se putea uita la el. Toate visurile acelea i s-ar fi putut citi în priviri.

Derek nu spuse nimic. Amy era sigură că el îi putea auzi bătăile inimii. Îi izbea coşul pieptului, de parcă ar fi fost motorul puternic al vaporului.La fel ca acela, inima ei o purta prin tot felul de visuri nebuneşti. Derek o strânse de mână.

— Ştii foarte bine ce e, dragostea mea. Ştii foarte bine ce semnificație are.

Amy se uită la degetele lui lungi şi frumoase, şi simți în nări mirosul de săpun, când el se aplecă asupra ei. Îi simți respirația în obraz, când el şopti:

— Amy, uită-te la mine!

— Nu... nu pot.

— De ce, dragostea mea? Îi ridică bărbia, să se uite în ochii lui. Privirea lui o străpunse şi se simți, dintr-o dată, foarte neajutorată.Pe umărul cui să plângă, dacă i se frângea inima? Claire era atât de departe, în California, şi la doamna Bordon nu se putea duce.Ar fi fost prea umilitor.

— Eu..., începu ea, lingându-şi buzele. Nu sunt prea sigură de ceea ce se întâmplă aici... Parcă nici nu mai vedea bine.

— Chiar aşa? spuse el, luându-i inelul din mâinile tremurătoare. Nu ştii ce înseamnă, atunci când un bărbat oferă un inel unei femei? Ea surâse tremurător.

— Derek, te rog! El o fixă cu privirea.

— Dragostea mea, vreau să te căsătoreşti cu mine. Vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de tine.

Cuvintele lui o loviră ca un trăsnet. Îşi acoperi gura cu mâna şi ochii i se făcură mari, de uluire. Apoi, din ei țâşniră lacrimi de fericire.

— Vrei... să te căsătoreşti cu mine? Vrei să te căsătoreşti cu mine?

El dădu hotărât din cap.

— Da, iubirea mea. Spune „da”.

Văzând-o că nu spune nimic şi că îl priveşte fericită el îi puse inelul pe deget, apoi îi luă palma şi i-o apropie de obraz. Amuțise. Se uita la inelul acela şi i se păru că va leşina într-o clipă.

— Fir-ar să fie, Amy! Spune ceva! zise Derek, trecându-şi degetele prin păr. Spune „da”.

— Mă iubeşti, începu ea.Mă iubeşti cu adevărat.

— Bineînțeles că te iubesc! Doar ți-am spus-o! Nu m-ai crezut? întrebă el uimit. Nici acum nu mă crezi? Trecură câteva secunde, până când ea fu în stare să vorbească.

— Ba da! Te cred! Se aruncă în brațele lui şi se rostogoliră amândoi pe duşumea.

Începu să îl sărute frenetic pe față, pe gât, pe gură, pe ochi.

Derek se lăsa, o vreme, în voia ei, apoi, începu să o sărute şi el. O ținea strâns, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Îi mângâia trupul cu mâinile, să se convingă că nu visează. Apoi, chipul lui deveni extrem de serios. Îi luă mâinile într-ale lui, ca într-o rugăciune comună şi închise ochii.

Când şi-i deschise, avea în ei o lumină reverențioasă. Îi crescu inima: niciodată nu se uitase cineva la ea astfel. Nimeni n-o iubise atât de mult. Nimeni n-o venerase astfel. Când, în sfârşit, reuşi să vorbească, vocea lui era răguşită:

— Odată ce-mi dăruiesc inima, eu nu mi-o mai

pot lua înapoi. Şi nici să o mai împart cu altcineva, decât cu femeia pe care o iubesc. Iar pe tine, Amy, te iubesc.

Odată îndrăgostit de Amy, înseamnă pentru totdeauna.

— O, Derek! Ea îşi lipi gura de a lui şi el îşi depărtă buzele, îl sărută aşa cum numai ea ştia, trezindu-i toate simțurile. Ştia că vor lua foc amândoi.

Avea atât de mult să-i dăruiască. Îl va ține în brațe, când va fi obosit. Îi va alina durerile. Când va dori să fie singur, îi va apăra intimitatea, ca o leoaică. Iar când o va dori, îşi va uni carnea cu a lui sălbatic. Îşi trecu degetele prin părul lui şi îi acoperi fața cu sărutări. Fruntea lui netedă se concentră sub sărutările ei frenetice.

— Vreau să te venerez o viață, iubirea mea! Soția mea! Amy îi surâse plină de fericire.

— Şi eu, la fel, dragostea mea! Apoi, adăugă roşind:

— Soțul meu mult-iubit!

Făcură dragoste cu pasiune. Derek se afunda în trupul ei, cu un sentiment nou. De acum vor parcurge drumul împreună. Îi admira sânii micuți de sub el, curba lină a şoldurilor ei. Cum putea să fie iubit de o asemenea frumusețe? Era un miracol.

Țipetele ei de plăcere îl amețiră şi terminară în acelaşi timp. Apoi, liniştit şi satisfăcut, Derek îi aranjă perna sub cap.

— Ştii, era gata-gata să mă prinzi cu inelul în mână. Eram atât de emoționat, încât n-am mai putut să-l pun în cutie şi l-am vârât sub aşternut. M-am prefăcut că fac patul. Atunci, mi-am dat

seama că ai să crezi cine ştie ce… Amy roşi.

— Chiar aşa a fost! Credeam că tu şi Loretta Hansen. El oftă şi îi mângâie părul, privind-o.

— Biata mea, Amy! Te-am făcut să treci prin multe! Nu-i aşa?

— Dacă te căieşti, te iert, răspunse ea, sărutându-l pe obraz.

— Da, regret nespus! O sărută pe obraz.

— Noapte bună, doamnă Morgan, murmură el. Văzând-o zâmbind, i se topi inima. Parcă se luminase întreaga încăpere.

— Noapte bună, domnule Morgan.

După o oră, Amy se trezi transpirată din visuri şi se ridică. Derek dormea alături de ea, liniştit, ca un îngeraş. Îşi aruncă ochii spre mâna ei şi intră în panică.

Oare, nu era bolnavă?

— O, Doamne! murmură ea. Ce-am făcut? Aşa ceva numai Amy cea de altădată putea face. Plecase de acasă, să obțină o slujbă mai bună şi, în loc de asta, se măritase cu un actor de cinema! Era ca şi cum şi-ar fi urmat fanteziile întru totul.

Amy cunoştea foarte mulți oameni de teatru. Deşi simțămintele lor erau intense, nu durau mult. Poveştile de iubire se năşteau şi se ofileau, în cazul lor, în decursul pregătirii unui spectacol, în ciuda faptului că protagoniştii erau convinşi de veridicitatea sentimentelor lor. Elisabetanii credeau că dragostea era un simțământ trecător, că iubitul tău se va plictisi şi te va părăsi, până la urmă. Asta ca o consecință naturală a unui lucru artificial.

Ea şi Derek se aflau în prima fază a iubirii lor. Inimile le erau pline, aşa că nici nu avea cum să nu

creadă acum că totul va dura o veşnicie. Nu există nicio problemă pe care dragostea să nu o rezolve, nicio complicație de nedepăşit.

Cel puțin, aşa credeau îndrăgostiții. Dar, oare, aceasta era viața adevărată? Nu erau momente când dragostea era neputincioasă?

Va dura iubirea lor, sau nu era vorba decât de o pasiune de moment?

Trebuia să renunțe la slujba ei, dacă se căsătorea cu el. Cum ar fi viața ei, alături de el? Va sta în umbra lui, aşteptând fără să facă nimic, în vreme ce el muncea.

Faptul că avea să refuze o slujbă la Universitatea din Londra o va împiedica, în viitor, să-şi mai găsească ceva asemănător de lucru.

— Nu-mi pasă! şopti ea, cu înflăcărare.Mă iubeşte şi mă va iubi mereu!

Dar, deodată, Amy începu să se îndoiască de asta.

CAPITOLUL 9

Se făcuse dimineață şi inima ei bătea de parcă fusese cuprinsă de spaimă. Se uita la Derek cum doarme, răsucindu-şi mereu inelul cu diamant. Îi venea să îl trezească, să-i spună s-o sărute şi să-i alunge neliniştea, dar părea atât de liniştit şi de mulțumit, încât nu-i venea să-l deranjeze. Nu ştia dacă procedaseră corect.

Se îmbrăcă în linişte şi ieşi din cabină. Rămase nemişcată în aerul răcoros uitându-se la soarele care răsărea. Şirurile de nori cenuşii căpătară nuanțe rozalii, apoi luară foc. Aşa trebuia să crească şi iubirea, se gândi ea. Se ținea de balustradă cu mâinile înghețate. Încet, încet, un prieten ți se transforma în iubit.Pe ea o îngrijora rapiditatea cu

care ajunseseră până la acest punct. Aşa ceva nu era posibil, nu putea să dureze. Oare nu erau pe cale să facă o mare greşeală?

— Căsătoria grăbită, îşi zise ea, însemna suferință îndelungată.

Începu să meargă mai departe şi îşi aminti când îl văzuse pentru prima oară.

Bărbatul cu evantaiul, îşi spuse ea, zâmbind. Poetul irlandez. Hoțul infam, Derek Morgan! Văzu o siluetă zgribulită, în fața ei. Amy se opri, încercând să nu deranjeze, dar persoana cealaltă se întoarse spre ea şi-i întinse mâna.

— Amy, dragă, spuse doamna Bordon, fără să zâmbească. Tocmai mă gândeam la tine. Amy veni lângă doamna Bordon, în apropierea balustradei.

— Da? Doamna Bordon dădu din cap.

— Bobo mi-a spus totul. Acesta e inelul de logodnă? O, ce frumos e!. Vocea nu îi era deloc exaltată, ca altădată.

— V-a spus? Păi, de unde ştia? Doamna Bordon o privi conspirativ pe Amy.

— Se pare că nu răul de mare l-a ținut ieri în pat. Morgan al tău şi Basi au stat de vorbă ca de la bărbat la bărbat, la „Cuibul Ciorilor”. Derek a vrut să se sfătuiască cu Bobo, în legătură cu căsătoria.Au băut aproape o sticlă întreagă de whisky.

Aşa, deci, acolo fusese Derek toată după-amiaza. O cuprinse un val de căldură gândindu-se că un bărbat atât de sigur pe el, ca Derek, simțise nevoia să se consulte cu cineva mai în vârstă. Acest lucru o făcu să îl iubească şi mai mult.

— Ce părere aveți, în legătură cu mariajul nostru? o întrebă Amy pe doamna Bordon, sigură fiind că

aceasta se va lansa în efuziuni romantice.

Numai că bătrâna doamnă oftă.

— Nu ştiu ce să spun, draga mea. O, ştim, am mai făcut câte o aluzie, dar nu credeam ca va ajunge să te ceară de soție. Ştii, căsătoria nu e un drum uşor. Şi când o faci cu un om pe care abia l-ai cunoscut...

— Dar şi dumneavoastră v-ați îndrăgostit de domnul Bordon la prima vedere, observă Amy.

— Numai că eu nu m-am căsătorit imediat cu el.

A trecut multă vreme, până am ajuns să-i cunosc caracterul, spuse ea, şi chipul i se întristă. Şi nici aşa n-am ajuns să-l cunosc întru totul. Bobo... are şi el defectele lui. El nu ştie că am aflat despre aventurile lui... Dar am aflat, Amy!

Îi mângâie uşor obrazul.

— Rareori căsătoria schimbă caracterul oamenilor, draga mea. Un bărbat rămâne tot ce-a fost şi după nuntă. Nu e chiar aşa cum ne dorim noi. Când trece fierbințeala şi observi ca în armura cavalerului tău mai sunt şi pete de rugină... Vocea i se stinse.

— Să te gândeşti foarte, foarte bine ce faci, fetița mea. Ştiu, nepoata mea e, uneori, foarte brutală, dar a trecut prin multe cu divorțurile ei şi s-a cam înrăit.

Amy se încruntă.

— Nu mi se pare că sunteți dumneavoastră! Erați atât de entuziasmată de dragoste şi de romantism! Doamna Bordon se intimidă.

— Poate, de ideea de dragoste şi de romantism. O, sunt o bătrână proastă, care îți împuiază capul cu toate prostiile! Mă simt răspunzătoare pentru tot ce se întâmplă acum!

— Doamna Bordon, sunt şi eu femeie în toată firea.

— Da, dar puțin cam cu capul în nori.Ai o inocență care le lipseşte majorității fetelor din zilele noastre. Expresia i se schimbă brusc.

— Uite-l şi pe tânărul tău soț, zise ea,. Şi Amy se întoarse.

Ce bine arată Derek, în vântul dimineții! Pieptul i se umplu de mândrie.

— Bună dimineața, rosti Derek vesel. Amy v-a spus noutatea?

Doamna Bordon zâmbi strălucitor.

— Da, sigur că da! Sunt foarte fericită pentru voi doi!

Îi întinse mâna şi Derek i-o strânse. Apoi, zâmbetul îi dispăru de pe buze. Îl privi pe Derek cu ochi tăioşi, ca de oțel.

— Dacă-mi răneşti, vreodată, copilul acesta drag, va trebui să răspunzi în fața mea.

Derek deschise gura, luând-o pe Amy de umeri.

— Geneva, n-am nicio intenție s-o rănesc vreodată.

— Intențiile bune nu sunt suficiente. Doamna Bordon se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Dar ce-a apucat-o? întrebă Derek, uitându-se după doamna Bordon, care se depărtă țeapănă pe punte.

— E îngrijorată pentru mine, spuse Amy. Derek, cred că trebuie să stăm de vorbă.

El se uită la ea cu dragoste şi o îmbrățişă.

— După micul dejun, draga mea. Vino! Am o surpriză pentru tine.

— Ce? întrebă ea şi îl urmă pe scările care duceau spre puntea superioară.

Făcându-i semn să tacă, o conduse spre şirul de bărci de salvare şi se aplecă asupra uneia din mijloc.

Desfăcu parâma cu degetele sigure şi dădu prelata care o acoperea puțin la o parte, astfel încât ea să poată să se strecoare înăuntru. Ea se conformă chicotind şi trase prelata deasupra ei.

— Vezi că e o lanternă chiar deasupra capului tău şopti Derek.

Întinse mâna până ce dădu de lanterna pe care o aprinse imediat. În fața ochilor îi apăru o tavă de argint, pe care se aflau o cafetieră, ceşti, cornuri şi gem, frumos aranjate.

— Vin şi eu acum! spuse Derek liniştit şi se strecură lângă ea.

— Ce-i cu toate acestea? îl întrebă Amy. Întinse mâna spre cafetieră. Era caldă.

— Micul dejun în doi, în copacul nostru nautic! îi spuse el, lăsându-se pe burtă alături de ea, care stătea sprijinită în coate. Nu e nostim? Ea începu să râdă.

— Eşti nebun de-a binelea!

— Toți actorii sunt nebuni. Toarnă-mi o ceşcuță, draga mea!

Ea se conformă, apoi îşi turnă şi ei una. Ciocniră.

— Pentru o viață lungă şi fericită împreună, rosti Derek. Amy surâse timid.

— Derek, ar trebui să stăm puțin de vorbă.

— Pot să iau un corn, draga mea?

— Derek... El se uită la ea surâzând.

— O, bine! Luă un corn şi i-l unse cu unt apoi cu gem. Muşcă din el, apoi i-l întinse.

— Cum ai reuşit să organizezi toate acestea?

— Stewardul e un fan de-al meu. Apropo, te-ai gândit vreodată că totul a pornit de la evantaiul acela spaniol?

— Nu, eu... Începu ea. Sirena vasului începu să

sune şi Amy se sperie. Era atât de aproape! Se lipi de Derek.

— Am mai trecut prin asta! şopti el. O cuprinse repede în braţe şi îşi lipi buzele de ale ei. Degetele lui i se înfipseră în spate, în timp ce îi atingea gura cu buzele lui uscate şi moi. Ea îşi ţinu respiraţia şi îi răspunse la sărut. Derek stinse lanterna.

Fură cufundaţi în întuneric, dar atingerea lor parcă scânteia.

Singuri în dimineaţa cețoasă, se cuprinseră strâns. Derek deschise gura şi Amy se cufundă înfometată în abisurile ei. Un tremur, ca un geamăt înfundat, îi cuprinse întreg trupul. Avea un gust minunat. Limbile li se întâlniră. Ea îl prinse de braţul puternic, musculos şi rămase încântată de frumuseţea lui bărbătească.

— O frumoasa mea! Dragostea mea, soţia mea dragă!

Derek îşi cufundă chipul în părul ei. Îi săruta ceafa suspinând, în timp ce ea îşi rotea capul lin. Fură cuprinşi de fiori. Niciunul nu spunea un cuvânt. Deşi nu putea să vadă nimic, Amy îşi imagină chipul iubitului ei cuprins de pasiune. Parcă îl vedea surâzând, apoi cu chipul chinuit dulce pe măsură ce jocul dragostei devenea tot mai intens. Îi simţi mirosul ca pe un balsam amestecându-se cu parfumul ei floral. El îi vârî un deget în gură. Amy deschise ochii şi începu să i-l sugă.

— Te iubesc, murmură Derek. Te ador. O trase deasupra lui. Sânii i se lipiră de pieptul lui mare. Sfârcurile i se întăriră şi începură s-o doară. Îşi mângâiau feţele unul altuia cu buzele şi cu mâinile. Trupul ei fremăta.

— Eşti atât de frumos! şopti ea. Uneori, mi se pare că eşti statuia unui zeu grec, care a înviat pe neaşteptate! Când mă uit la tine, mă cuprind fiorii.

Derek îi luă mâinile şi i le duse la buze. Îi supse degetele pe rând, apoi o atinse cu limba în podul palmei. Ea se arcui. El o cuprinse şi o sărută pe buze.

Sirena sună din nou. Tresăriră amândoi, de data aceasta. Deodată, în spatele cuibuşorului lor secret, se auzi zgomot de paşi. Persoana care se apropia se opri la câţiva metri de barcă.

— Dar eu te iubesc, cara, se auzi o voce, apoi un suspin. Amy o recunoscu. Era a chelnerului lor, Giovanni.

— Nu fi prost! Pe mine nu mă iubeşte nimeni, niciodată! se auzi replica seacă a Marei.

— Eu te iubesc. Lasă-mă să te vizitez la Londra.

— Gianni, nu e nevoie să joci teatrul ăsta! Ştii că mi-a plăcut să mă culc cu tine.

— Nu joc niciun teatru, insistă Giovanni. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Poftim?! Vocea Marei suna surprinsă, dar şi tandră.

— Si, si! continuă Giovanni.Li se auziră din nou, paşii.

— Putem să ne căsătorim... Vocea i se pierdu în depărtare.

— Vai de mine! exclamă Amy. Ce părere ai de treaba asta?

— Uite, asta-i părerea mea, spuse el şi îşi lipi buzele de ale ei.

Sărutul era din ce în ce mai pasional. Limba lui Derek era fierbinte şi se afunda tot mai mult în abisurile din gura ei, în timp ce trupul lui pătrundea

între coapsele fetei. Amy se străduí să se abțină. Se retrase puțin. Vocile celor doi o readuseră la realitate. Doar nu puteau face dragoste aici! Dar mâinile insistente ale lui Derek o prinseră din nou. Se aşeză cu toată greutatea deasupra ei, o sărută pe gură, apoi îi trase jerseul în sus, şi începu să-i scrie pe abdomen cu degetele – TEIB.

Adică „Te iubesc". Ea dădu fericită din cap, fără să se mai gândească la temerile care o ținuseră trează toată noaptea.

„FACEM DRAGOSTE". Ea se opri, apoi îi trase puloverul şi scrise, la rândul ei, cu degetele." MAI TÂRZIU". Înainte ca el să poată protesta, ea continuă: „NU AICI"." DE CE?" în loc de răspuns, ea oftă. Într-adevăr, de ce nu? Şi dacă venea cineva şi-i lua la rost? Derek înțelese. Scoase capul, văzu că nu e nimeni, apoi o trase pe Amy după el până în apartamentul lui, unde se trântiră pe pat înnebuniți de pasiune. Oftând de plăcere, Derek o gâdilă uşor sub braț, apoi o încolăci puternic cu brațele. Fără să scoată un cuvânt, se aşezară cât mai confortabil, cu mâinile şi picioarele împletite, de parcă erau două marionete bucurându-se de ceea ce le oferea viața. Amy îl sărută pe gât, iar el o strânse de umăr. El îşi lipi buzele de urechea ei şi şopti:

— Vreau să-ți spun că am făcut dragoste minunat! Ea îşi odihni capul pe pieptul lui.

— Cu tine, nici nu poate fi altfel.

— Ne-am iubit cu atâta intensitate, încât am crezut că mor.

— Da. Şi eu, la fel. Amy închise ochii şi rememoră fiecare moment. Nici acum nu înțelegea cum de ajunseră să fie o singură ființă. Iubirea lor părea o experiență magică. Ce putea fi mai puternic, în

Univers, decât dragostea?

După două ore, Derek simți un amestec de vinovăție, uşurare şi tandrețe, când lăsă bilețelul pe pernă, alături de Amy. Se pare că era epuizată, pentru că dormise atât de profund, încât nici măcar mângâierea lui nu o trezi. Pleoapele erau străbătute de umbre şi fața îi era tare palidă. Se simți uşurat că nu se trezise, pentru că îi era teamă că avea să despice firul în patru, în legătură cu mariajul lor. În acelaşi timp, se simțea vinovat, pentru că ştia că avea dreptate. Trebuia să discute despre neliniştile lor, despre speranțe. Doar îi promisese. Iar acum, se bucura că reuşise să scape şi să amâne această discuție.

Numai că trebuia să se întâlnească cu Loretta Hansen. Avea o mulțime de responsabilități față de Societatea Internațională a Fanilor Misterelor. Mai trebuia să facă şi o probă pentru costumul pe care avea să îl poarte la balul mascat, din noaptea aceea. Numai că toate acestea nu erau decât pretexte.La urma urmei, ar fi putut s-o trezească cu o oră în urmă şi să stea atunci, de vorbă. Dar fusese un laş şi alesese calea cea mai uşoară.” Vino să ne întâlnim la bibliotecă, la ora două”, scrise el în bilețel.” Vom sta de vorbă acolo. Te iubesc”.

Dar o aşteptă în zadar. Reveni s-o întâlnească în salon, la ora patru, dar nici urmă de Amy. Se întrebă dacă, nu cumva, era supărată pe el. Dar, când dădu să iasă din salon, îl prinse din urmă doamna Bordon.

— Amy m-a rugat să-ți spun că a fost solicitată de toată lumea, pentru costume.

Vrea să te duci s-o iei din cabina ei, s-o însoțeşti

la petrecere. El se încruntă.

— Nu vine la masă?

— Cred că nu.

— Mulțumesc, zise el şi se îndreptă imediat spre camera lui Amy.

Dar ea nu era acolo. Patul era plin de haine: şaluri din lame, etole de blană şi alte mărunțişuri. Se întreba în ce se va îmbrăca ea, şi surâse. Cu siguranță, va fi o prințesă din poveste şi va purta o rochie argintie şi o coroniță strălucitoare pe creştet. Plecă să o caute în continuare. Acum îi părea rău că nu o trezise, pentru că ştia cât de mult dorise ea să stea de vorbă. Trecuse aproape o zi întreagă, fără ca ei să se întâlnească. Şi totuşi, în dimineața aceea...

O căută la masă, apoi, din nou, în camera ei. Fără niciun rezultat, însă.

Până la urmă, se întoarse în apartamentul lui, să se îmbrace pentru petrecere.

Se aşeză în fața oglinzii şi îşi potrivi pălăria verde. Costumul de piele îi stătea mulat pe piept şi pe coapse. Se privi cu un ochi critic.Ca actor, îi era uşor s-o facă.La început, i se aduceau tot felul de critici: ba că are pieptul prea larg, ba că nu e potrivit pentru un rol sau altul, ba că are ochii prea apropiați...

Acum, însă, nu-i mai găsea nimeni niciun cusur. Devenise un etalon, după care erau evaluați şi ceilalți actori. Toată lumea alerga după tipul „Derek Morgan”.

Dădu din cap, gândindu-se la ironiile sorții şi se aplecă să-şi ia arbaleta pe care şi-o petrecu pe după umăr. Ajunse în fața uşii lui Amy şi bătu uşor, nerăbdător să-şi vadă prințesa supărată că nu îi dăduse ocazia să stea de vorbă.

— Intră, strigă Amy. El se conformă şi încremeni. Pentru moment, nu fu în stare să rostească niciun cuvânt. Când îi reveni vocea, reuşi să articuleze:

— Cât eşti de frumoasă!

În faţa lui, stătea o Cleopatra, după moda anilor treizeci, incredibil de senzuală. Nu era Amy luminoasă, aşa cum o ştia el, ci o fiinţă întunecată şi ademenitoare, cu un sutien auriu şi o bucată de material exotic înfăşurându-i şoldurile. În spatele ei, atârna o trena din acelaşi material, accentuându-i măreţia. Îşi pudrase şănţuleţul dintre sâni cu pulbere aurie.

Îşi acoperise părul cu o perucă neagră.La capătul şuviţelor îi atârnau mărgeluşe aurii şi de culoarea turcoazului.Pe sub breton, ochii de chihlimbar îi erau subliniaţi de linii negre, iar pleoapele îi erau verzui. Gura roşie ca focul contrasta puternic cu pielea ei de alabastru. Braţele şi încheieturile îi erau împodobite cu brăţări late, primitive. Părea o arătare din alte timpuri. În buric, avea o piatră preţioasă uriaşă, iar la tiv, clopoţei, care sunară cristalin, în clipa în care făcu un pas înainte. Mirosea a patchouli şi a santal. Îşi imagina că făcuseră dragoste pe o corabie, noaptea, înconjuraţi de sclavi, care vâsleau pe apele Nilului...

... şi această regină a iubirii îi cerea să-i fie credincios şi îi voia sufletul.

— Ei, ce zici? întrebă ea. Parcă şi vocea îi suna altfel, era mai aspră, mai senzuală, fără să mai aibă inflexiunile acelea cristaline pe care i le cunoştea atât de bine. El înghiţi în sec. Oare, o cunoştea pe femeia aceasta care avea să-i fie soţie? îşi aminti de toate costumele în care o văzuse îmbrăcată: rochia de la casa „Erte”, costumele din anii treizeci, blugii

moderni... Nimic nu anticipase femeia care stătea acum în fața lui, atât de aproape, încât parcă îi simțea căldura trupului.

Încercă să găsească ceva inteligent, să rostească o vorbă prin care să rupă vraja care plutea în jurul lui. Se înecă în ochii ei, simțea că se sufocă şi că e cuprins de... frică? Era fascinat, într-o clipă, înțelese că un bărbat putea să moară pentru o femeie. Îşi aminti de Paris şi de Elena din Troia, de Marcus Antonius, care întorsese spatele unui imperiu, pentru a se lăsa prins în mrejele Cleopatrei.

— Mi-ai... luat orice putere, spuse el, într-un târziu. Amy surâse cu buzele acelea umede şi provocatoare.

— Să ştii că n-am avut această intenție.

— Iubito, nu-mi vine să cred că eşti tu. Parcă ți s-a schimbat şi vocea. Ea îşi ridică fruntea.

— Şi totuşi, sunt eu!

— Da, rosti Derek. Dar cine eşti tu? Ea ezită, apoi se lăsă pe pat.

— Vezi? întrebă ea insinuant. Abia ne cunoaştem!

— Dragostea mea! spuse el, aşezându-se lângă ea şi luând-o de mână. Amy ce s-a întâmplat? Ochii îi străluciră gata-gata să izbucnească în lacrimi.

— Derek, nu cred că e bine să ne căsătorim! Trăim amândoi într-o lume a visului.Pe mine, mă aşteaptă o slujbă importantă, care îmi oferă posibilitatea de a mă remarca în lumea modei. Tu ai de făcut filme. E cea mai bună perioadă din viața noastră, în care să ne concentrăm asupra carierelor noastre. Nu-ți dai seama? îi vom dezamăgi pe toți, dacă lăsăm totul baltă. Derek o îmbrățişă. Tremura ca o pasăre.

— Vrei să zici că o vei dezamăgi pe sora ta mai mare, dacă nu accepți slujba aceea. Dar ce-ai zice

dacă s-ar bucura pentru tine? Amy râse scurt.

— Glumeşti? Când eram în anul întâi, m-am îndrăgostit de cineva şi am vrut să las totul baltă. Dacă nu era Claire care să mă aducă cu picioarele pe pământ, puteam să ruinez totul. Îşi ridică ochii mari spre el.

— Şi ce viață vom duce împreună? Am să stau la Londra, să te aştept, sau am să te urmez oriunde te vei duce? Derek se foi neliniştit.

— Sperам că mă urmezi, iubirea mea.

— Şi, ce să fac? Să-ți cârpesc şosetele? Aş fi inutilă! M-aş irosi! Deşi Derek înțelegea ce vrea să spună, cuvintele ei îl răniră. Oare, se irosea, iubindu-l? Cum, se putea considera inutilă, când el o iubea mai mult ca orice pe lumea asta? Totuşi, ea avea dreptate. Era greu să-şi găsească o preocupare creatoare, cu viața

Nomadă pe care o ducea el.

— Păi, atunci, n-am decât să devin şi eu profesor universitar, rosti el.

— Nu-i nimic de glumit aici. O strânse de umăr şi o sărută pe obraz, deşi simți că ea se opune. Abia acum îşi dădea seama că sub aparența ei fragilă se afla o personalitate de fier.

— Nu glumesc deloc. Orice universitate din lume m-ar primi să predau. Poate, mă ia Academia Regală. Există o mulțime de posibilități, iubito. Simți că e încurcată şi vru ca sărutările lui să-i alunge orice temere. Îi părea rău că nu-şi dăduse seama cât de importantă era slujba aceea pentru ea, sau ce simboliza aceasta pentru ea: faptul că era o femeie pe picioarele ei, care nu depindea de nimeni şi de nimic, că, de acum înainte, avea să ia viața în serios şi să nu mai trăiască într-o continuă aventură.

— M-am gândit la câteva posibilități, spuse ea, încolăcindu-i brațul cu amândouă mâinile. În timp ce tu faci filmul acela în Australia, eu voi lucra la Universitate.

Am să vin pe la tine în vacanță. Să nu ne grăbim. Poate ar fi bine să trăim împreună, o vreme, să vedem dacă merge treaba. Derek scutură din cap.

— Nu. Până la urmă, ne despărțim, dacă facem asta. Relația noastră trebuie întreținută, nu amânată mereu. Văzu că ea îi dădea dreptate. Mințile lor căutau cu disperare o soluție. Nu putea s-o lase să-i scape! Ce-ar mai fi fost viața lui fără ea?

— Atunci, voi veni cu tine, dar fără să ne căsătorim. El tăcu, o clipă, gândindu-se la această soluție, dar inima îi spunea că nici aşa nu va merge.

— Atunci când te căsătoreşti, trebuie să ții cont de anumite lucruri, zise el rar.

Lucruri care nu au nicio importanță, atunci când trăieşti cu cineva. Trebuie să fim unul alături de celălalt, când intervin necazuri. Dacă stăm aşa, e foarte uşor să ne despărțim.Pe lângă acestea, vreau să-ți ofer siguranța pe care ți-o dă o căsătorie.

Îşi trecu limba peste buze.

— N-am să te mint, Amy. Nu va fi uşor. Vor exista tot felul de poveşti despre mine şi despre legăturile mele cu alte femei prin ziare şi tot felul de nebune care vor dori să te dea la o parte, ca să pună mâna pe mine. Dar vom fi împreună. Vom construi o viață. Te rog. Dacă nu te dăruieşti total, iubirea noastră va muri.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ştia exact ce spunea. Se ruga, numai, s-o poată convinge şi pe ea. Amy se uită într-o parte. Îşi strânse umerii şi şănțulețul dintre sâni i se adânci. Îi văzu sfârcurile

rozalii, ca nişte pantofiori de balerine. Îl durea trupul şi inima i se zbătea năvalnic. Cum s-o convingă?

— Dacă tu crezi că numai căsătorindu-te nu ne vom despărți, atunci, oricum, legătura noastră nu are nicio şansă, murmură ea.

— Nu, dragostea mea! Nu! strigă el. Deodată, uşa se dădu la perete, surprinzându-i pe amândoi. În prag, apăru un alai de oameni costumați.

— Unde sunt porumbeii îndrăgostiți? întrebă un şeic, ridicând un pahar de şampanie. Veniți! Căpitanul a transformat balul într-o petrecere de logodnă!

— Haideți! Cineva mascat în pirat sări în cameră şi o luă pe Amy de braț. O ducesă îl înlănțui pe Derek şi îl obligă să iasă.

— Trebuie să rămânem, o clipă, singuri, spuse Derek liniştit, fără să se aştepte, însă, ca dorința să-i fie îndeplinită.

În aer, mirosea a şampanie. Începuseră deja să sărbătorească logodna lor.

— Da, cred şi eu că trebuie! spuse tărăgănat piratul, apoi izbucni în râs.

Pe hol, se auzi pocnetul unei sticle de şampanie, apoi, toată lumea chicoti veselă.

— Hai să mergem! porunci şeicul.

— Va trebui să stăm de vorbă mai târziu! îi spuse Derek lui Amy. Ea însă nu îl privi.

— Nu cred c-ar mai fi prea multe de spus. Porni la braț cu piratul.

CAPITOLUL 10

Amy şi Derek fură escortați de alaiul amețit şi

vesel, până în Marele Salon, unde se ținea balul mascat. Încăperea era şi mai elegantă decât sala de mese, împodobită fiind, în stilul decorativ timpuriu. De-o parte şi de alta a uşii, stăteau doi satiri de marmură albă, cu nişte lămpi în mâini, cu ochii orbi şi cu trupurile unduite erotic.

— I-am adus! strigă piratul, ridicând victorios brațul lui Amy.

Toți cei prezenți în încăpere se întoarseră şi aplaudară. Deasupra lor fură aruncate un nor de confeti. Erau acolo regi şi domnişoare de onoare, vreo doi călugări, dansatoare de candan, precum şi căpitanul îmbrăcat în costumul lui alb, splendid. Amy observă că decorul fusese completat în grabă cu elemente albe şi argintii, specifice nunților. Astfel, văzu clopoței deasupra uşilor şi fețe de masă festonate cu alb-argintiu. În locul statuii de gheață din mijloc, fusese pus un tort uriaş de înghețată, în culori pastel. Căpitanul îşi făcu loc prin mulțime, îi strânse mâna lui Derek, o sărută pe Amy pe obraz şi-i conduse în încăpere.

— Primiți toate felicitările mele, spuse el, radiind ca un părinte fericit.

Făcu un semn către orchestră, care începu imediat să cânte „Dunărea albastră”.

Amy suspină, în momentul în care Derek o luă în brațe. Simți nevoia să se depărteze de el, pentru a gândi lucid, dar nu fu în stare să scape de sub vraja valsului elegant pe aripile căruia pluteau.

— Presupun că acesta este cântecul nostru, spuse el cu voce liniştită.

Ea nu răspunse, lucru care îl cam dezamăgi. Muzica îi învăluia unduioasă şi ademenitoare, ca un fond sonor perfect pentru o poveste de dragoste.

Părea o melodie din poveşti menită să susțină o iubire fermecată, în brațele celui mai dorit bărbat din lumea aceasta.

— Ți s-au umezit palmele şi tremuri, spuse Derek.

— Ar trebui să ne oprim, Derek. E o nebunie.

— Ar fi o nebunie dacă ne-am opri. Amy, ar trebui să-ți dai seama că slujba aceea nu e pentru tine şi că nu e bine să renunți la mine, numai pentru că tu crezi că te vei descurca singură, în viață. Fără să-şi dea seama ce face, ea îl cuprinse strâns.

— Derek, n-ar fi mai bine dacă am trăi, doar, împreună?

— Ştii bine că asta nu e o soluție. Se vede pe fața ta că nu crezi ce spui. Şi-apoi, eu vreau să mă căsătoresc. Accept toate acele constrângeri sociale, legale şi spirituale. Vreau ca mama să-ți zică „fiica mea", şi să te învețe cum se găteşte prazul după rețetele tipic galeze.

— Poate n-are să-i placă de mine.

— O să te adore.La fel ca mine, spuse el, privind-o intens. Amy, am nevoie de tine, ca soție. Valsul se stinse şi, în locul lui, începu un rock. Lumea aplauda, în timp ce alte cupluri se îndreptau spre ringul de dans. Un bărbat veni şi îl bătu pe Derek pe umăr, cerându-i permisiunea să danseze cu Amy. Apoi, o invitară alții şi alții, aşa că Derek nu mai putu să vorbească cu ea mai bine de o oră.La un moment dat, o invită un englez, îmbrăcat în cavaler.

— Felicitările mele, spuse el, când începură să danseze.

— Mulțumesc, zise ea, încercând să-şi păstreze zâmbetul convențional pe buze, dar gândindu-se că va mai trebui să petreacă o oră departe de Derek.

Discutară, o vreme, despre croazieră, despre

Angira, despre Derek. Apoi, bărbatul aruncă bomba care spulberă toate iluziile ei despre dragostea adevărată.

— Ştii, am avut câteva întâlniri cu fosta soție a lui Derek. E tare drăguță.

Amy încremeni. O trecu un fior rece din cap până în picioare. Se opri şi se uită prostită la bărbatul acela.

— Cu... cine? El păru încrucat.

— O, Doamne! Am zis ceva nepotrivit? Cred că n-a fost prea politicos din partea mea să aduc vorba de ea, tocmai la petrecerea închinată logodnei dumitale. Iartă-mă! Cuvintele lui îi răsunau în creier, ca un roi de albine. Apoi, i se derulase în minte cu încetinitorul. Părea că nu le înțelege sensul şi, totuşi, îi frângeau inima.

— A... mai fost... căsătorit? Bărbatul făcu o grimasă.

— N-ai ştiut? Se pare că ți-am adus o veste proastă. El îşi oferi brațul.

— Cred c-ar fi bine să părăsim ringul. Eşti albă ca varul. Amy se sprijini prostită de brațul bărbatului. Parcă nu mai ştia nici să meargă. I se păru că drumul printre perechile care dansau dura o veşnicie.

— Să-ți aduc ceva de băut? o întrebă cavalerul, în timp ce se apropiau de bar.

Ea dădu din cap.

— Nu, mulțumesc. Vreau... să ies de-aici.

— Hai să luăm puțin aer, spuse bărbatul, făcând un gest către uşă. Ea îi atinse brațul.

— Mulțumesc, dar vreau să fiu singură.

— Crede-mă, îmi pare tare rău! Mă simt ca un idiot. Simțea un nod în gât, dar reuşi, totuşi, să mai

spună:

— Nu-i nimic! Mă bucur că mi-ai spus, aşa că n-ai de ce să te simți vinovat.

Bărbatul ridică din umeri.

— Oricum, nu mai e căsătorit. Amy aprobă înnegurată.

— Da, aşa e. Încă o dată, îți mulțumesc. Bărbatul se retrase, iar ea ieşi repede afară.

Noaptea era răcoroasă. Nu era, însă, prea frig. Luna părea un disc argintiu, ca o bijuterie pe un veşmânt egiptean.Pe obrajii lui Amy apărură stelele de lacrimi, amintindu-şi de reacția pe care o avusese Derek când o văzuse în costumul acela. Parcă o întâlnise pentru prima oară, atât de mare îi fusese surpriza.

Oare câte mai avea să afle despre el? De ce nu-i spusese că a mai fost căsătorit? De ce trebuia să afle acest lucru de la altcineva? Şi de ce insista să se căsătorească acum, cu ea, pretextând că mariajul avea ceva din plasele de siguranță ale acrobaților? Era clar că nu avusese acest rol în cazul primei lui căsătorii. Dacă ar fi avertizat-o, cu totul altfel ar fi reacționat acum. Făcuseră deja tot ceea ce făceau, de obicei, doi tineri logodnici: schimbul de jurăminte, dăruirea inelului, încăperea plină de flori, rochia de mireasă... Şi li se cântase până şi marşul nupțial. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Câte îi mai ascundea omul acesta? Avea şi copii? O mai iubea pe fosta lui soție? De ce nu-i spusese?

— În sfârşit! exclamă căpitanul, în spatele ei. Vino înăuntru. Vrem să toastăm în cinstea ginerelui şi a miresei!

— Pentru... murmură Amy, neputându-se desprinde din strânsoarea de fier a mâinii

căpitanului. Uşile se deschiseră brusc şi ea îşi şterse repede obrajii cu dosul palmei, clipind din cauza luminii prea puternice pentru ochii ei.

Palma i se umplu de fard şi îşi dădu seama că îşi stricase machiajul.

— O clipă, spuse ea. Trebuie să...

— Iată-ne! strigă căpitanul, conducând-o spre masa cu tortul miresei.

Domnul şi doamna Bordon, împreună cu Derek, aşteptau, deja, acolo, când căpitanul i-o aduse mândru pe Amy logodnicului, Derek scoase repede o batistă

Şi i-o întinse. Chipul îi era foarte îngrijorat. Murmură.

— Iubito, nu te freca aşa tare, îi spuse el, văzând-o că se străduieşte din răsputeri să-şi şteargă dungile turcoaz apărute sub ochi.

„Derek... Nu mi-ai spus...” zise ea. Nu putu, însă, să continue, fără să se facă de râs în fața tuturor. Fotograful vaporului se aplecă peste masă, iar directorul croazierei le dădu câte un cuțit lui Amy şi doamnei Bordon.

— Şi-acum, domnilor, puneți-vă mâinile peste ale doamnelor şi apăsați, după ce număr până la trei! le ordonă fotograful. „Nu, nu!” se ruga Amy, în gând. Inima îi bătea cu putere. Derek se uita la ea îngrijorat, în clipa în care fură orbiți de fulgerul blitzului.

— Şi acum, câte un pahar de şampanie pentru fiecare din ei!

Amy luă cupa şi ciocni mecanic cu Derek şi cu soții Bordon conştientă fiind că nu trebuia să se dea în spectacol în fața tuturor. Încerca să zâmbească, ca să le facă plăcere celor doi Bordon. Mâine, aceştia

îşi vor reînnoi jurământul şi Geneva va fi, din nou, mireasă. În timp ce îşi sorbeau şampania, chelnerii tăiară tortul şi serviră pe toată lumea. Apoi, se auzi muzica.

— Ce frumos din partea dumitale, domnule căpitan! ciripi doamna Bordon. Nu-i aşa, Bobo, dragă?

— Da, într-adevăr, iubito! Doamna Bordon se uita la soțul ei cu atâta dragoste, încât Amy tresări. Cum mai putea, oare? Doar îi spusese că avuseseră probleme şi o înşelase.

— Înainte de ceremonia de mâine, vom ține un cocktail restrâns, continuă doamna Bordon. Sper din tot sufletul că vei fi prezent şi dumneata, domnule căpitan.La fel, şi voi, doi, adăugă ea, uitându-se la Derek şi la Amy.

— Mulțumim. E o plăcere pentru noi, spuse Derek, punând o mână pe umărul logodnicei sale. Ea se retrase stingherită.

— Voi fi fericit să dau curs invitației dumneavoastră, spuse căpitanul.Mă bucur că ultima mea călătorie pe „Prințesa Margareta” se termină cu atâta fericire. Nimic nu-mi dă un sentiment mai plăcut decât căsătoriile pe vas, adăugă el, uitându-se fix la Derek şi la Amy. Toată lumea îşi îndreptă privirile spre ea, aşteptându-i reacția.

— Eu... vă rog să mă iertați, murmură Amy disperată, apoi ieşi din încăpere.

Derek o urmă cât putu de repede.

— Lasă-mă! spuse ea suspinând, când el o apucă de mână.

— Amy, ce s-a întâmplat? Reacția ta nu înseamnă numai emoție! insistă el, pe un ton scăzut şi

îngrijorat. Văzând că nu-i răspunde, o luă în brațe, ca şi cum ar fi vrut s-o ferească de orice rău.

— Iubit-o, te rog, spune ceva. Ea încercă să vorbească dar nu era în stare, îşi linse buzele şi dădu din cap:

— Nu pot.

— Comoara mea, zise el, sărutându-i mâinile.Ai încredere în mine. Voi avea grijă să rezolv orice problemă.

— E prea târziu! strigă ea, apoi se uită în jur, să vadă dacă nu a auzit-o cineva.

Nu era nimeni. Toată lumea petrecea în momentul acela. El îşi semeți capul.

— Ce vrei să spui? Ea se uită la cizmele lui de Robin Hood.

— Trebuia să-mi fi spus, şopti ea. De ce n-ai făcut-o? De ce nu mi-ai spus c-ai mai fost căsătorit? Derek păru şocat, iar ea continuă.

— Mai întâi, mi-ai ascuns faptul că vei pleca, după două zile de la debarcare.

Apoi, mi-ai împuiat capul cu importanța pe care o are căsătoria, în menținerea unei relații. Nici prin gând nu ți-a trecut să-mi spui adevărul!

Îşi acoperi fața cu mâinile şi plânse, în timp ce Derek o trase la piept şi începu s-o legene uşor.

— Iartă-mă, dragostea mea! Aveam de gând să-ți spun, crede-mă! Mă gândeam s-o fac după petrecerea aceasta, adăugă el, oftând. Se pare că mi-o ia mereu cineva înainte. Mai întâi, Mara şi-acum... Cine ți-a spus? Pentru că nu ştie multă lume lucrul acesta!

— Un bărbat care s-a întâlnit cu ea, de câteva ori, reuşi ea să zică.

— La naiba! E un ticălos! spuse Derek aprins.

— Ticălos? făcu Amy, trăgându-se înapoi. Îi sunt recunoscătoare pentru ceea ce-a făcut. Probabil că n-aş fi aflat niciodată, dacă nu mi-ar fi spus el. Ochii lui Derek sclipiră.

— Nu-i adevărat! Doar ți-am spus c-aveam de gând s-o fac eu însumi!

— Şi ai impresia că te mai cred? Ai impresia că voi mai avea, vreodată, încredere în tine?

— Amy, strigă el, întinzând mâinile spre ea.

— Nu mă atinge! Lasă-mă în pace! Se întoarse şi o luă sălbatic la fugă, fără să ştie unde se duce. Îl auzi pe Derek strigând în urma ei.

— Amy! Te iubesc! Te iubesc! Te rog, întoarce-te!

— Niciodată! şopti ea, pentru sine, în timp ce simțea că legătura dintre ei o trage înapoi cu forța unei ființe. Dar îşi continuă fuga. Unde se ducea? Spre ce alerga? Spre o slujbă plictisitoare care nu o atrăsese din prima clipă când auzise de ea. O acceptase numai pentru că a vrut să-i demonstreze surorii ei că se comporta ca un adult. Se îndrepta spre o singurătate şi spre o viață întreagă de luptă împotriva amintirilor şi clipelor petrecute alături de Derek.

— O, ce fac? De ce mă comport aşa? strigă ea. Începu să orbecăiască pe puntea vasului, sperând ca Derek s-o găsească. Dar îşi dădu seama că rămăsese singură cu spaima şi confuzia ei. Singură şi liberă să aleagă.

Se aplecă peste balustradă şi se uită la apa tremurătoare. Era Cleopatra, pe corabie, pierdută şi disperată. Cât şi-ar fi dorit ca Claire să fie lângă ea şi să-i spună ce să facă! Nu, timpul acela când sora ei mai mare se îngrijea de toate trecuseră. Trebuia să-şi croiască singură drumul în lume. Aşa cum

procedase şi Claire. Ea îi ținuse loc de mamă, o apărase de mătuşa Norma.

Dar Claire se măritase. Îşi găsise iubirea. Amândouă fuseseră de acord că aventura lor cu bâlciul Renaşterii nu fusese decât un mod de a scăpa de anumite probleme, nu şi de a le rezolva. După ce se căsătorise, Claire coborâse cu picioarele pe pământ, în momentul în care se măritase. Amy rătăcea pe vapor, până când se trezi în fața apartamentului familiei Bordon. Bătu timid în uşă.

Îi deschise chiar doamna Bordon.

— O, biata mea copilă! spuse ea, îmbrățişând-o şi trăgând-o înăuntru.

Era îmbrăcată într-un halat de baie albastru, de velur.

— Intră şi stai jos. Ți-au înghețat mâinile!

— Afară e mai frig decât mi-am închipuit, murmură Amy. Vă mulțumesc.

Doamna Bordon îi întinse un pahar cu coniac.

— Suntem singure. Bobo e plecat, zise Geneva, aşezându-se alături de ea, pe patul mare. Camera era plină de trandafiri şi de iasomie.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea cu căldură. Amy se abținu să nu izbucnească în lacrimi.

— Nu mai ştiu ce să fac! Cum fac o mişcare, cum aflu câte ceva nou! spuse ea şi bău o gură de coniac. A mai fost căsătorit o dată! Doamna Bordon aşteptă. Văzând că Amy nu spune nimic, surâse amabil şi o mângâie uşor pe obraz.

— Draga mea, la vârsta lui, nici nu se putea altfel. Divorțul nu mai înseamnă mare lucru în zilele noastre.

— Dar nu mi-a spus nimic! Eu i-am sugerat să trăim împreună şi...

— Serios? exclamă doamna Bordon şocată.

— Dar nici n-a vrut să audă de asta! Mi-a vorbit de cât de importantă e căsătoria la bine şi la rău...

— Şi are perfectă dreptate, spuse Geneva, zâmbind. Lucrul acesta îmi schimbă total părerea despre căsătoria ta. Dacă gândeşte în felul acesta, te sfătuiesc să nu-l laşi să-ți scape. Un bărbat care refuză o propunere ca a ta, în favoarea căsătoriei, mai ales când a trecut printr-o experiență, ştie exact ce face şi ce spune.

Uimită, Amy se încruntă, deşi inima îi bătea plină de speranțe.

— Chiar credeți asta?

— Păi, gândeşte-te, draga mea.Ai prefera un băiețandru care nu ştie în ce se avântă sau un bărbat cu picioarele pe pământ? Pulsul fetei se accelera. Se încăpățână, însă, şi zise:

— Dar nu mi-a spus adevărul!

— Poate i-a fost teamă. Amy îşi muşcă buzele.

— De fapt, mi-a spus c-avea de gând s-o facă. Numai că i-a luat-o înainte bărbatul cu care am dansat.

— Vezi! spuse doamna Bordon turnându-i încă un păhărel. Intențiile lui au fost foarte bune.

— Vreți să-i luați apărarea. Azi-dimineață aveați alte păreri despre căsătoria noastră. Doamna Bordon se posomorî.

— Da, poate mă gândeam la propriile mele spaime. Ştii, reînnoirea jurământului meu cu Bobo mi s-a părut, la început, o simplă formalitate. Dar după ce ai trăit alături de cineva mai bine de cincizeci de ani, e important să fii în stare să repeți cuvintele acelea de la început. Chipul i se îmbujoră şi ochii i se umeziră.

— Gândindu-mă bine, am ajuns la concluzia că m-aş fi căsătorit cu dragul meu Bobo, ştiind prin tot ce-am trecut. Îl iubesc atât de mult! Îi mângâie mâna uşor.

Amy simți siguranța pe care ți-o dă experiența şi vârsta temperându-i avântul şi nerăbdarea tinereții.

— Derek te-a pus în fața unei probleme dificile, prin decizia lui rapidă.

Dar, presupun, în sufletul tău ştii care e cea mai bună hotărâre. Amy o strânse de mână pe bătrâna doamnă. Se uitară una la alta surâzând câteva clipe, apoi izbucniră în lacrimi de fericire.

— Hai să organizăm, mâine, o dublă ceremonie! Vei fi aşa o mireasă frumoasă! spuse doamna Bordon îmbrățișând-o. Trebuie să strâmtezi puțin rochia mea şi s-o porți mâine seară.

— O, nu! Cum să fac asta? exclamă Amy. Mâine seară e nunta dumneavoastră! Nu vreau să răpesc această bucurie!

— Prostii! Şi Bobo e de aceeaşi părere. Să ştii că dacă nu te căsătoreşti, renunțăm şi noi la ceremonie. Eşti o fată atât de drăguță! Mi-ar fi plăcut mult să am copii. Ce n-aş fi dat să am o fată ca tine! Îi aranjă duios o buclă după ureche.

— Du-te şi caută-l, Amy! Sunt sigură că e cu inima zdrobită. Fă-l fericit, draga mea! spuse ea, îmbrățișând-o. Fă-l cât poți tu de fericit!

Amy îl căută pe Derek peste tot, suportând privirile ciudate ale celor pe care îi întâlnea în cale. Trecu pe la ea, prin baruri, prin salon, dar el parcă intrase în pământ. Se opri şi închise ochii, gândindu-se unde s-ar fi dus ea, dacă ar fi fost în locul lui Derek. Se încruntă, apoi surâse. Da, ştia

unde e! Şi dacă îşi dăduse seama, însemna că începuse să îl cunoască bine. Se întoarse în cabina ei, îşi puse o haină şi porni uşor spre capela vaporului. Deschise uşa. Derek stătea îngenunchiat în faţa stranelor cu capul plecat şi cu mâinile împreunate a rugăciune.

— O, dragul meu, murmură ea şi porni spre el. Lumina colorată care trecea printr-un vitraliu se reflecta în părul lui. Inima îi bătea cu putere, pe măsură ce se apropia şi îl auzea rugându-se.

— Te rog, Doamne, spunea el din tot sufletul, cu fruntea sprijinită de mâinile tremurătoare. Te rog.

— Derek! Amy îl atinse uşor şi el tresări ca electrocutat. Când se întoarse spre ea, i se opri respiraţia. Nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie de fericire pe chipul cuiva. Parcă îi strălucea tot trupul. Aşa îngenunchiat, îi luă mâna şi i-o sărută. Când îşi ridică faţa, avea lacrimi în ochi.

— Ne vom căsători, zise Amy cu blândeţe. Acum ştiu că asta îmi doresc şi eu. Nu mă mai tem, iubitul meu. Nu mă mai tem! Derek răsuflă uşurat.

— Deci, rugăciunile mele s-au împlinit. Ea îl mângâie uşor pe obraz.

— Şi-ale mele, Derek. Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de tine.

— Hai să-ţi povestesc despre prima mea căsătorie, spuse el, grăbit.

— Nu. Nu e nevoie. Acum, am încredere în tine.

— Dar trebuie să ştii. Ea era o fată din înalta societate, iar eu mai luptam, încă, să ajung, cineva. Surâse visător.

— Eram, încă, muritor de foame. Pur şi simplu, s-a săturat să aştepte succesul meu.

— Te-a... N-are importanță!

— Eram tânăr. Niciunul dintre noi nu ştia ce e iubirea. Îi luă mâna şi i-o sărută..

— Acum, însă, ştiu.

— Şi eu la fel, spuse ea, îngenunchind lângă el. Mi-a fost atât de teamă să te iubesc! Mă aşteptam mereu să intervină ceva rău! M-am obişnuit cu asta din copilărie.

Din cauza aceasta îmi plăcea să trăiesc în vis. Voiam ca viața să fie mai frumoasă decât în realitate.

— Ştiu, te înțeleg foarte bine. Şi eu am trecut prin situații asemănătoare.

Dar, Amy, împreună putem să uităm amintirile dureroase. Putem să ne creăm clipe fericite.

— Da, Derek, iubirea mea! Putem! El închise ochii.

— Simți miros de levănțică?

— Da, stăpânul inimii mele! Şi briza caldă a verii! Vino să dansăm! Vino în brațele reginei iubirii!

— Derek privi către altar, zâmbi, apoi se ridică.

— Viața noastră va fi ca un vals infinit. Ea îşi puse capul pe umărul lui şi se retrase uşor din capelă.

— Ştiu, Derek. Parcă şi aud melodia.

Din pricina nunții lui Derek şi Amy, Loretta Hansen schimbă ora petrecerii Societății Internaționale a Fanilor Misterelor, ca să le dea timp de pregătire. Se îndreptară amândoi spre încăperea unde se strânseră toți membrii. El se îmbrăcase cu puloverul său negru, peste blugi şi îşi puse o şapcă pe care şi-o trăsese peste ochi. Amy alesese ceva special: o rochie transformată de-a Marei şi o pălărie roşie cu voal negru. Când o văzuse, Derek exclamase: Te-am visat îmbrăcată aşa! Parcă

pornisem să furăm bijuteriile Coroanei! Ea râsese veselă: Asta, data viitoare! El îşi petrecu braţul în jurul ei. Eu am juvaerul pe care mi l-am dorit. Sunt cel mai bogat om din lume.

— Da, iubirea mea! Acum, ajunşi în faţa uşii, se opriră şi se sărutară. O auziră pe Loretta conducând şedinţa. Fiecare membru trebuia să-şi dea cu părerea cine e hoţul şi să argumenteze de ce.

— Ştiu exact despre cine e vorba! răsună o voce bine cunoscută. Şi ştiu şi cine l-a ajutat! Derek şi Amy!

— O, Geneva! exclamă Derek prefăcându-se exasperat. Vaca aia elveţiană!

Loretta deschise uşa şi surâse, văzându-i cum se sărută.

— Gata, băieţi! Intraţi şi faceţi o plecăciune! Cei doi păşiră în încăpere, în timp ce toată lumea aplauda şi râdea. Amy îi surâse doamnei Bordon şi dădu din cap.

— Încă nu sunt Amy Morgan. În orice caz, cum de v-aţi dat seama?

— Pentru o femeie bătrână, sunt destul de deşteaptă! Ca să fiu sinceră, după evantai.

El m-a făcut să mă gândesc la un star de cinema.

— Şi-ai avut dreptate! zise Derek. Ne-ai cam dat de furcă, atunci când ne-ai furat „marfa". Doamna Bordon radia.

— Nu-i aşa? Şi v-am pus pe-o cale greşită, atunci, când m-am prefăcut că am fost jefuită. Din păcate, nepoata mea a văzut brăţara sub scaun. Începu să râdă.

— Bineînţeles, şi căpitanul trebuia să intre aici, în rol. A fost tare dezamăgit că n-a mai avut ocazia.

— Ar trebui să te-apuci de actorie, spuse Derek

mieros.

— Poate m-apuc. Ei, acum, dați-mi trofeul, că trebuie să mă pregătesc pentru nuntă.

— Bineînțeles, doamnă Bordon! Derek îi înmână trofeul de aur, împreună cu o lupă demodată şi cu o şapcă de Sherlock Homles.

— Stăpânei enigmelor, reginei detectivilor din mijlocul nostru, doamnei Geneva

Bordon! rosti Derek emfatic, ciupind-o uşor de obraz. Râzând, ea îl sărută, la rându-i.

— O, sunt toate, din nou, ca pe vremea mea! zâmbi ea şi se uită la Amy. Parcă-i Errol Flynn! După ce doamna Bordon plecă, Derek şi Amy mai rămaseră puțin, apoi găsiră o scuză şi plecară şi ei. În timp ce o conducea spre cabina ei, Derek o întrebă:

— Ce tot vorbiți de Errol Flynn? Ea îi surâse.

— Pentru că a fost prea frumos, ca să fie adevărat.

— Ce? Ea deschise uşa, îi făcu semn cu mâna şi spuse:

— Am să-ți povestesc eu despre ce este vorba. Apoi, îi închise uşa în nas râzând fericită.

La opt fără un sfert, în seara aceea, invitații la nuntă începură să ocupe stranele capelei. Totul se petrecu de o manieră extrem de elegantă. Doamnele erau îmbrăcate cu rochii lungi, după modelele lui Schiaparelli şi purtau mănuşi albe, până la cot. Brațele lor păreau gâturi grațioase de lebădă. Erau îndrumate spre strane de servitori eleganți, în frac. Bărbații le urmau şuşotind, în vreme ce organistul cânta „Dunărea albastră”,” E luna mai”, o tarantelă elisabetană şi alte melodii preferate de cele două cupluri. Derek şi domnul Bordon îşi făcură apariția

alături de căpitan, care avea să conducă ceremonia. Din spatele uşii, Amy observă amuzată că Bobo era mai emoționat decât Derek, a cărui bucurie părea că inundă capela. O văzu şi pe Mara, alături de Giovanni, la care se uita fermecată.

Amy îi dori o iubire adevărată şi spera ca ei doi să aibă parte de tot atâta fericire ca ea şi ca Derek.La opt fix, începu marşul nupțial şi cele două mirese îşi făcură apariția.

Doamna Bordon purta rochia ei de mireasă, iar Amy rochia simplă, de mătase; cu mâneci largi, în formă ce clopot. Aveau în mâini buchete de trandafiri şi Amy purta o coroniță în părul buclat după moda grecească. Toată lumea se ridică. Amy pluti ca o regină să fie cât mai repede alături de iubitul ei.

Cele două cupluri îşi strânseră mâinile în fața căpitanului. Derek se uită la Amy cu o fericire atât de intensă, încât o făcu să-şi lase privirile. Când ridică ochii din nou spre el, auzi vocea căpitanului, rostind acele cuvinte vechi:

— Iubiții mei, ne-am adunat aici…

„O, Derek! Te iubesc atât de mult!" îi spuse ea din priviri. Iar el îi răspunse acelaşi lucru, ştergându-şi o lacrimă pe furiş.

Târziu, după petrecerea cu şampanie şi plăcinte de nuntă, după ce ea îşi scosese rochia şi făcură dragoste pentru prima oară ca soț şi soție, după o noapte de extaz şi fericire, când în zare apărură țărmurile Angliei, în ceața dimineții, Derek se întoarse şi îi spuse printre sărutări:

— Am o mare surpriză pentru tine. Ea îl persiflă:

— Ai rămas gravid.

— Nu. Dar sper să ți se întâmple ție, asta, curând.

— De câte ori?

— De câte ori vrei tu, iubito! Surpriza mea e că ți-am găsit o slujbă.

Ea se ridică într-un cot.

— Ce spui? Ce fel de slujbă?

— N-am vrut să-ți spun nimic, până n-am fost sigur. Uite, am primit telegrama aceasta. Se întinse spre noptieră şi luă o bucată de hârtie gălbuie, pe care i-o dădu.

„CUM DOREŞTI.STOP.PRESA A ÎNNEBUNIT.STOP.CELE MAI BUNE URĂRI.STOP.GEOFFREY.

— Cine e Geoffrey? întrebă Amy, uitându-se la telegramă. Şi ce vrea să zică?

Derek o sărută pe obraz.

— Doamnă Morgan, asta înseamnă că domnul Morgan şi-a schimbat toate contractele. De acum încolo, prima mea condiție este angajarea unui anumit specialist în costume. Văzând că nu zice nimic, Derek o sărută din nou.

— Tu, Amy, vei fi costumierea pentru filmele mele. Vom fi, în felul acesta împreună, iar tu îți vei putea clădi o carieră. Inima lui Amy începu să bată cu putere.

Soluția perfectă! Atât de simplă şi, totuşi... Prea frumos, ca să fie adevărat!

— Nu e... ilegal? Ce-au să zică sindicatele? Sună a nepotism. Obțin o slujbă, numai pentru că m-am măritat cu tine.

— Geoffrey va avea grijă de partea legală. În ceea ce priveşte nepotismul, în clipa în care îşi vor da seama cum lucrezi, problema aceasta nu va mai exista, spuse Derek încrezător. Amy simți că amețeşte. Să lucreze pentru cinematografie! La

şcoală, profesorii realizaseră lucruri mari. Iar el avea dreptate: când îşi vor da seama de ce e în stare, vor trece cu vederea felul în care ajunsese să lucreze în cinematografie. Era prea mult. Amy începu să plângă. Derek aruncă telegrama şi o luă imediat în braţe.

— Dragostea mea, ce s-a întâmplat? Credeam că vei fi fericită. Ea plânse la pieptul lui. Viaţa era, totuşi, o fantezie, un vis etern, cu ochii deschişi. Existau cavaleri în armuri strălucitoare. Doar se măritase cu unul din ei. Şi existau finaluri fericite şi începuturi minunate.

— Te rog, iubita mea, o imploră Derek. Spune-mi, de ce plângi?

Ea îşi sprijini fruntea de pieptul lui, ocrotită de cercul magic al dragostei lor.

— Plâng pentru că te iubesc atât de mult, şopti ea, privindu-l.

Şi pentru că vom trăi fericiţi, până la adânci bătrâneţi. Derek surâse.

— Te-ai îndoit o clipă?

Apoi, o sărută şi îşi uniră trupurile, în numele unei iubiri ce avea să fie veşnică.

SFÂRŞIT